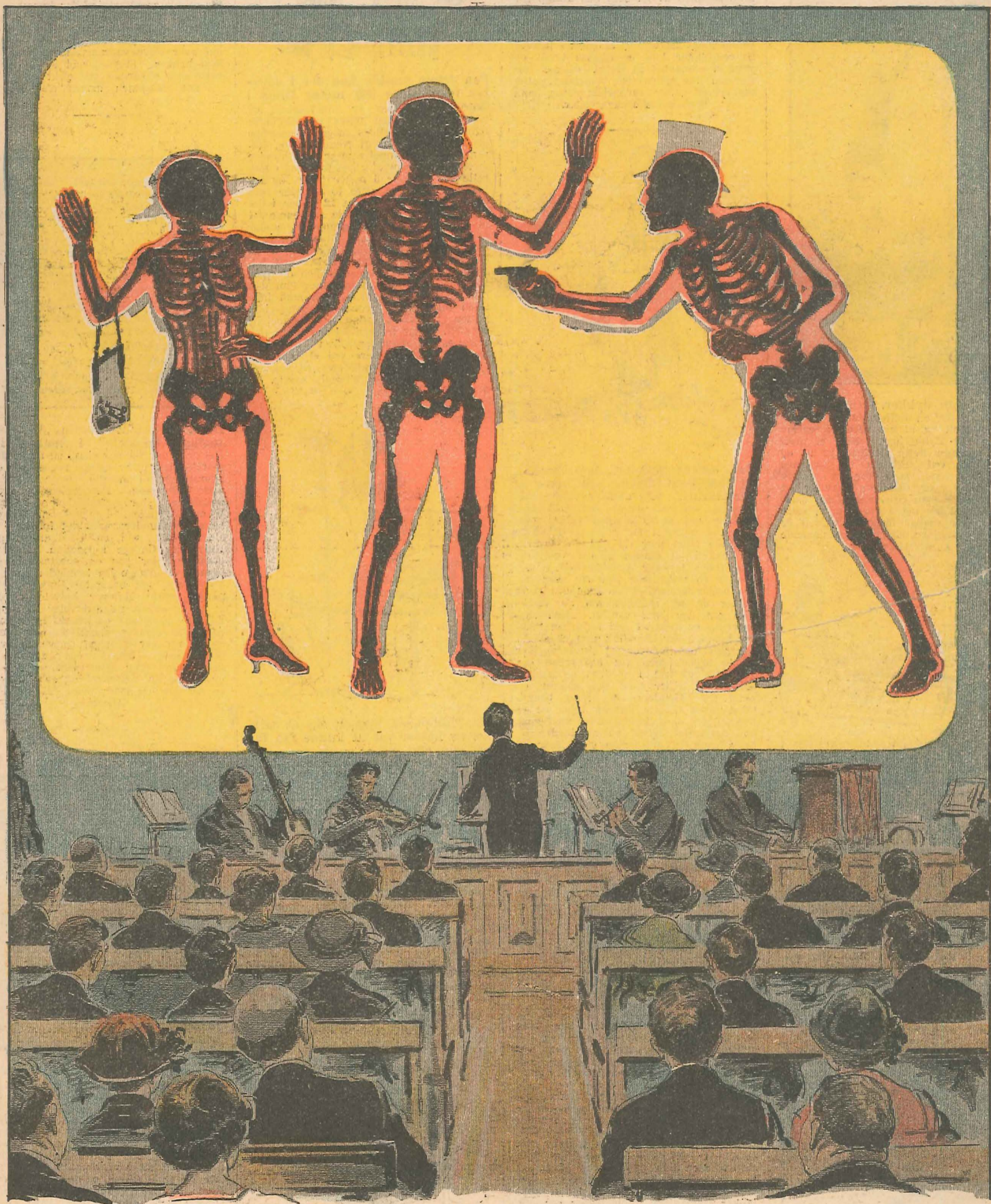

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

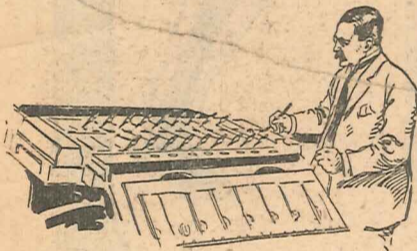
Naar filmen er optat i røntgenstraalers lys.

Filmen søker stadig nye veier at gaa og nye midler at virke med. Man er nu naadd frem til ogsaa at opta film i røntgenstraalers lys og da man med disse straalers formaar at gjenneemlyse det menneskelige legeme, vil denne nye fremstilling av levende billeder sikkert faa stor videnskabelig betydning. Ogsaa i rent underholdende retning vil røntgen-filmen kunne interessere som en kuriositet. Paa de tre personer paa billedet her vil man se som lyse skygger klædedragten, som helt lyst legemets lettere væv og som mørke deler dels bebygningen, dels de metaldele som de tre personer bærer paa sig: Dams væske med nøkler i, armbaand, haarnaaler den mellemste persons spænder, paa skjortetermene og revolveren i haanden paa manden tilhøre. — Se forøvrig artiklen: „Filmen i røntgenstraalers lys“ side 11.

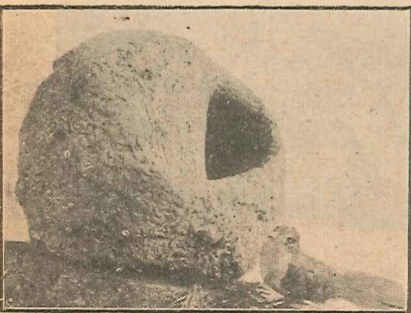
KURIOSITETER

Hesten som dykker. I Ordway i Colorado bor der en doktor Harold Carver, som er stolt av at eie verdens eneste eksisterende dykkerhest. Fra et høit stillas springer dette sjeldne dyr ut og ned i den ved stillasets fot liggende dype dam, hvis vand for et øieblik lukker sig over den for derefter at åpne sig for dens prustende, stolte skikkelse. Dyret har ogsaa grund til at være stolt. Hvor mange hester i verden er istand til at gjøre den dette enestaaende kunststykke efter.

Mere end to tusen underskrifter i timen kan der præsteres med den underskrivningsmaskin som sees i virksomhet her, og vel at merke i ro og mak og uten at trætte manden som skal underskrive med sit navn. Principet er det at 18 penner, anbragt i skrivestilling og med et blækreservoir efter fyldepensystemet er slik fastgjort til mekanismen, at enhver av dem utfører nøyaktig samme bevegelse som den pen, manden skriver med, idet mekanismen er indrettet paa en maate som minder om de bekjendte pantografer eller „storkeneb“, bare at der ikke ved underskrivningsmaskinen er tale om nogen forstørrelse av originalen som netop gjengis i ganske samme dimension i kopiene. Dokumenterne som skal underskrives (pengesedler, brever eller hvad det nu er) er i forveien ordnet paa et brett som let og hurtigt kan skyves ind i og tas ut av denne morsomme skrivemaskin som gjør sin eiermand til et væsen med næsten 20 hænder.

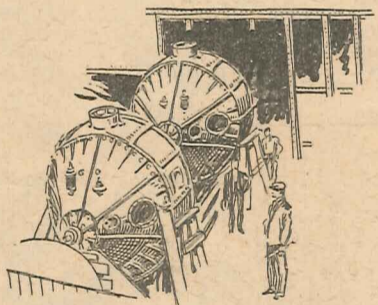

Pottemakeren kaldes den lille fugl som man her ser sitte ved sit rede. Den har hjemme i Sydamerika og hører til spurvefamilien. Selve fuglen er der ikke noget merkelig at se paa. Det interessante ved den, og det som har gitt den det eiendommelige navn, er

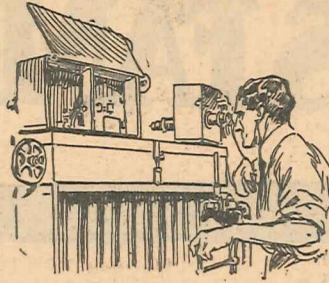
dens færdighet i at behandle ler. Paa billedet sees den sittende utenfor sit rede. Dette har den lille, flittige fugl selv klint sammen av ler som den klump for klump møisommelig har hentet ofte langveis fra og baaret til redet i sit spinkle neb. Redet som minder om en gammelbakerovn, er gjerne henved 20 centimeter høit og likesaa bredt og yder et udmerket og sterkt befæstet hus for den lille „unseelige, rustrode „pottemakerfugl“ eller furnarius rufus, som dens latinske navn lyder.

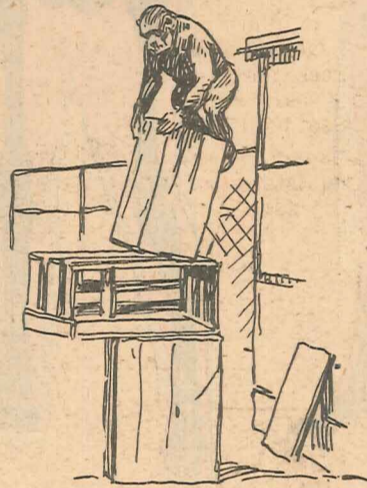
Der sættes poteter med maskin, og maskinen drives ved ben- og haandkraft. Med dette letvindte lille apparat kan en mand sette 10 kilo poteter, saa de tilsammen fylder omtrent 60 meter i en rad, og det hele tar ikke stort mer tid end det kræves for makelig at spasere henover marken. Med foten trykker manden ned i jorden de to trekantede jern (B) som findes under apparatet. I samme øieblik lukker de sig sammen saa de virker som om der bare var et. Men saasnart de er kommet ned i jorden trykker manden det haandtak som er øverst paa maskinen forover, og straks spriker de to trekant-jern fra hverandre saa der blir et hul i jorden, og ned i dette hul triller med det samme en potet fra beholderen A. Naar haandtaket føres tilbake forenes igjen de to trekant-jern og dækker poteten med jord, idet apparatet løftes op av jorden og føres frem til det næste sted hvor en potet skal sættes.

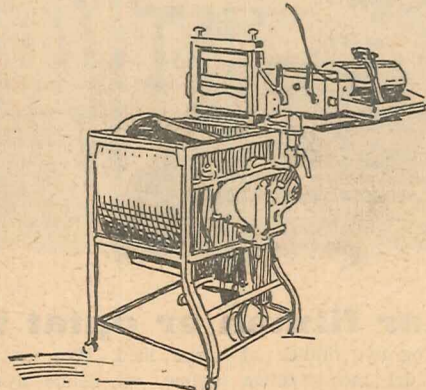
En maskin mot sjøsyke kan man nok kalde det apparat som sees her. Det arbeider efter gyroskopprincippet, idet nogen massive metalkiver bringes til at rotere med overordentlig stor fart. Skibets fart stabiliseres i høi grad, naar en slik maskin er anbragt ombord. Den store hastighet hvormed gyroskopene dreier rundt, bevirker at en portion av forholdsvis faa kilogram vekt sættes istand til at gjøre arbeide som maa maales i tons. Og det er ikke bare skibets egen bevegelse under sjøgangen som paavirkes av gyroskopene, ogsaa den slingring som vandet i de store tanker fremkaldes, motarbeides saa meget at skibet praktisk talt er revet ut av bølgenes vold, saa det støtt kan gli gjennom vandet og skaaner passagererne for sjøsykens frygtelige kvaler. Den store fart betyr ogsaa en likefrem pengegevinst, idet den formindsker det krafttap som altid er forbundet med at et skib ruller i bølgene, og som er berregnet at andra til 3100 hesters kraft for et skib paa 3700 tons ved 22 knops fart.

Paa denne maskin kan der i dagslys fremkaldes 600 meter films i timen. Opfindelsen er amerikansk, og ved hjælp av den lettes og forenkles i høi grad den ellers meget besværlige proces som det er at fremkalde og fikserer en filmstrimmel som er flere hundre meter lang. Fremkaldelsen foregaar i lodrette rør som er 6 meter lange, og saa brede at der kan være to længder film deri paa en gang, altsaa 12 meter i det hele. Filmen føres direkte fra kameraet over i fremkaldelsesmaskinen og under fremkaldelsen bevegelses filmen ustansselig. Dens bevegelse styres fra et haandtak — det som manden paa billedet holder sin venstre haand paa. Med den høire haand indstiller han den lille kikkert gjennom hvilken man hele tiden kan følge processens gang, idet filmen, langsomt passerer kikkertens synsfelt. Naar fremkaldelsen er færdig, erstattes fremkaldervæskan av rent vand til skylning bare ved et tryk paa en knapp, og senere tilføres fikserbadet paa en lignende letvindt maate.

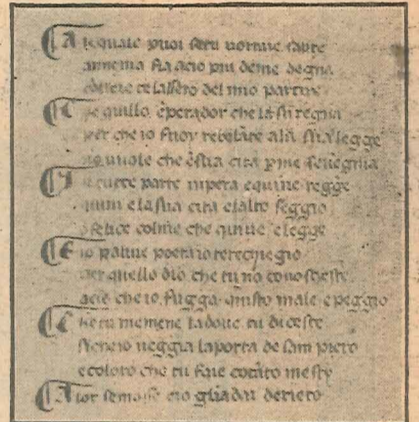

En chimpanse bygger sig et stillas av kasser for at kunne faa fat paa sin mat. Det er mange som mener at dyr bare kan utføre rene instinkthandlinger og er ute av stand til at ræsonnere og beregne. At dette i hvert tilfelde ikke gjælder apene — og sikkert heller ikke en række andre dyr — er der levert adskillige haandgripenge beviser for ved de forskjellige forsøk som man har anstillet paa den av videnskapernes selskap i B.Cerlin anlagte station paa den kanariske ø Tenerife, til iagttagelse av de forskjellige apesfamilers levevis og optræden i de forskjellige situationer. Det var erfarne og lærde psykologer som foretok undersøkelsen, der bl. a. gav det her paa billedet viste interessante resultat, at en ape, hvis mat var lagt saa høit oppe at dyret ikke kunde naa den, av det forhaandenværende materiale av tomkasser bygget sig et forsvarlig stillas hvorfra det var let for den at faa fat i den ettertragtede lækkerbissen.

Vaske-, vride- og strykemaskin i ect. Det er som bekjendt ikke nok at tøy blir vasket, vridd og tørket — det skal ogsaa helst strykes og denne sid-

ste del av arbeidet er langtfra saa let og liketil som det ser ut for utenforstaaende. Herom kan sikkert mangen husmor tale med av egen erfaring. Det er derfor ingen tvil om at en maskin som den man ser her, og som ikke bare vasker og vrir tøiet, men ogsaa stryker det saa det er fiks og færdig til at brukes har alle betingelser for at bli en attraktion for husmødrene. Det nye ved denne maskin er stryke-mekanismen som er anbragt i det ene hjørne, men slik at den kan svinges ind over selve vaskemaskinen, naar den skal brukes. Strykejernet er en metallvalse som opvarmes ved elektricitet eller gas. Maskinen drives elektrisk.

Dantes verdensberømte „Guddommelige komedie“ i manuskript. Det er i aar 600 aar siden en av verdens største digtere, av mange regnet for den allerstørste — nemlig Dante Alighieri, døde i Ravenna. Der forberedes i den anledning store festligheter i hans hjemland Italien. England har allerede feiret sekshundreaarsmindet for kort tid siden, bl. a. ved en Dante-utstilling i University College i London. Her var komedie, der paa en enestaaende grimmelig og mange Dante-minder fremlagt hovedverk, den berømte „Guddommelige pende maate skildrer helvete, skjærset av de ældste manuskripter til Dantes ilden og paradiset og hvorledes en menneskesjæl lutres gjennom kamp og lidelse, gjennom anger og straf og ved kjærlighetens magt. Billedet viser en side av dette manuskript som stammer fra begyndelsen av 1300-aaret og som tilhører en av Dantes landsmænd, Signor Pica Alfieri.

Den berømte komponist Schuberts klaver. I Nussdorferstrasse i Wien ligger der et litet uanselig hus. Det har nummer 54 og hvis der ikke paa en sokkel over gatedøren stod en liten portrætbyste, vilde slet ingen legge merke til huset, saa fattig og ubetydelig ser det ut. Her fødtes for over hundre aar siden sangkompositionens mester, Franz Schubert, og bysten over gatedøren til „Den røde krebs“ viser dette sjeldne genis karakterfulde træk. Inde i huset er der nu indrettet et Schubert-Museum, og pragtstykket i samlingen er mesterens klaver — tarvelig nok i sit utstyr men ubetalelig, fordi de udødelige toneverker som Schubert har skapt første gang har lydt fra dette klavers strenge med deres spinkle sprøde klang. Er det ikke verdens interessanteste klaver er det ihvertfald et av de interessanteste, saasandt Franz Schuberts navn hører til tonekunstens største. s

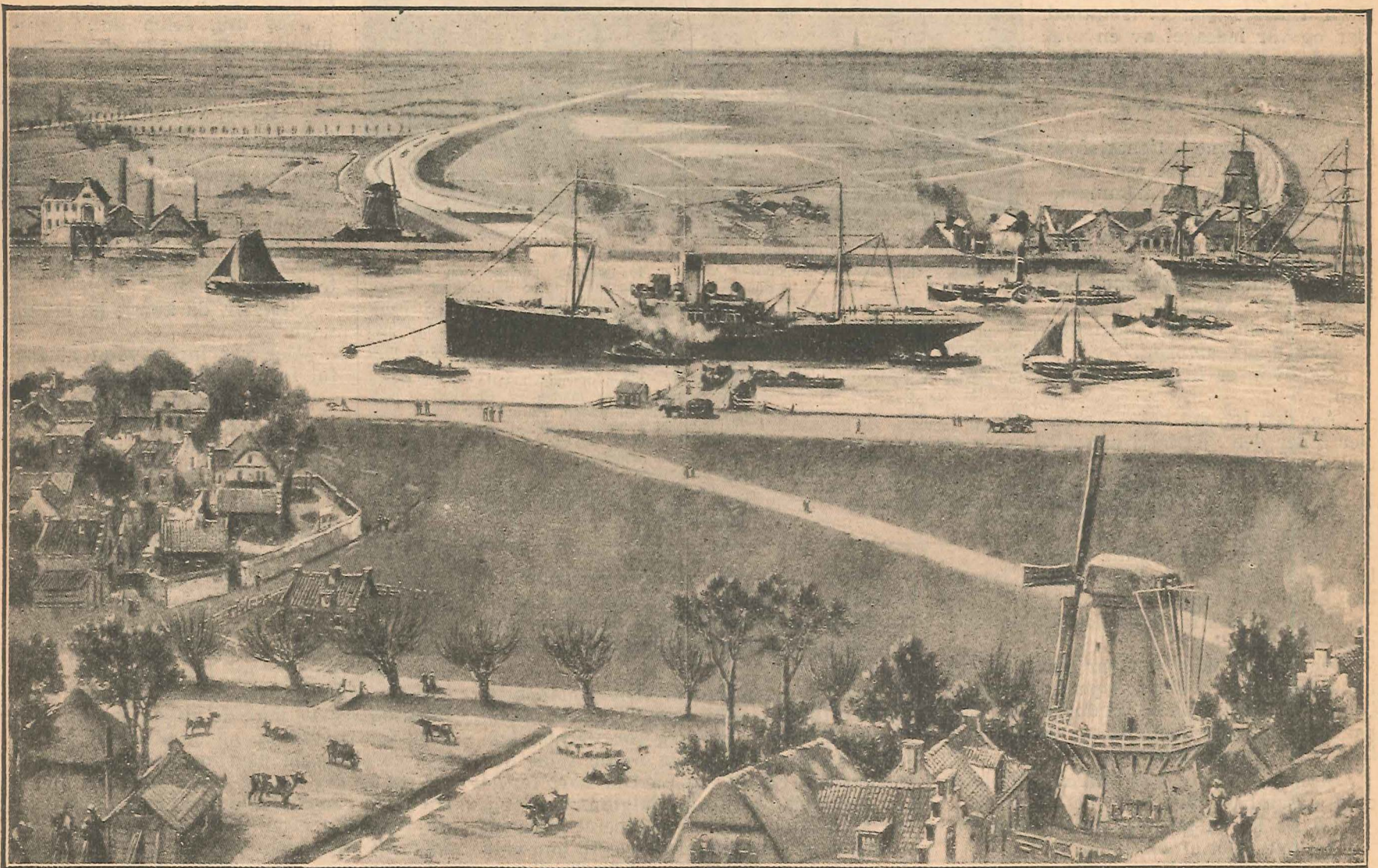
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 32.

Torsdag 11. august 1921.

45 aarg.

Fra det merkelige land, som ligger under havspeilet, og hvor elvene flyter i høide med hustakene.

Et karakteristisk hollandsk landskap med marsk og klitter, diker og kanaler, veirmøller og skiber. De to smaa diagrammer nederst paa siden gir nærmere oplysning om billedet; den som opmerksomt vil studere tallene paa dette rids og deres forklaring vil faa et interessant indblik i hollandske natur- og terrængforhold. Det første diagram danner nøklen til øverste halvdel av billedet og det andre til nederste halvdel.

Hvor havet betyr baade liv og død.

—o—

Holland blev sat under vand, og fienden stansedes av oversvømmelsen"; „da drev en storm Nordsjøvandene ind gjennem de aapnede sluser og diker og landet var reddet". Saaledes heter det gang paa gang i Hollands historie. I krigenes mest skjæbnesvangre øieblikke har det været landets eiendommelige beliggenhet, dypt under

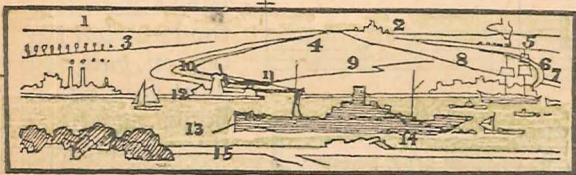
havflaten, som har reddet det fra fiendehaand og undertrykkelse. Havet blev dets frelse. Men det kunde ogsaa bli til fortræd for landets egne beboere, som da dikene i november 1421 blev gjenembrutt av stormfloden og 72 byer og over 100.000 mennesker forsvandt i bølgen. Havet og elvene er Hollands skjæbne. Er havet naadig, gaar alting godt, er det ikke det, kommer ulykken.

For at beskytte sig mot oversvømmelse fra havet og fra høitliggende elver har hollænderne bygget diker, et helt system av dæmninger, som drar sine lyse linjer gjennem de fleste landskaper og sammen med kanalenes blinkende striper gir landet dets karakter. Hosstaaende billede er typisk: I horisonten havlinjen med de naturlige diker, klippe som tar det første støt mot havets vælde; saa de vidtstrakte, frodige enger, hvorover der ikke hæver sig en tue eller et træ, undtagen langs de snorrette veier og omkring de spredte bondegaarder, og saa elven og kanalene, som løper høit oppe mellem dikene og paa hvis vand der rører sig et travelt og pulserende liv, mens befolkningen i landsbyene nede bak dikene rolig passer sin jord eller sit kvæg eller i stille aftenfred lytter til møllevingenes ensformige dur.

Der er bare en liten del av disse møller som er bestemt til at male korn. De aller fleste anvendes til at pumpe op vand, som trænger gjen-

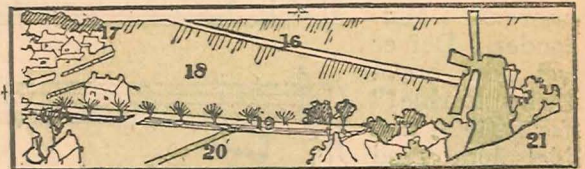
nem dikene og ind over marken, hvorfra det saa dræneres ned i kanaler. Uten disse møller vilde landet trods alt i længden bli oversvømmet.

En følge av at landet ligger under havflaten er ogsaa den, at de fleste større bygninger i byene er bygget paa pæler. Man har rammet ned hele træstammer i tusenvis og bygget huser paa disse. Det store raadhus i Amsterdam er saaledes bygget paa 40.000 pommerske bjelker som er rammet ned i den fugtige jord. Undertiden kan man paa steder, hvor grunden trods alt er sunket, se et hus svæve et godt stykke oppe i luften, baaret paa bjelkene, som nu raker høit tilveirs.

Forklarende rids til ovenstaaende billede, øverste del.

1. Kystlinjen med sandklitter og kunstige diker til at holde havet tilbake. 2. By. 3. Veier. 4. Marskland, tildels oversvømmet. 5. Jernbane. 6. Sidebane oppe paa et dike. 7. Tunnel. 8. Vei gjennem diket. 9. Eng-land under vandlinjen, de saakaldte polder. 10. Kanal. 11. Sluse. 12. Dike, hvorpaa der er anlagt en vei. 13. Elv. 14. Antøpsbro. 15. Hovedlandevei paa et dike.

Forklarende rids til ovenstaaende billede, nederste del.

16. Vei som fører fra toppen av et dike til det lavere liggende land. 17. En landsby under vandlinjen. 18. Skrænten av et dike. 19. Meget lavtliggende vei. 20. Grøft. 21. Dike.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av
B. M. Croker.
(Fortsat.)

Meddelelsen lokket Mrs. Miller frem fra husets indre. Hun var i en skidden, lyserød morgenkjole, hadde bare ben i tøfler og hodet fullt av krølle-naaler. Hun stanset som naglet fast ved synet av Barbie som kom ridende paa et fremmed dyr og var ledsaget av en ung mand — selveste kaptein Mallender. Han maatte ha set hende, altsaa maatte hun bli hvor hun var.

Nogen dovne tjenestefolk kom luskende rundt om huset for at stirre paa den fremmede herre og hans fine hest.

„Hvad er der skedd?“ ropte Mrs. Miller.

„Miss Miller er faldt med hesten,“ svarte Mallender med to fingre til sin hjelm, „men det er ikke noget alvorlig.“

„Og hvor er hesten?“ skrek hun.

„Aa, den løp sin vei, — men der feiler den vist ikke noget,“ lød det beroligende svar.

„Vil De løfte mig ned,“ hvisket Barbie, „men — De skal ikke vente.“

„Jeg trodde du kunde ride hvad det skulde være,“ sa hendes far da hun haltet op til ham.

„Gamle Nizam faldt, da den skulde sette over et hinder.“

„Jeg haaber ikke den har skrubbet sig, hvad, Mallender? Det var pent av Dem at bringe min datter hjem. De undskylder min paaklædning, paa denne tid av døgnet maa De ta det som det falder.“

„Bevares,“ svarte den tiltalte. „Klokken er jo ogsaa bare ni.“

„Vil De ha en genever og en cigar?“

„Nei tak. Det er for tidlig.“

„Ja, unge mennesker nutildags er anderledes end vi var. Dere drikker mest te og sodavand. Men der har vi jo Harris i fuld rustning.“

Ganske riktig, der kom oberst Harris paa sin fete hest. Han hilste paa sin gamle ven og kammerat og stirret vedholdende paa Mallender, som utholdt hans blik med

uforstyrret ro.

„Barbie er faldt av hesten,“ forklarte hendes far, og kaptein Mallender har netop bragt hende hjem.“

„Saa? Har han det? Godmorgen, Mallender. Det er vel ikke noget farlig, Barbie?“ fortsatte han idet han med besvær steg av hesten.

„Nei, det er bare ankelen, det har ikke noget at bety.“

„Det er bedst

Miniaturesamling av kjendte malere med historiske motiver.

Girondinernes banket natten før deres henrettelse.
Efter maleri av Philippoteaux.

Under den store franske revolution var der to politiske partier som kjæmpet om magten. Det var „girondinerne“, kaldet saaledes efter landskapet Gironda som de repræsenterte, og „bjergene“. Girondinerne vilde føre en mere maatheholdende politik og avskydde de stadige henrettelser mens „bjergene“, der førtes av mænd som Marat og Robespierre og som hadde sit navn derav at dets medlemmer sat paa konventets høiest beliggende pladser, vilde fortsætte med rædselsregimentet. Den 31. mai og 2. juni fandt sammenstøtet sted mellem de to partier i konventet. „bjergene“ seiret og „girondinerne“ maatte enten flygte eller la sig arrestere. 21 av dem og mellem dem mange av Frankrikes bedste mænd, blev av revolutionstribunalet dømt til døden. Natten før deres henrettelse samledes de 21 mænd i „Conciergiets“ tælles spisesal og her lot de anrette den banket som skulde bli deres livs sidste. De var alle rolige og modige, der blev holdt taler og sunget, man priste friheten og fordømte tyranniet og man sat endnu ved bordet da morgenen grydde og slutteren ropte op de dødsdømtes navne. Med kneisende hoder gik de op i kjærrene som skulde kjøre dem til skafottet og syngende drog man gjennem byen og gik op trappen til guillolinen.

vi setter en stopper for din ridepassion,“ erklærte oberst Harris idet han gik opover trappen med klirrende sabel og nærmet sig den skrøpelige kurvstol hvori hans elskede sat.

„Saa vil jeg si farvel,“ ropte Mallender og steg tilhelt. Han taalte ikke se oberst Harris' tiltalende omsorg for Barbie; han følte pludselig en heftig uvilje imot den intetanende oberst, og med et kort farvel red han bort. Alles øine fulgte ham — og saa Mrs. Millers. Hun kikket ut gjennom persiennene i soveværelset hvortil hun hadde trukket sig tilbake for at faa krøllenaalene ut av haaret og ta paa sig strømpene. „For en motsætning!“ tænkte Barbie mens hun sammenlignet den slanke militære skikkelsen i flot ridedragt med sin aldrende, rødmussede tilbeder, som endnu pustet av anstrengelse efter at ha gaat op verandatrappen.

„Opfør dig ordentlig, Barbie! Jeg vil ikke vite av at du snakker med han eller opmuntrer ham.“ Mrs. Millers kunde ikke tænke paa Mallender uten at ærgre sig over den likegyldighet og hensynsløshet han hadde vist hende selv. „Han er utrolig indbilsk og regner ikke de unge pikene i Madras for noenting, og desuten vet jeg at han er et meget daarlig parti, saa derfor vil jeg be dig om at holde ham tre skridt fra livet. Saalænge du er i mit hus maa du rette dig efter mine ønsker, naar du faar dit eget hjem kan du gjøre som du vil. Nu maa du la piken forbinde foten din og ta paa dig en av fars morgensko, og saa maa du skynde dig ind til frokost for James' skyld.“

Paa dette tidspunkt arriverte Nizam. Baade sadel og forben var uskadte, men han var bedækket med svette og skum. Ikke destomindre syntes den at være i et udmerket humør, som om den hadde moret sig udmerket.

Mrs. Miller hadde imidlertid fulgt sin datter ind i hendes soveværelse, — et lavt, uhyggelig rum som vendte ut mot tjenernes trap, og som var yderst sparsomt møblert med en seng, et skap og et toiletbord.

„Vis mig foten din,“ kommanderte hun. „Ja, den er hoven. Du maa bade den; vi faar sende bud efter noget arnika, saa vil den være bra igjen om etpar dage. Men hør nu her, Barbie, en gang for alle, kom ikke her og bring med dig unge mænd hjem. Jeg liker det ikke.“

„Det var ikke mig som bragte kaptein Mallender med mig, mor, det var jo h a m som bragte mig hjem.“

„Sludder, du kunde ha tat en vogn.“

„Der var ingen vogn at faa fat i paa rismarkene.“

„Ingen uskikkeligheter, maa jeg be. Jeg vil ikke ha Mallender gaaende her, saavidt du vet det, saa du faar la være at kokettere med ham.“

Barbie blev blussende rød og kylte sin støvel bortover gulvet med unødig voldsomhet.

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Min Jesus, lad mit hjerte faa —

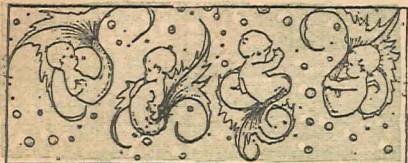
Da skrider naadens tid og stund
saa søt og salig frem,
ti du mig kysser med din mund,
og lager til dig hjem.

Mit hjerte i den grav du laa,
knust av min synde-nød,
lad, naar det kvelder, hvile faa
og smile ad sin død!

Før saa mig arme synder hjem
med din reifærdighet,
til dit det ny Jerusalem,
til al din herlighet!

XI.

En eftermiddag kom Mallender hjem fra polo og etter at ha tat et bad og klædt sig om fik han lyst til at gaa utenfor og røke en cigar. Like utenfor hans telt laa der en gammel have som rime-ligvis engang i tiden hadde været anlagt til damenes fornøielse. Nu grodde der alle mulige tropiske trær, tæt krat og et virvar av slyngplanter og blomster. Der var

flammende oleandertrær, granatepletrær og forskjellige oljetrær, avbrutt av spaserganger overgrodd med græs. Paa en aapen plads var der en gammel dam og etpar stenbænker, og her satte Mallender sig og tændte sin cigar. Det var sjelden han hadde et uforstyrret øieblik saa optat var han av fornøielser. Han hadde nu været omtrent en maaned paa Hoopers gardens, og skjønt det alle maater var et behagelig ophold, var han paa det rene med at han maatte ta sig sammen og rive sig løs. Jaffer & Co syntes at hylde det gamle ordsprog: Loven er ærlig, men holden besværlig, og lot intet høre fra sig.

Mallender hadde indbydelser til flere uker frem i tiden, og han holdt meget av sine slegtninger, saa han hadde bestemt sig til at reise med dem op i fjeldene, hvis der ikke skedde noget før. Ogsaa Nancy var han blitt glad i og blandt officerene hadde han faat mange venner. Imidlertid var det jo ikke udelukkende for sin fornøielse at han var kommet herut, og han tænkte ogsaa stadig paa sit forehavende, men hvergang han bare saameget som nævnte det for sin fætter, fik denne travelt med at snakke ham fra det.

Imens han sat slik fordypet i sine egne tanker hørte han pludselig en halvkvalt graat og saa sig omkring til alle kanter. Først tænkte han at graaten kom fra den andre siden av muren, hvor den hemmelighetsfulde fyrste bodde. Kanske fyrsten hadde straffet en av sine kvindelige tjenere! Det var unegtelig et mystisk hus derinde. Der hersket som regel dødsstilhet, man hørte bare undertiden lyden av hovslag, av dype, bydende mandsstemmer som ga ordrer, og om aftenen trængte lyden av zither gjennom de tætte trær. Atter lød der en hjerteskjærende hulking! Og den gang kom den fra et sted i Mallenders umiddelbare nærhet. Han reiste sig hurtig og gik ind i en trang gang som var halvveis skjult av busker og der saa han en ung pike sitte paa en stenbänk med ansigtet begravet i hændene, øiensynlig et bytte for den sorteste fortvilelse. Ved lyden av hans skritt løftet hun hodet — han saa ind i et taarevættet, ulykkelig ansigt — det var Miss Sim.

„Hvad er der i veien?” spurte han kort. Hun svarte ikke, men fortsatte at stirre aandsfraværende paa ham, og han opdaget nu en liten, høist besynderlig flaske som laa ved siden av hende og som hun nu straks grep efter.

„Hør nu, Miss Sim,” fortsatte han og satte sig ved siden av hende, „fortæl mig nu hvad der er iveien. Er det noget rigtig galt?”

Hun svarte ikke, men for bare sammen.

„Kan De ikke fortælle mig hvad det er?” ba han. „Det kunde jo hende jeg kunde hjelpe Dem, eller min kusine kunde kanske gjøre det. Jeg liker ikke at se Dem slik.” Hun hulket stadig aldeles hysterisk. „La være at se paa mig; tænk Dem bare at jeg er en god ven som mener Dem det godt.”

En badesport som alle kan delta i.

Den stammer oprindelig fra Sydhavsoene, hvis beboere som bekjendt er sande mestre i den kunst at styrte sig ut i brændingenes skumsproit og svømme omkring bare klyngende sig til en planke eller en træstamme. I tidenes løp har den muntre sommersport vundet indpas ogsaa i andre verdensdeler og paa badesteder hvor livet ellers ikke har noget tilfælles med australnegrenes naturtilværelse og nu kar man rundt om ved Europas kyster se baade herrer og damer boltre sig i havet paa Honolulu-vis. Synet av de glade mennesker som paa sit primitive fartøi gir sig ikast med de taarnhøie bølger og lik ordentlige havmænd og najader kommer svømmende mot land, bedækket med tang og skum, er saa fornøielig og opriskende som selve sporten.

Prøv det nu i sommer.

Pludselig husket han hvad han hadde hørt om hende, at hun blev anset for at være snyltegjest, og han forstod at hun sandsynligvis var sluppet helt op for penger. Skjønt de i næsten to maaneder hadde bodd i samme hus kjendte han meget litet til hende, for Miss Sim hverken red, eller spilte bridge eller tok del i andre selskabelige adspredelser. Naar Mallender overhodet tænkte paa hende var det som en farveløs skikkelse med forskræmte øine der var taknemmelige for at faa lov til at sitte ubemerket. Han hadde set hende i automobilen sammen med Fanny og set hende hjelpe hende med menukortene, og Fred baade talte, danset og spilte tennis med hende; men for de andre gjester var Miss Sim bare en skygge. Mrs. Villars brukte hende til at besørge erinder for sig, mens Mrs. Wylie fuldstændig oversaa hende og behandlet hende om en tjenestepike. „Først og fremst — maa De gi mig den lille flasken,” sa han bestemt og da han bare fik et nyt utbrud av graat til svar fortsatte han:

„Ellers maa jeg ta den fra Dem med magt.”

Hun aapnet motstræbende haanden og han skyndte sig at bemægtige sig den lille blaa flasken hvorpaa der stod skrevet: „Gift for hunder.”

„Naa,” sa Mallender og saa paa hende, „fortæl mig saa hvad dette her betyr! Han var paa det rene med at han maatte optræde bestemt overfor denne stakkars, graatende unge pike. „Skynd Dem nu.”

„Aa, det er en lang historie,” klaget hun, „og jeg har baaret saa dumt ad.”

„Naa ja, det har vi vel alle gjort,” svarte han opmuntrende, „men jeg maa vite hvad

der er iveien, ellers kan jeg jo ikke hjelpe Dem.”

„Kan jeg virkelig fortælle Dem det?” spurte hun og saa paa ham med taarefyldte øine.

„Ja, hvorfor ikke? Men la os se at komme ut av denne junglen her og sætte os ved dammen,” tilføiet han idet han reiste sig og gik i forveien fulgt av den ulykkelige Miss Sim som stadig hulket, men allikevel var blitt noget beroliget nu.

„For det første,” sa hun og tørket øinene, „begik jeg en feil ved at komme hit til Indien. Jeg hadde slet ikke noget at gjøre her.”

„Akkurat det samme som Brown & Co. sier om mig,” tænkte Mallender.

„Men jeg følte mig saa ulykkelig hjemme. Jeg er forældreløs og bodde hos min tante, som pike og guvernante for hendes fire barn. Jeg hadde altid længtet efter at se Indien, og jeg slukte alle de bøker om Indien jeg kunde faa fat paa. En gang da jeg tilbragte ferien hos en skolekammerat av mig, traf jeg en dame herfra som blev saa indtat i mig — hun stanset og tilføiet ironisk: „Det undrer mig at De ikke ler.”

„Hvad skulde jeg le av?” spurte han skarpt.

„Aa, dengang var jeg ganske anderledes end nu, saa glad og munter. Jeg kunde synge og fortælle historier — og pynte hatter, og Mrs. Powell sa at hvis jeg engang kunde skrape sammen penger til billetten, saa skulde jeg faa det storartet hos hende.”

„Naa. Og saa?”

„Det blev min fikse ide, og jeg arbeidet som en hest for at gjøre den til virkelighet. Jeg solgte nogen gamle smykker og brukte pengene til at kjøpe utstyr for, og da jeg hadde skrappt sammen hvad jeg trængte, satte jeg et avertissement i avisen og fik plads som bonne hos en dame med et litet barn, som skulde til bombay. Tante blev rasende og slog fuldstændig haanden av mig, da jeg fortalte hende det.”

„Men De reiste allikevel?”

„Ja. Overreisen var deilig, og jeg fik mange nye venner. Om aftenen sang jeg og spilte komedie eller spilte bridge, — jeg forsømte ikke min pligt, men naar Jacky var iseng og sov mente jeg at jeg hadde fri, endskjønt Mrs. Blunt helst saa at jeg hadde murt mig inde i kahytten hele aftenen. Det brydde jeg mig imidlertid ikke om. Jeg var tankeløs og glad og fornøielsestyk. Da vi kom til Bombay sendte jeg Mrs. Powell et telegram: „Nu er jeg her, maa jeg komme?” Svaret lød bare: „Ja!” og jeg ind-

rømmer at jeg følte mig litt slukøret, for i England hadde hun været saa overstrømmende venlig; men da jeg saa endelig naadde Chotepore lot hun til at være meget glad over at se mig, — og allikevel hadde jeg en følelse av at den Mrs. Powell som bodde herute ikke var den samme som hende jeg hadde lært at kjende i England. Hun erklærte dog at jeg var velkommen og overlot mig sit gjesteværelse, og jeg pyntet hatten for hende og sang og fortalte eventyr ved hendes smaaselskaper. Jeg tror ogsaa at Mr. Powell likte mig godt han red med mig og lærte mig at spille piquet; men hans kone blev snart træt mig — og lot mig merke det. Jeg hadde indbildt mig at i Indien blev gjestene i maanedsvise ad gangen, men jeg opdaget snart at min vertinde var blitt træt av mig etter etpar ukers forløp.

„Hvad skedde der saa?“ spurte Mallender.

„Efter at ha forlatt Powells besøkte jeg nogen av mine bekjendte fra skibet og moret mig mer og mindre godt i et halvt aars tid, men saa begyndte pengene at slippe op — jeg fik færre indbydelser og min garderobe blev fattigere og fattigere. Saa var jeg nødt til at skrive et angrende brev hjem til tante og be hende om at sende mig penger til hjemreisen.“

„Og det avslag hun?“ indskjøtt Mallender.

„Nei, hun svarte ikke i det hele tat. Jeg har sendt hende fire rekommanderte brever, men har ikke faat svar, skjønt hun vet at jeg ikke eier en øre.“

„Men hvad er det nu som har gjort det aldeles av med Dem?“

„Mange ting. For det første har min eneste veninde og fortrolige forstuvet sin fot, og hendes avskyelige mor vil ikke engang tillate mig at se til hende. Naar jeg gaar ditbort blir der altid svart at fruene ikke tar imot. Hun er kanskje ræd for at jeg skal laane penger av hende.“

„Men hvorfor gaar De saa langt? Her i huset har De jo ogsaa venner. Min kusine for eksempel!“

„Ja, men det er netop en anden av grundene. Mrs. Tallboys har været saa snil mot mig. De aner ikke hvormeget hun allerede har gjort for mig. Jeg var invitert til at bli her en maaned og jeg har været her tre. Mrs. Brander har ogsaa git mig mange ting og laant mig penger. Hun kunde ikke ha gjort mere for mig om hun hadde været min søster, og jeg vil tusen ganger heller ta livet av mig end fortsætte at snylte hos disse hyggelige menneskene.“ Hun vred hændene mens hun talte, ansigtet var aldeles fordreiet og hendes lyse øine saa unaturlige store ut.“

„Hvem beskylder Dem for at snylte?“ spurte Mallender.

„Aa, detjør De allesammen — Mrs. Fiske, Mrs. Wylie. — Mrs. Wylie kommer med de mest saarende bemerkninger. Hun ler av mig og er saa ondskapsfull og overlegen, og saa spør hun mig om adressen paa min skrædder og modehandlerinde; hun holder ofte paa at gjøre mig gal — selv om jeg tier stille til allesammen. Jeg har gjort alt for at komme bort fra Hoopers Gardens. Jeg har skrevet til folk jeg kjender om at ta mig som pike uten løn, som barnefrøken — i n g e n vil ha mig, og jeg har ikke flere penger. Jeg brukte mine sidste to rupier til at kjøpe de draapene for som De holder i haanden, — jeg sa det var til en hund, men jeg tror nok piken gjettet hvad de kulde brukes til, de indfødte er saa lure. Saa bestemte jeg mig til at ta dem herute, fordi det vilde gaa mest stille av, — der er engang druknet en ung pike i dammen her. Jeg har ikke andet at gjøre,“ utbrøt hun og sprang op. „Ingen i verden

bryr sig om mig, og dø skal vi jo alle engang. Nu har jeg mot. Gi mig flasken, det er den største velgjerning De kan gjøre mig, og gaa saa Deres vei og kom tilbake om en halv time —“

„De vet godt at det aldrig kunde falde mig ind,“ sa han strengt. „Tror De jeg er gal? Hør nu, Miss Sim, hvor meget vil det koste Dem at komme hjem?“

„Aa, ikke saa litet. Selv en andenklasses billett er tredive pund.“

„Godt! Ser De, jeg kan gi Dem hundrede pund. Jeg er heldigvis ganske velsituert, saa De kan betale mig naar det passer Dem, — skal vi si om tyve aar? Hvad mener De om det?“

Miss Sims læber skalv og hendes blik hang ved hans ansigt mens han talte. Til sidst sa hun:

„Aa, kaptein Mallender, hvordan kan jeg ta imot det?“

„Naturligvis kan De det, og jo før De reiser, des bedre. La mig se — baaten til Europa kommer tirsdag — De kan jo si at Deres familie har skrevet til Dem og bedt Dem kommen hjem straks.“

„Ja, jeg har ikke meget at pakke,“ utbrøt hun bittert; „tredive pund vil være tilstrækkelig, det er prisen for mit liv!“

„Bli endelig ikke høitrvende,“ sa han utaalmodig; „De trenger en haandsrækning og den faar De av mig; De maa ha hundrede pund. De sier selv at De har gjæld, Deres reise vil koste mindst femti og De maa ogsaa ha nogen varme klær og nogen kontanter paa Dem, altsaa kan De ikke klare Dem med mindre.“

„Naar jeg først kommer til England, kan jeg godt tjene mit brød; jeg er ganske flink lærerinde. Jeg skal betale Dem det tilbake kaptein Mallender, saasandt som jeg staar her,“ stammet hun bevæget.

„Tænk bare ikke paa det. Nu skal jeg hæve pengene, løse billett til Dem og bringe Dem resten av beløpet, skal vi si her paa dette sted iovermorgen tidlig — eller senere.“

„Jeg kan ikke komme her tidlig paa dagen, tjenestefolkene er overalt, men efter middag kunde jeg møte Dem — før bridgen begynner.“

„Godt, saa sier vi torsdag — nei, pøkker, jeg skal jo i middag, — men fredag da?“

Idet Miss Sim vilde svare kom en mand pludselig nedover havegangen og blev staaende maalløs et øieblik. Det var kaptein Wylie, en av teltbeboerne.

„Naa, der er De, Mallender,“ begyndte han forvirret. „De leter efter Dem derinde. Byng savner Dem. Aa, Miss Sim, De blev ikke med paa kroketurneringen allikevel! Hvorfor gjorde De ikke det? De foretrak kanskje at spasere i haven?“

„Ja,“ svarte hun kort, hvorpaa hun vendte ham ryggen og forsvandt imellem buskene. Mallender derimot tok situationen med ro og sa:

„Byng; sier De? Ham hadde jeg aldeles glemt. Det er vel noget om polospillet. Ja, saa gaar jeg ind —“

Og saa gikk han plystrende sin vei og lot fredsforstyrren bli alene tilbake.

Wylie stod et øieblik med et smil paa sit lure, glatbarberte ansigt, saa slog han op en høi latter og forlot haven.

Der blev naturligvis ikke noget av stevenmøtet om fredagen. Mallender blev nødt til at gaa mer aapent tilverks. Han sendte Miss Sim et brev gjennem Anthony, sørget for at komme til at sitte ved siden av hende ved bordet og overrakte hende saa senere inde i dagligstuen en liten pakke med de ord:

„Dette tilhører Dem.“

Pakken indeholdt en førsteklases billett til London og penger.

„Jeg vil aldrig kunne takke Dem nok,“ hvilket hun, „men jeg tror Deres venlighet mot mig vil bringe Dem lykke. Jeg skal skrive til Dem gjennem banken, og skjønt vi neppe nogensinde møtes igjen skal jeg dog aldrig glemme Dem.“

Meddelelsen om Miss Sims forestaaende avreise vakte betydelig opsig og ingen lot som han var mer overrasket end Mallender.

„Hvor flink jeg er til at lyve og hykle,“ sa han til sig selv, da han drøftet nyheten med Nancy Brander, hvis glæde og forundring baade var hjertelig og velment. Nu, da det lot til at Miss Sim hadde venner, viste baade Mrs. Villars og Mrs. Wylie hende pludselig stor interesse og overfyldte hende med kommissioner som hun skulde besørge i London. Mrs. Tallboys fik det travelt med at sørge for den unge pikes garderobe; hun kjøpte baade klær, tepper og uldtøi til hende.

Nancy Brander blev høist forundret ved at faa igjen de penger hun hadde laant Miss Sim og skyndte sig at omsætte størsteparten av dem i en værdifuld gave. Disse to kjærlige kvinder fulgte saa den stakkars forældreløse skabning til baaten og saa hende sikkert anbragt i kapteinens varetægt.

Ikke før var Miss Sim kommet ut paa sjøen før sladderer begyndte. Kaptein Wylie hadde traks efter hendes avreise fortalt sin kone om sin oplevelse ute i haven. Og snart gikk rygget at Miss Sim hadde hat et eventyr med kaptein Mallender, at de pleide at møtes om aftenen mens de andre spilte bridge, derfor var det hun aldrig vilde spille, og der blev videre sagt at Miss Sim slet ikke hadde faat post hjemmefra, saa historien med pengene fra England maatte altsaa være det rene oppspind.

XII.

Varmetiden var nu begyndt. Feberen holdt sit uvelkomne indtog og selskapet paa Hoopers Gardens, som nu var blitt sterkt formindsket belaget sig paa at dra op i fjeldene. Sir William hadde mot sin vilje maattet reise til Bombay i bomuldsforretninger, Wylies hadde gjort mange hentydninger til at de saa gjerne vilde se „det berømte Neilgherries“, og da de prelet av paa den ellers gjestfrie Fanny Tallboys maatte de betragte sit lange besøk som avsluttet, og selskapet bestod nu bare av oberst Tallboys, som hadde faat to maaneders permission med tilladelse til at forlænge den, hans hustru, hendes niece og dennes barn, Mrs. Villars og hendes kammerpike, samt Geoffrey Mallender.

Det var pludselig blitt adskillige grader varmere i veiret, saa selskapet reiste om natten og ankom tidlig om morgenen til Mettapolium. Her steg de op i bergbanen som snodde sig opover, helt til Coonor, der hang utover kanten av plataet som om den vilde kikke efter jernbanen; det var en av de mest skogbevoksede, mest blomstrende og maleriske fjeldstationer i Hindustan, hvortil ogsaa mange anglo-indiske familier hadde fundet vei. Her gjorde Tallboys etpar dage ophold, mens alt paa „Woodford“ blev gjort istand til at ta imot Dem.

Istedenfor at reise med bergbanen hadde Mrs. Brander foretrukket at ride opover fjeldet paa sin store, sorte hest, Bonny, og Mallender hadde straks tilbudt og gjøre hende selskap. Han satte stor pris paa

Abbedissen Magdalene og syv av hendes nonner besværgjer under trediveaarskrigen en flok plyndrende lansekneqter at forlate nonneklostret paa Fraueninsel i Chiemsee i Bayern. Efter maleri av E. von Piloty.

Det var i tredieaarskrigens dager og det halve Tyskland laa hen i plyndret, avbrændt, runert tilstand. Den ene halvdel av befolkningen tigget av den andre. Aldrig har et land lidt saa forfærdelig under en krig som Tyskland led under Osse tredive aars herjinger, plyndringer, brander og drapsmaal.

I Chiemsee i Bayern ligger etpar smaaøer, Herreninsel og Fraueninsel, og her laa paa trediveaarskrigens tid et munkeloster og et nonnekloster. Blidere idyl end disse øer kan ikke tænkes. De krigende hæere naadde i sin evige kamp ogsaa til disse egne og rædsel grep befolkningen. Man visste saa altfor godt at hvorledes saa end befolkningens sindelag var, om det var venner eller fiender som nærmet sig, saa betydde det at en hær kom til stedet ufravikelig at der skulde brændskattes og plyndres. Ja, den som

overhodet kom fra det med livet kunde prise sig lykkelig. Da munkene paa Herreninsel hørte at en flok krigere nærmet sig Chiemsee fandt de det derfor bedst at flygte og overlate lansekneqterne det som ikke kunde tages med, men abbedissen paa nonneklostret paa Fraueninsel vilde ikke høre tale om at forlate klostret. Hun vilde forsøke om det ikke skulde lykkes hende at tale de vilde soldater til fornuft med blidhetens og fromhetens stemme. Mor Magdalene som hendes klosternavn var bragte først alle de ældre, svakelige og ængstelige nonner i sikkerhet i Salzburg og selv blev hun tilbake sammen med syv søstre som ikke vilde forlate hende. Kort tid efter kom krigersflokkene. Efter at den hadde plyndret munkelostrene paa Herreninsel og i Baumburg vendte den sig mot nonneklostret og her blev man nu vidne til et sælsomt syn. Da krigerne hadde sprængt

klosterporten og var kommet ind i klostergården, aapnedes klostrets port og ut av den traadte abbedissen Magdalene fulgt av de syv nonner, som bar Jomfru Marias billede paa sine skuldre. Magdalene opløftet sine hænder advarende mot lansekneqterne og deres officerer, hun besvor dem at respektere dette hellige sted og hun talte til dem med saa megen myndighet og allikevel saa megen ølidhet at de ellers saa vilde soldater blev grepet, faldt paa knæ og bad om hendes velsignelse. Saa stor indflydelse hadde denne kvinde paa de forhærdede hjerter. Klostret fik lov at være i fred, soldatene drog bort.

Det var i 1648 denne scene fandt sted. Endnu i vore dager næsten 300 aar efter finder man paa Fraueninsel i Chiemsee rester av det kloster som den modige abbedisse Magdalene forsvarte og frelste.

Nancy, som var udmerket kammerat, munter og godmodig og oplagt til at nyde alt som viste sig paa hendes vei. Hun var et av denslags sjeldne mennesker som gaar gjennom livet med et tilfreds og lykkelig sind.

I den trange dal ved foten av fjeldene var heten kvælende, selv banantrærne og bambusrørene saa visne ut, og da de begyndte at ride opover mellem akasier og palmyra palmer, gjennom tætt junglekraat, forekom det dem saa varmt at de næsten ikke kunde puste; men efterhaanden som de kom opover den stenete vei med dens krat og mange bratte avgrunder, forsvandt

den lumre drivhusluft og for hver mil de nu naadde frem blev det kjøligere og kjøligere. Den trange ridevei førte gjennom en urskog med et teppe av mose og græs, hvor trøstammene var aldeles skjult av kjempemæssige bregner og hvor krystalklare bækker rislet nynnende nedover fjeldsidene igjennem et virvar av klippestykker, trærøtter og slyngplanter. Tilslutt slog de to ryttere ind paa en hovedvei som førte dem fra stiene ind paa en vei hvor tungtbelæssede kulier, æsler med brændsel paa ryggen og nu og da en statelig indfødt tilhest var de eneste veifarende.

„Mens vi taler om sæsonens begivenhe-

ter,” sa Mrs. Brander, „saa saa jeg igaar Barbie Miller i oberst Harris's automobil, saa det partiet er vist iorden. Han straalte som en sol, og hun saa ut som om hun skulde henrettes. Dennygang har Fanny ikke spilt Kirsten giftekniv.”

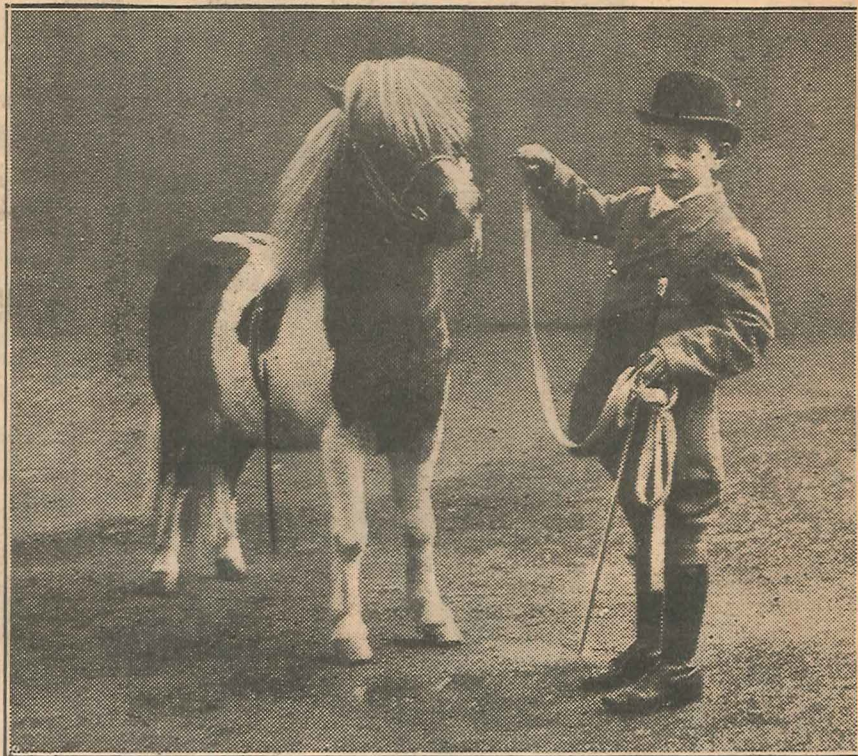
Der opstod en pause, og Mallender saa tydelig for sig billedet av en undselig ung pike som lænet sig op mot træ og saa frem for sig med et par forvildede blaa øine, mens hun hvisket: „Aa, De forstaar mig ikke — Hvordan skulde De kunne forstaa det?”

„De likte hende godt, ikke sandt?” spurte hans tyvemening.

Dverger blandt hester.

Verdens mindste hest?

Første præmie for godt utseende!

Paa Shetlandsøenes klipper streifer disse lodne, smaa hester rundt i halvville flokker. De er haardføre og noisomme og det sparsomme græs som vokser paa stenslettene og tjener dem til føde har i tidenes løp slanset dem i veksten og gitt dem sit dvergliknende utseende. Nu holder flokken av Shetlandsponyer paa at tynde ut, de engelske kulminer bruker en mængde av dem — de kaldes her „pitponies“ — og paa de store gaarder i Skotland og England holdes de som ridedyr for barna, som elsker disse vakre smaahester og forkjæler dem av et godt hjerte.

„Jo, men desværre likte ikke Miss Miller mig. Hun er jo en glimrende rytterske — der er hun overlegen nok — det er bare synd at hun ikke kan vise noget av den overlegenhet overfor sin egen familie.”

„Aa, det er let nok for os at snakke; men De kjender ikke Mrs. Miller; hun er saa haard som flint og saa ubarmhjertig som skjæbnen; hun har en sterk forbundsfælle i Mrs. Fiske. Stakkars Barbie formaar ikke meget overfor to slike allierte.”

„Jeg kan ikke forstaa hvilken rolle Mrs. Fiske spiller,” indvendte Mallender.

„Raadgiverens! Mrs. Miller har engang været hendes brudepike, og endskjønt hun ikke gir hende det bedste rygte, men tvertimot sier at hendes brudepike altid har været ondskapsfuld og aldrig har kunnet taale at andre var lykkelige og hun tilføier mange andre velvillige enkeltheter, saa er de allikevel de intimeste venner.”

(Fortsættes).

Hun danset saa let —

Hun danset saa let over grønne vang,
hun smilte til solen i sommersang,
og solen den smilte tilbake.

Hun danset med mangan en ungersvend,
til en gav hun hele sit hjerte hen,
og han gav et hjerte tilbake.

Han for paa bølgen i brændingens skjær,
han tænkte saa tit paa sin hjertenskjær,
som blev med den lille tilbake.

Hun stirret mot havet den lange vaar,
og taarene randt med dage og aar.
Men bølgen gav intet tilbake.

W. H.

Enken.

Av Aa. B.

—o—

Jeg besøkte en liten by som ligger bortgjemt fra alfarveien og da jeg en dag drev om i de vaarlyse smaagaters idyl, kom

jeg forbi den gamle kirkegaard, hvor netop en død stedtes til jorden.

Følget var ikke stort, kransene hverken mange eller overdaadige, men begravelsen var merkbar ved den grænseløse sorg en yngre mand la for dagen. Da jordpaakastelsen hadde fundet sted og følget spredtes, blev han staaende hulkende ved graven. Solen flammert i de lysegrønne trær og i det spraglede flor over graven. Fuglene sang. I de omliggende haver drysset frugttrærnes hvite blomster nedover de gamle plankeverker. Vaaren lo sin unge, brusende jubel ind over de dødes rike og over den unge mand. Men hans livlængsel var stækket. Vaaren lot ham staa. Og han hulket ubehersket uten at nogen søkte at trøste ham.

Jeg traf blandt de mennesker som kom ut fra kirkegaarden likkistesnekkeren Abrahamsen, som jeg før hadde talt med paa byens hotel.

„Hvem er det som er død?” spurte jeg. Abrahamsen, som endnu bar den ytre deltagelse tilskue i sine alvorlige miner saa misbilligende og mistænksomt paa mig og svarte noget som maatte forstaaes slik at jeg var jo fremmed i byen og at der til den sorgende unge mand ved graven knyttet sig en roman som ikke kunde gives til pris for en hvilken som helst fremmed som stak sin næse ind i byen.

Men da vi kort efter sat inde paa hotellet og Abrahamsen hadde hængt sin høie, sorte hat paa knaggen og knappet diplomatfrakken op for den snekkerlugtende, spraglede vest, fortalte han romanen.

„Ser De: Han, som graat ved graven, var det eneste barn av den kvinde som er død,” sa Abrahamsen. „Hun var en enke som ernærte sig kummerlig ved at sy for folk, en ordknap og menneskesky kvinde, en særting kort sagt. For vi kalder jo dem særtinger som ofrer sig paa en stor følelses alter. Sønnen, som skal være lærer et steds langt herfra, har ikke været her i byen paa mange aar. Han levde i uvenskap med sin mor og deres roman kunde passende kaldes: Pengenes forbandelse.

Den begynner lang tid tilbake, da hun kom hit, ung og vakker, med sin mand, sin

ven, sin eneste elskede og de bosatte sig i et litet hus i en have derute mot vest, hvor de levde avsides og i den høieste kjærlighetslykke. Manden var en fattig skribent, som ikke naadde at gjøre sit navn kjendt, dødsmerket av tuberkulose som han var.

Og min forgjænger i forretningen kjørte da en høstdag en kiste ut til det lille hus, hvor den unge kvinde sat alene tilbake med en liten gut, saa at si ukjendt av alle — ikke bare her i byen, men i den videste betydning. De maa ha været meget ensomme, denne kvinde og hendes ven. De maa ha elsket hverandre med en sjelden kjærlighet, for de hadde nok i sig selv og søkte ikke omgang med nogen, syntes ikke engang at ha slegt eller venner der hvor de kom fra. Men folk som kan huske tilbake sier det var vakkert at se deres glæde over hverandre.

Men hadde det været økonomisk smaat mens han levde og kunde arbeide, saa traadte nu fattigdommen sammen med sorgen ind i det lille ensomme hus. Der skal ha været folk som uopfordret tilbød hende hjelp, men hun avslog den og tok isteden fat paa at sy for folk og ernærte paa denne maate sig selv og sin lille faderløse gut.

Hun var ung. Hun var vakker. Og man talte i byen om at hun nok snart vilde finde sig en ny forsørger. Men hun flyttet ind i et værelse i et av de smaa smug og levde her likesaa avsondret og avsides som før. Det lille værelse var overfyldt av billeder av den avdøde og gjenstande som levendegjorde hendes minder. Det var øiensynlig at hun dyrket sin bortgangne ven og sin kjærlighet med en slags hellig kultus og at ethvert aldrig saa litet og relativt uskyldig frafald vilde ha været en utilgivelig brøde. Selv flere aar efter hans død var hendes ansigt furet av taarenes strømme. Dag efter dag gik hun med sin lille gut ved haanden og pleiet og vernet med ømhet om graven, enten sneen føyk over den frosne jord eller blomstene duftet. Hun søkte ikke bekjendte, og slet ikke venner og talte overhodet med fremmede bare de nødvendige ord som hendes arbeide og anskaffelsen av de kummerlig tilmaalte penger nødvendig-

(Fortsat paa side 10.)

Den omvendte verden eller hvis de gamle var unge og de unge gamle.

Det er en ny fantasi over temaet „bytte roller“ slik som en gut kan utmale sig det naar han en dag har sittet igjen paa skolen og synes det kunde være ganske morsomt hvis han for en gangs skyld var lærer og læreren elev, hvis far var liten og skulde læse lekser og han var stor og kunde røke langpipe, sitte paa restaurant, styre automobilen osv., osv.

(Fortsat fra side 8.)

gjorde. Men enhver fra den tid kan fortælle om hendes godhet, hendes opofrelse, hendes pligtfølelse overfor den lille gut, som var hendes kjærlighets frugt og søn var det eneste hun elsket paa denne ellers saa rike jord.

Nu var der i de dage ved kirkegaarden en gammel, merkelig graver, som het Baldriansen og fra dette hæderlige og uegenyttige menneske stammer hele ulykken, som omsider skulde skille mor og søn og gi hende det sidste skub ut i ensomhetens ytterste ørken.

Graver Baldriansen gik ogsaa paa sin egen gravs rand. Alle ansaa ham for en gammel, rar filosof, tillike en mand med et rikt følelsesliv, litt sky, litt egensindig av al syslingen med de døde og blomstene, som gror i Deres muld. Alle ansaa ham ogsaa for en mand i meget smaa kaar. Og det føltes derfor som en eksplosion da han ved sin død efterlot sig en ikke liten sum penger og at han hadde testamentert den til den lille fattige syerske, den trofaste enke.

De testamentariske bestemmelser dannet en dokument av psykologisk interesse.

Jeg har villet, skrev blandt andet gamle Baldriansen, at de penger jeg ved nøisomhet og paapasselighet har spart sammen i de svundne aar skulde komme et menneske til gode som i fremherskende grad var i besiddelse av den egenskap jeg sætter høiest av alle, nemlig trofastheten."

Ti er trofastheten mot de levende ikke altfor overvældende og, naar den findes, ikke at vriste fra egoismen, saa er trofastheten mot de døde, altsaa den helt uegenyttige trofasthet bare at regne for en kuriositet. Jeg ser daglig de efterlevende tilsyneladende i dyp sorg paa begravelsesdagen, men naar jeg spør dem om de ønsker selv at passe graven, den elskedes og dypt savnedes sidste hvilested, eller om kirkegaarden skal holde graven vedlike, saa vælger de det sidste, for saa blir det da gjort. De besøker ofte den lille tue i den nærmest efterfølgende tid. Men besøkene blir mer og mer sjeldne og tilsidst hører de op. Den elskede og dypt savnede er glemt. Man behøver bare en gang om aaret at betale det lille gebyr til kirkegaarden for at ha bevisstheten om at graven ihvertfald ikke blir forsømt og ikke kan bli gjenstand for fremmedes kritik.

Den, som kanskje var alt for dem, er gaat bort, og straks efter indretter de efterlevende sig praktisk med fortsættelsen av livet. En anden indtar den dødes plads og den troløse glemsel sitter isnende paa den forlatte grav.

Ikke engang dette offer evner de at bringe den døde, at frede med ømhet om en stakkars liten plet jord, smykke den med aastidenes blomster og luke væk ukrudtet med nensom haand. Hvad er saa al den første tids savn i tale og graat værd?

Derfor testamenterte gamle Baldriansen sine penger til den lille enke — saa meget mer som hun var ubemidlet og trængte til hjælp.

Men der skedde det at enken nok mottok arven, men ikke uten motstand — og straks efter gav pengene bort til fattige som hun opsøkte i byens usleste rønner.

Hun følte det ugjærlig at motta løn for den egenskap som gamle Baldriansen benevnte trofasthet, men som hun selv aldrig hadde kaldt ved navn og som var hende likesaa naturlig som at føle trang til mat og drikke. Det vilde, tænkte hun, næsten være som en smaalig og smudsig handel med den kjærlighet som var hendes livs indhold.

Men pengene gav anledning til hæslege bryderier. Giftelystne mænd slesket sig frem i hendes nærhet og paatvang hende allehaande opmerksomheter. Og da de skuffet og irritert var vist bort, opstod onde og taapelige rygter om at det var vel ikke helt for ingenting at gamle Baldriansen lønnet hende efter sin død. Naar der saa man. — Det hadde de gaat svært stille med. For en hyklerske og for en gammel ræv!

Derfor slængte hun pengene fra sig.

Men historien fik et efterspil.

Sønnen hadde ikke kjendt den eller kan-

Da jordpaakastelsen hadde fundet sted og følget spredtes blev han staaende hulken ved graven.

ske været for ung til at forstaa den. Han drog bort fra hende som ung gut og blev omsider lærer i en fremmed by. Det hadde været hans haab, hans længsel, hans drøm at studere og suge alverdens visdom til sig. Men da han var fattig maatte han se drømmen briste uten at kny, for nødigt av alt vilde han saare sin mor. Saa blev han altsaa lærer i den fremmede by. Men i hver ferie søkte han hjem til hende. Og disse møter, som de længtes efter fra gang til gang, var hele ballasten i deres ensomme tilværelse. Han bar stadig bevisstheten om sin avstumpede livsbane og skuffelsen over de lysende maal som han aldrig skulde naa som en tung byrde i sin sjæl. Men noget nag mot hende følte han ikke, for han hadde jo set hvor offervillig hun hadde strævet, hvor uselvsk hun hadde slitt sig aarene igjenem.

Men saa var det en dag da han var hjemme i en ferie og mor og søn som sedvanligvis var ute ved graven at hun i et øieblikks svakhhet brøt sammen og fortalte ham om Baldriansens penger.

Folk, som tilfældig eller av nysgjerrighet var vidner i de omliggende haver fortæller at sønnen blev likblek og at en heftig scene opstod mellom dem.

Man hørte ham slænge voldsomme bebreidelser mot hende fordi hun hadde ka-

stet pengene bort til fremmede og ved dette forræderi mot sin søn avskaaret ham fra nogensinde at naa sine længsles maal. Man saa ham forlate hende i ophidselse, ile blek og dirrende ut av kirkegaarden. Man hørte hende graate og bønlig rope hans navn.

Men han reiste bort og kom ikke mer tilbake — ikke før nu, da hun sankedes i graven ved sin mands side. Mellem mor og søn var der reist en uoverstigelig mur, som bare døden kunde omstyrte."

Saadan lød romanen.

Jeg skal indrømme at jeg ikke har fortalt den ganske med likkistesnekker Abraham-sens ord.

Abrahamsen var en jevn mand, som drak av sit øl og dampet paa sin snadde alt mens han fortalte. Men han sluttet saaledes:

„Det som jo er det beklagelige, hr. — det er at først naar vore kjære dør ser vi i fuld utstrækning hvad vi har forsømt mot den døde, store ting og smaa ting, lutter smaa ting, som hopper sig op og blir store ting. Og saa er det desværre forsent. — Naar, jeg maa hjem. Mutter kan'ke like at jeg sitter her paa hotellet. — Men hvis jeg var Dem, hr., saa skrev jeg en bok som het „forsømmelsenes Bok". Det er ikke bare ved at synde, men ved at forsømme det gode at vi ødelægger livet for hverandre."

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1853.

Av Einar Olgenkjær
Kjøbenhavn.
(Original.)

Sort: K. 2 T.
2 L. 3 B.
8 br.

Hvit: K. 2 T.
2 S 3 B =
8 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1850.

1. S e 5 — d 7.

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.:

1. 320 og 640 kr. 2. Tallet 17.

Løsning av rammeoppgaven i forr. nr.:

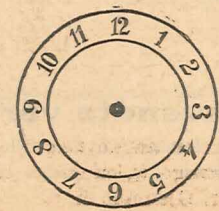
Beregningsoppgave.

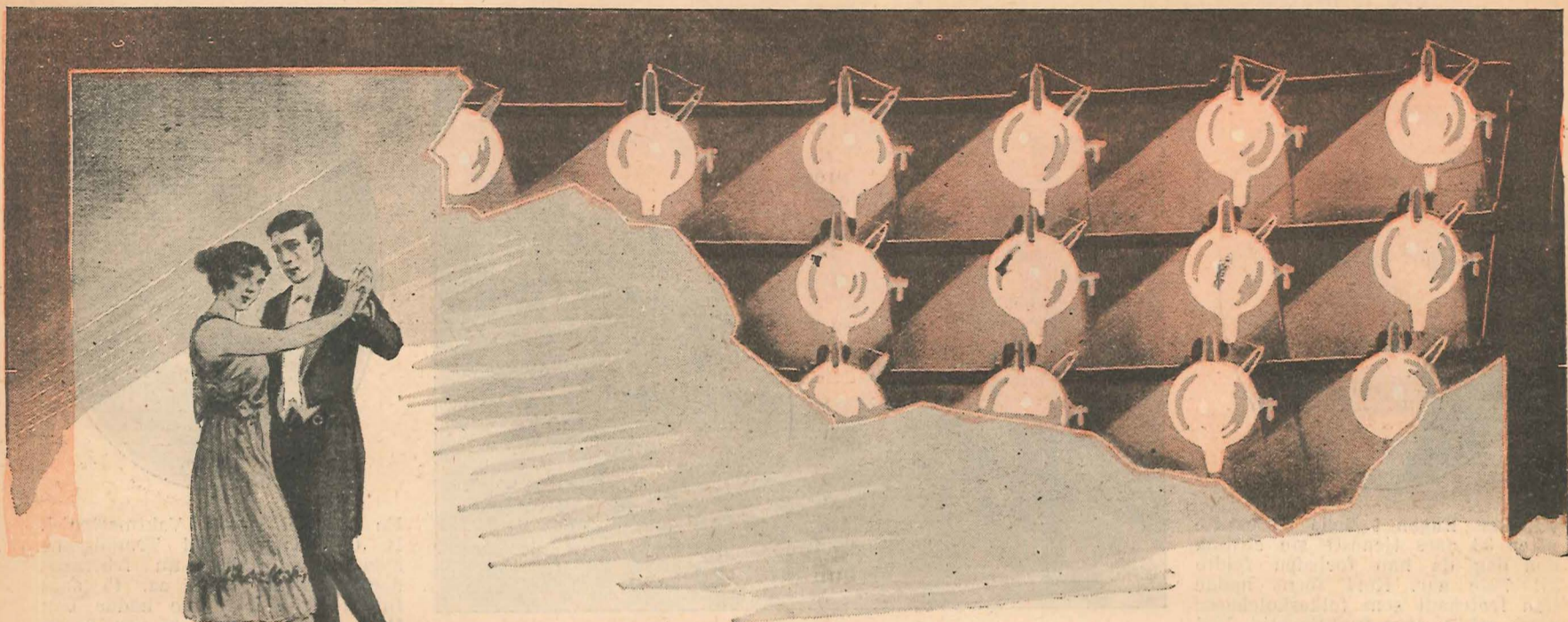
Et firecifret tal er saaledes beskaffent at man naar man trækker tallet 6174 fra, faar et tal bestaaende av de samme cifre som i det oprindelige tal men i omvendt rækkefølge. Dividerer man tallet med dets tversum faar man som kvotient 409 og som rest 9. Den firedobbelte sum av tusentallet og tiertallet er det oprindelige tal's tversum større en den ottedobbelte differens mellom hundretallet og enertallet. Ombyttes tusenene med tierne blir det tal som derved fremkommer 9 større end den 241-dobbelte sum av dets cifre. Hvad heter cifrene i det oprindelige tal, og hvilket er dette?

Urgaade.

Naar man anbringer de rette bokstaver istedenfor tallene kan man paa urskiven læse følgende ord:

- 1-5. Et vaaben.
- 2-4. Et dyr.
- 2-5. Et bibelsk navn.
- 3-9. En by i Frankrike.
- 6-9. Et befestet punkt.
- 6-12. En gulinde.

Hvorledes en filmpoptagelse ved røntgenstråler vil komme til at foregaa. I bakgrunden sees den væg eller det stativ paa hvilket Coolidgelampene som frembringer røntgenstrålene er ophængt. Foran den er reist en væg av bly som straalene ikke kan trænge igjennem. En del av denne blyvæg er tat bort paa tegningen for at man kan se lampene. I blyvæggen er der huller som danner brændpunkter for røntgenstrålene. Straalene gaar gjennom hullene, rammer de optrædende og gaar mer eller mindre igjennem dem, bort til optagelsesapparatets linse, gjennom denne og ind paa filmstrimmelen. Nedenfor sees de optagne billeder.

En kinematografforestilling i røntgenbelysning.

Man finder stadig nye anvendelser for røntgenstrålene. Fra nærmest bare at være et middel i lægenes haand til at gjennemlyse de menneskelige legeme med er de blit et instrument til undersøkelse av de forskjelligste ting. Tolderen bruker dem i sin kamp mot smuglere, man gjennemlyser falske og egte perler for at skjelne dem fra hverandre, man kan med dem konstatere om et maleri er gammelt eller fra vore dage og nu har man tænkt at kunne bruke dem i filmens tjeneste. Det er mer end bare en idé. Det er et projekt som holder paa at bli virkelighet. Det er den amerikanske røntgenstrålespecialist, dr. Richard som er oppfinneren og han har git en lang og uøiagtig beskrivelse av sin idé i „Science and Invention”. Men man maa ikke tro, at det her dreier sig om noget, som vil forbedre filmen, forsaavidt angaar filmkomedie. Paa dette omraade vil det hele bare bli en kuriositet, som vil kunne vække morskap og nysgjerrighet og intet mer. Men det vil allikevel være interessant at stifte bekjendtskap med denne nye form for levende billeder ogsaa av rent videnskabelige grunde, som man senere vil se.

Under almindelige forhold foregaar som bekjendt en films optagelse paa den maate, at der fra kraftige projektører rettes elektrisk lys paa de agerende, og der optages saa paa filmstrimmelen 16 billeder i sekundet. Paa grund av forskjellige eiendommeligheter ved røntgenstrålene vil det ikke være mulig bare at erstatte de elektriske lamper som nu anvendes ved optagelsene, med de Coolidge lamper, som utsender røntgenstråler. Billedene vilde bli fuldstændig utvisket. Man maa derfor gaa frem paa den maate, at man enten anvender en enkelt meget stor Coolidge lampe, omtrent 10 meter i tvermaal — hvilket vil være vanskelig at faa konstruert, — eller at man henger op paa en væg rækker av kraftige Coolid-

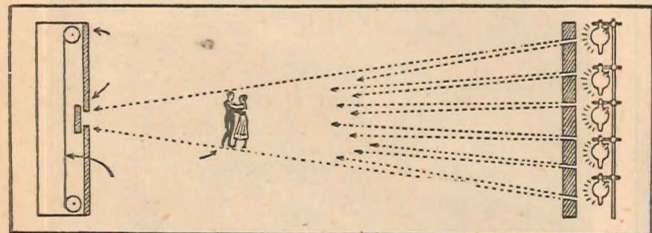

Diagram som viser opstillingen. Længst tilhøire lampene, derpaa blyvæggen med dens huller, straalene, det optrædende par, derpaa en anden blyvæg, i hvilken objektivet til optagelsen sitter og bak aapningen et lukke av bly, foran hvilket filmen kjøres.

gelamper og foran denne væg reiser en anden væg av bly, som straalene ikke kan trænge igjennem, men er forsynt med en række huller. Gjennem disse

huller naar lyset de optrædende og nu er vi ved sakens kjerne. Man vet at røntgenstrålene delvis gaar igjennem legemets lettere væv, som kjøttet, nervene o. s. v., endnu lettere gaar gjennom klærne og andre stoffer, men derimot stanses av musklene, alt metal og gummi. Et røntgenbillede av et paa-klædt menneske vil derfor vise benbygningen i dette skarpt og sort, kjøttet som en langt lysere masse og utenom kroppen, som en bølgende masse, paa-klædningen. Alt hvad vedkommende bærer paa sig av metalgjensstander fremtrær sort paa billedet, f. eks. ur og kjede, armbaand, nøklene i lommen, ja selv pluggene i støvlehælene. Saaledes viser det ogsaa sig paa filmen, i de billeder som celloidstrimmelenes følsomme hinde har optat av de optrædende, mens disse gjennemlystes av Coolidge lampenes røntgenstråler. Av de to ovenstaaende billeder vil man forøvrig let forstaa, hvorledes optagelsen av disse levende billeder i røntgenbelysningen foregaar.

Nu har man altsaa filmbilledene, saaledes som man ser et av dem tilvenstre paa ovenstaaende billede, og komedien kan ruller op paa det hvite lerret. Det vil nu bli merkelig at se av hvilken effekt disse levende billeder vil bli. Man kan ikke se de optrædendes ansigt, og hvis man vil spille en hel filmkomedie, maa man hefte et metalnummer paa hver av personene, forat tilskuerne kan kjende den ene fra den andre, metaltallene vil vise sig temmelig skarpe og letkjendelige. Man kan ogsaa la de optrædende være uten nummer og overlate til publikum selv at gjette, hvem det er man ser paa lerretet. Det vil kunne bli interessant at se, om publikum kan

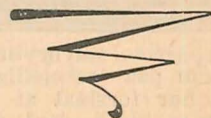
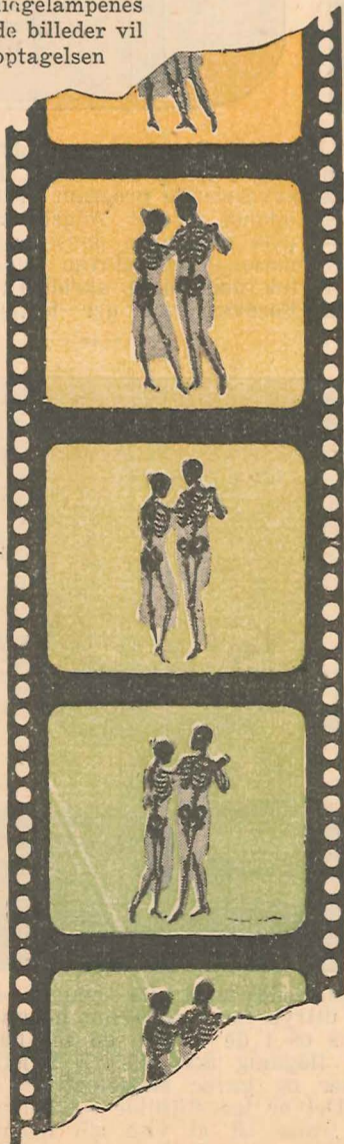
kjende igjen nogen av sine yndlinger, naar de optræder saa anonymt som her er tilfældet. Efter en enkelt forestilling vil det neppe kunne ske, men ser man flere ganger de samme skuespillere optræde i slike røntgenfilmer, vil man kanskje kunne identifisere dem paa forskjellige eiendommeligheter i deres benbygning. Dr. Richard mener, at man saaledes vil kunne kjende igjen Douglas Fairbanks paa hans meget kraftige tænder og en anden bestemt amerikansk filmer

vil man kunne kjende igjen paa en kule han har i skulderen. Han fik den i krigen, kulen kunde ikke tages ut og den vil nu bestandig vise sig som en liten sort flek i kjøttet hver gang han spiller foran den med røntgenstråler belyste film.

Paa vor første side vil man se en liten scene av en slik røntgenfilm. Den unge mand har truffet sin elskede, han har erklært hende sin kjærlighet og de er helt optat av sin lykke, da komediens skinsyke person kommer til, trækker sin revolver og forsøker at skyte sin heldige medbeiler. Man vil kunne se revolveren ligge i lommen paa ham, naar han kommer ind, man vil

se den forsvinde herfra og komme tilsyne i hans haand, man vil se den unge dame forfærdet række armene i veiret, man vil se hver bevægelse i personenes benbygning, f. eks. naar den unge dame i sin skræk reiser sig paa taaspidsene, men man vil ikke se nogen ansigts- eller muskelbevægelse, det hele vil være endnu mere stumt spil end i en almindelig film. Hvilket indtrykk det vil gjøre, kan man endnu ikke dømme om, men interessant vil det ihvertfald bli at se bevægelserne i et gaende, løpende eller dansende menneske. Det kan bli et helt kursus i anatomi.

Her staar vi ved det, som kanskje vil bli av størst betydning ved disse levende billeder i røntgenbelysning. Man kan ikke alene gjennemlyse et stillestaaende menneskelig eller dyrisk legeme og faa en fast plate av det, men kan ogsaa faa det levende billede av et menneske eller et dyr i bevægelse og dermed faa anledning til at studere hvorledes f. eks. en bestemt del av benbygningen fungerer. Det vil sikkert bli dette som dr. Richards oppfindelse faar størst betydning for.

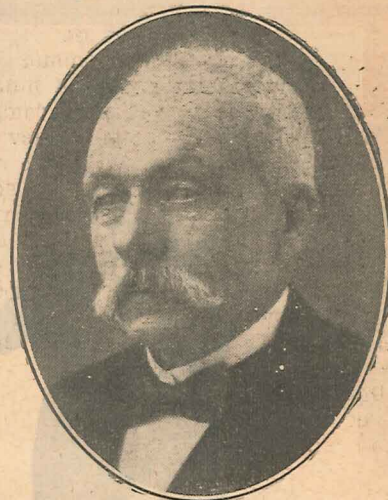

Klokke Engen i Bodø fratraadte efter 33 aars tjeneste sin stilling den dag da han forleden fyldte sit 75de aar. Kort forut hadde han fratraadt som folkeskolelærer et vel 52 aars funktionstid. Ved siden av sit arbeide for skolen har hr. Engen bl. a. i ca. 25 aar været Det norske missionselskaps sekretær og meget benyttet som kommunemand. Han er hædret med fortjenstmedaljen.

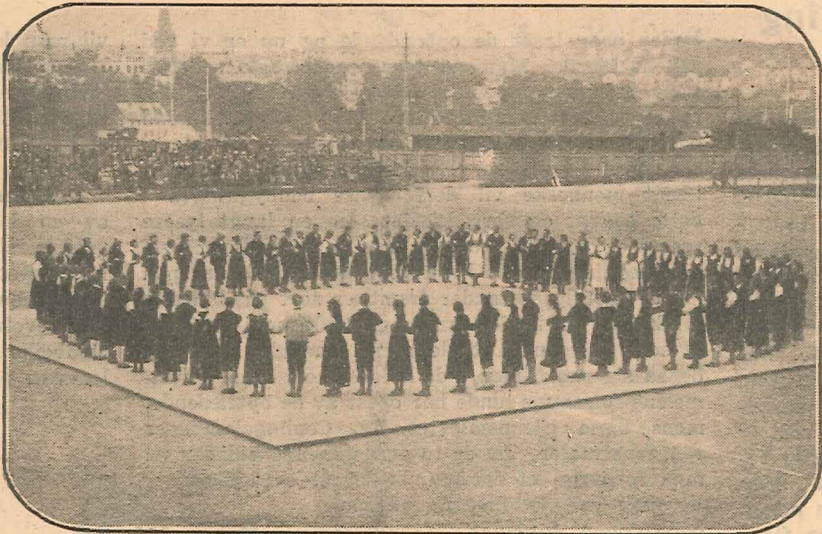
„Den røde hane” har desværre drevet et svare spil hos os isommer. Vi hadde i den tørre tid i juli bortimot hundre skogbrande paa forskjellige kanter av landet og store værdier er her strøket med. Ogsaa industrielle bedrifter har ilden herjet. Her ser man et snapshot fra den store brand som la det statsbanene tilhørende Øieren bruk ved Lillestrøm i aske.

En gammel sjouk. Vaktmester I. B. Christiansen ved Trondhjems sjømandsskole har nu fratraadt denne stilling efter ca. 15 aars funktionstid. Tidligere hadde han faret tilsjø i omkr. 35 aar, derav i 11 aar paa langfart, og den gamle hædersmand kan saaledes iaar feire 50 aars jubilæum i sjøfartens tjeneste. Han vender nu hjem til sin fødebygd Verran i Indherred.

Landets ældste kvinde. Enke Serianne Solum i Bjugn fyldte den 12te juli 103 aar, og er vistnok landets ældste kvinde. Hun er endnu saa kjæk at hun hver morgen staar op til vanlig tid, læser i sin storstilede bibel og strikker dagen lang. Hun har en talrik efterslægt.

Norrigs Ungdomslag holdt sit aarsmøte i Trondhjem forleden under meget livlig tilslutning. Det varte i flere dager og hadde et særdeles avvekslende program med en række udmerkede foredragsholdere, hvoriblandt oberst Angell, Sven Moren, Lars Eskeland m. fl. Her ser man den store danseopvisning. Leik-stevnet foreslog bl. a. et nordisk nationaldansarstevne avholdt i Kristiania til næste aar. Endvidere tok man bl. a. skridt til at faa istand en nationalpark ved Hjerkin. Forøvrig var der festgudstjeneste i Domkirken, utflugt til Frosta og andet.

Nyttevekstforeningens sølvpremie og diplom for bærplukning blev nylig fildelt Marie Olsen, Næsbakken i Jevnaker. Hun er født 1863. I de sidste aarene har hun plukket 6—800 liter vilde skogbær av forskjellig slag og er i det hele tat et overordentlig dygtig arbeidsmenneske.

Kongeparrets sølvbryllupsdag omfattedes med stor opmerksomhet rundt omkring i befolkningen som paa forskjellig vis gav uttryk for den varme hengivenhet kong Haakon og dronning Maud har forstaat at vække hos os i de 16 aar de nu har hat sit hjem i Norge. Dagen mindedes bl. a. med almindelig flagning ikke bare i Kristiania men ogsaa ellers omkring i landet, og gratulanter, hilsener og gaver strømmet ind til slottet. Her ser man en enkelt av de mange vakre gaver. Det er tre stilfulde sølvboller fra de britiske og britisk fødte i Norge som følte en særlig trang til at vise sin hengivenhet overfor dronning Maud.

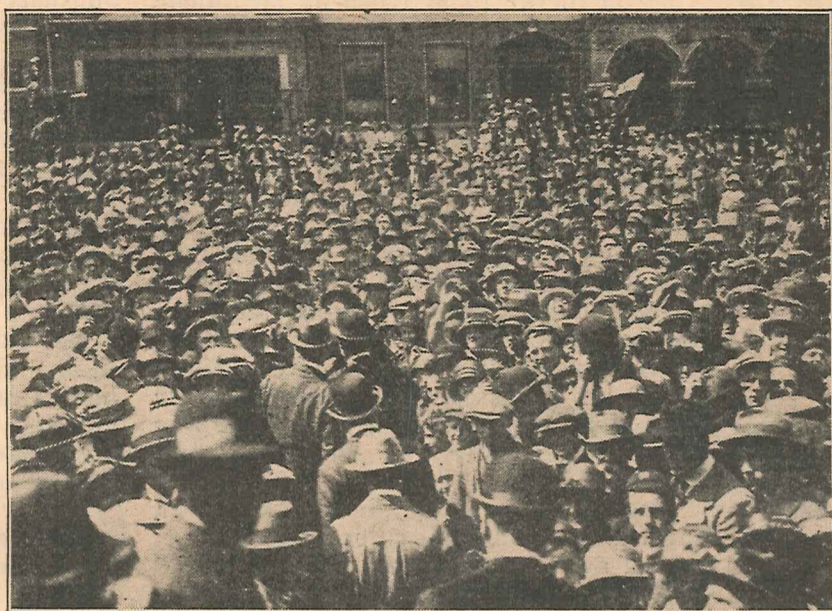

Efter at ha tat artium trækker officersaspirantene i uniform for at gaa rekruttskolen. Blandt de glade unge mænd var iaar „Aspirant nr. 1, prins Olav” (x) som nu eksercererer paa den gamle fæstning i Fredriksvern paa like fot med sine halvhundre aspirant-kammerater. — Fot. Eyolfsen.

Spredte træk fra verden derute.

Irernes fører de Valera, „den irske republikks præsident“, som har sluttet vaabenstilstand med England for derefer at forhandle om endelig fred mellem England og Irland.

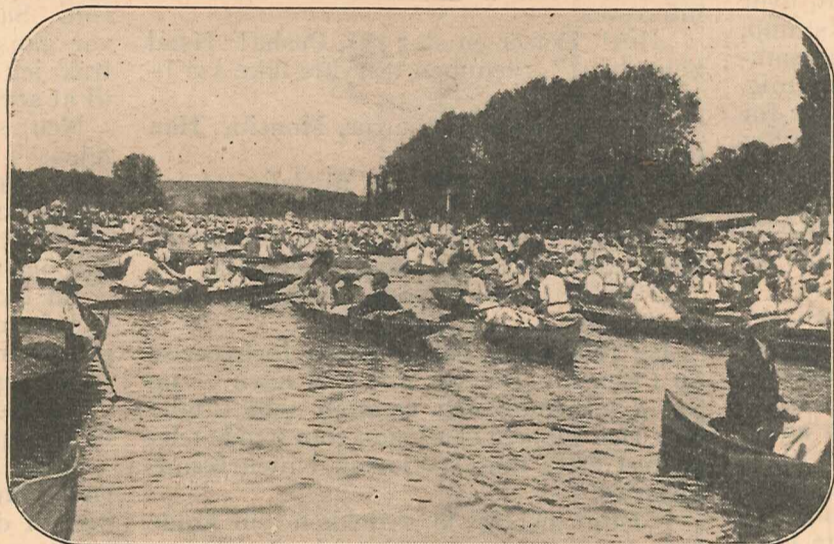
En vældig menneskemængde utenfor „Mansion House“ i Dublin hvor de forskjellige forhandlinger blev ført mellem de Valera og førerne for de sydirske unionister. Glæden over den foreløbige vaabenstilstand var stor og man næret oprigtige ønsker om at de videre forhandlinger mellem de stridende parter maatte føre til virkelig fred.

Den sydafrikanske general Smuts som paa Englands vegne førte forhandlingene med de Valera angaaende vaabenstilstanden og hvem det gode resultat væsentlig skyldtes.

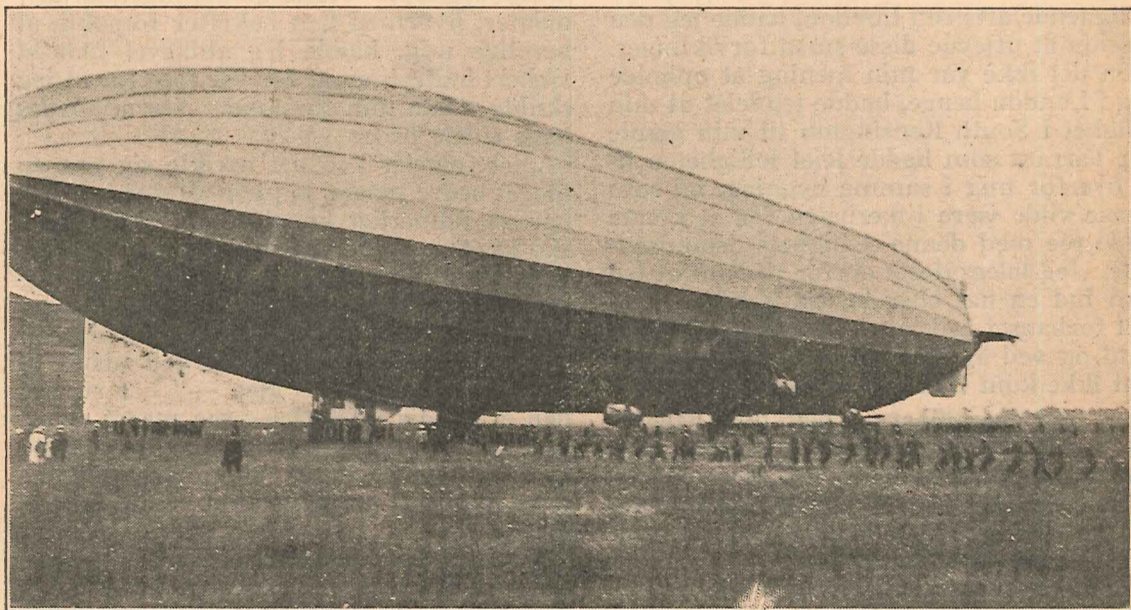
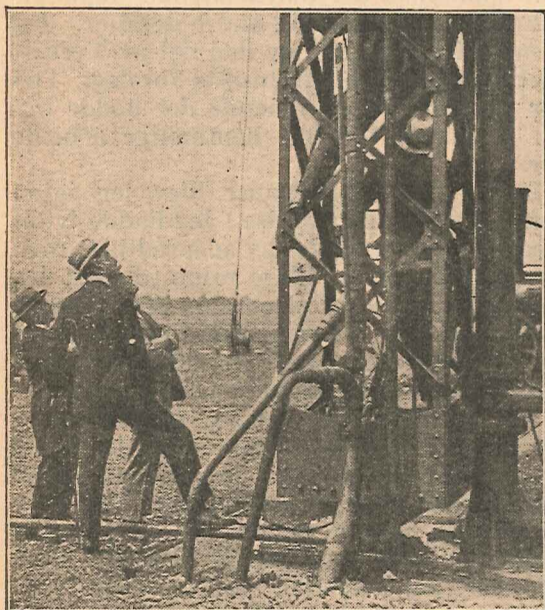
Britiske problemer.

I slutten av juni samledes i London den store britiske rikskonferanse. Premierministrene i de oversjøiske besiddelser møttes da med den britiske førsteminister for at drøfte de mest paatrængende problemer inden det britiske verdensrike. Saavidt man kunde se var det to hovedspørsmål det dreiet sig om: de enkelte staters stilling inden riket og riks-samarbeidet mellem dem. Det gjaldt her ikke bare ordningen av forholdet mellem rikets bestanddeler med hensyn til forsvaret etc. men ogsaa spørsmålet om samlingslinjer for verdensrikets utenrikspolitikk under de nye forhold efter krigen. Gjennem maaneder hadde man før rikskonferansens sammentræden rund omkring i „the Dominions“ drøftet disse spørsmål saavel i pressen som i parlamentene. Men mens interessen for konferansen ute i besiddelsene var overordentlig stor, syntes man i selve England ikke at ha omfattet den med overdreven opmerksomhet. Her hadde man jo bl. a. det langt mere nærliggende spørsmål om en ordning for Irland at trækkes med, og for utenforstaaende saa det igrunnen ogsaa ut som om det først og fremst maatte gjælde at finde en ordning hvorved striden mel-

Da Henley-regattaen fandt sted paa Thamesen og Kristiania roklubs otterlag vandt den store Thames-pokal. Her ser man tusener av mennesker ombord i mange forskjellige typer av elvebaater samlet i nærheten av maalet. Det var som man vil forstaa ikke bare et spændende løp men ogsaa et rikt og eiendommeligt folkeliv som utfoldet sig ved den berømte regatta.

lem den irske og den engelske bestanddel av riket kunde bilægges. Man tør formode at ogsaa dette spørsmål blev berørt paa rikskonferansen. Faktum er jo ialfald at den sydafrikanske representant paa denne, den bekjendte general Smuts, gjorde et stort arbeide da det lyktes ham at faa istand en overenskomst hvorved en foreløbig vaabenstilstand blev sluttet paa den urolige ø hvor der jo saa længe hadde hersket veritabel krig. Den dermed opnaadte indstilling av de militære operationer paa begge sider og anore fredelige arrangementer blev mottat med den største tilfredshet. Efterat der saaledes var oprettet borgfred i Irland tok man fat paa de konferanser som begge parter virkelig haabet maatte føre til fred og varig fremtidig ordning av forholdet mellem England og Irland. De Valera mottok Lloyd Georges' indbydelse til møte med ham i London, men raadet dog samtidig til at man ikke maatte se altfor optimistisk hen til konferansens eventuelle resultater. Det gjaldt som man vet ikke bare at hiftøre ordnede forhold i selve Irland, men ogsaa at ordne det gjennom aarhundreder omtvistede forhold til England. Bare den omstændighet at forhandlingene kom igang blev verden over oppfattet som et gunstig tegn.

Det er aapenbart at man inden de kredser hvor der arbeides med løsningen av luftkommunikationsproblemet endnu sætter sin lid til de store luftskibe — i ethvert fald hvor det gjælder langfarter. Før krigen var det nærmest tyskerne som var foregangsmændene paa dette omraade. Nu synes englænderne at ha tat téten. De arbeider ivrig paa at faa istand luftkommunikationer og har bygget flere kjæmpemæssige luftskibe for dette bruk. Paa billedet tilvenstre ser man den engelske koloniminister og halvandre parlamentsmedlemmer klatre op gjennom den kjæmpemast til hvis top det nye styrbare luftskib „R. 36“ er fastgjort. Den elevator som skal henge utenpaa masten er endnu ikke færdig. Paa billedet tilhøire ses det største luftskib som nogensinde er bygget. Det er „R. 38“, som den amerikanske regjering har bestilt i England, parat til at gaa ut paa sin første prøvetur. Det var meningen at skibet derefter skulde flyves over Atlanterhavet.

Prins Punnie.

Av

Arthur W. Marchmont.

—o—

I.

Fantasistemmer.

„Har du, kjære læser, nogensinde hørt fantasistemmer tale om dig selv og din fremtid i nattens stilhet? Det har nemlig jeg, og av visse grunde har det hat indflydelse paa mit liv.

Jeg opholdt mig netop i Cornwall i Mullion, da Gorton som var ansat i utenriksministeriet telegraferte til mig om at komme til byen for at erfare resultatene av endel diplomatisk arbeide, jeg hadde utrettet i det sydlige Tyrki under krigen.

Da jeg paa den tid ikke hadde været fri fra tjenesten paa lang tid og var meget plaget av heftige hodesmerter som jeg hadde paadrat mig under et bombardement, hvor jeg var blitt rammet av en grannatstump, hadde jeg planlagt en længere ferie sammen med en ven og kammerat av mig. Denne ven heter Peter Punniston eller for at gi ham hans fulde titel: prins Peter Punnislau, men for mig hadde han alltid været ret og slet Punnie like siden den dag i Eaton, da jeg under et slagsmaal reddet ham ut av hendene paa George Rugsleigh, en almindelig kjendt slagsbror.

Punnie var en av de bedste, skikkeligste, mest rettænkende mennesker i verden, der var ikke gnist av svig eller bedrag, ikke en ond draape blod i ham. Kvinderne elsket ham, og hans eneste svakhet var en altfor stor tilbøielighet til at besvare deres kjærlighet enten med eller uten den mindste foranledning. Men likesaa hurtig som han blev forelsket likesaa hurtig ophørte hans forelskelse igjen, og han befandt sig saa godt som alltid i en eller anden knipe som jeg i almindelighet maatte hjelpe ham ut av.

Selvfølgelig fandt han en ny gjenstand for sin tilbedelse i Mullion, og da han endnu ikke var helt befridd for efterslettet av en lignende affære i London, hadde jeg den mission at utjevne disse smaa forviklinger.

Da det ikke var min mening at opholde mig i London længe, hadde jeg leiet ut min leilighet i South Kensington til min gamle ven Tarrant som hadde leiet leiligheten like overfor mig i samme bygning, og som gjerne vilde være i nærheten for at kunne holde øie med denne leilighets istandsættelse. Jeg telegraferte derfor til ham at jeg kom ind en nat eller to, og jeg blev ikke litet forbauset over at finde leiligheten ubebodd og ved at høre av portneren at Tarrant ikke kom tilbake før næste dag.

Jeg blev egentlig svært glad over det, for jeg hadde efter den lange, trættende reise faat et anfald av mine hodesmerter. I saadanne perioder maatte jeg ha fuldstændig ro, det var en ren velsignelse at faa lagt sig saa snart som mulig.

Men saa kom disse stemmer i natten!

Hvor længe jeg hadde sovet, vet jeg ikke; men efter nogen tids forløp vaaknet jeg og laa i det tætte mørke med en usikker fornemmelse av at nogen folk i min umiddelbare nærhet talte tyrkisk. I begyndelsen gjorde det intet indtryk paa mig, for under saadanne anfald er min hjerne meget ube-

regnelig og mine drømme forvirrete og feberagtige.

Jeg la merke til at lyden av stemmene var avbrutt og uensartet, undertiden høi og tydelig og til andre tider svak og fjern og der var ogsaa pauser imellem. Men tilsidst opfanget jeg et par sammenhengende sætninger. Den første var denne:

„Selvfølgelig skal de allierte i alle tilfælder ha beskikket en øverstkommanderende. Har De utvalgt en, Pasha?”

Sproget var tyrkisk, men blev talt med en umiskjendelig fremmedartet accent, og paa en dunkel maate forekom stemmen mig bekjendt. Men svaret kom utvilsomt fra en tyrk, det var en dvælende, indsmigrende, litt salvelsesfuld stemme som var mig aldeles ukjendt. Den kom øiensynlig fra den person der var blitt tiltalt som Pasha.

„Jeg formoder at de allierte ikke vil ha noget at indvende mot en englænder?”

„Det avhænger av hvem det er, Pasha.”

„Det er en som De kjender godt, han er dristig, men allikevel forsiktig og klarhødet, istand til at se fremad og er raadsnar, og han kjender landet og folket ut og ind og taler tyrkisk som en indfødt tyrker og græsk som en græker. Han har stor indflydelse over et av partiene, og man kan stole paa at han vil handle absolut i de alliertes interesser.

„Hn! Det er en stor ros, Pasha! Hvad heter han?” Stemmen uttrykte ikke saa litet tvil.

„Han fortjener denne ros, Monsiur. Han er kaptein —”

Navnet blev uttalt saa utydelig at jeg ikke opfanget det.

Saa hørte jeg en latter og lyden av en haand som blev slaat haardt i et bord.

„Nat Whimster! Javel — han er manden!”

Jeg reiste mig i den største forbauselse op i sengen. Det var mit eget navn — og jeg gjenkjendte den stemme som uttalte det. Den tilhørte den mand som hadde telegrafert efter mig — Gorton i utenriksministeriet!

I dette øieblik la skrækken sin kolde haand paa mig. Jeg blev ganske stiv av angst og var ikke istand til at høre mer av samtalen. Den sidste læge, jeg hadde konsulert angaaende min sykdom i hodet, hadde været hjernespecialisten Sir Benjamin Matlock, og han hadde uttalt sig foruroligere om de mulige alvorlige følger av denne sykdom. Trods de beroligende talemaater, hvormed han bakefter forsøkte at berolige mig, hadde jeg allikevel faat et sikkert indtryk av at der var fare for at jeg skulde miste min forstand. Jeg mindedes hans sidste ord:

„Selvfølgelig kan det utvikle sig paa en meget bedre maate, kaptein Whimster. De har en udmerket konstitution, store, fysiske kræfter og et kraftig og sunt legeme, men jeg raader Dem til at utvise stor forsigtighet. Hvis De holder Dem absolut rolig en lang tid og undgaar alle ophidselser og anstrengelser, saa er der god utsigt til Deres helbredelse. — Men —” her stanset han et øieblik og vedblev saa meget alvorlig: „Men hvis De engang, naar De er fuldt vaaken tror at høre stemmer omkring Dem, saa kom straks til mig. Spild ikke et øieblik.”

Og nu hadde jeg hørt stemmene! Ganske vist hadde jeg i den senere tid følt mig meget bedre og det sidste anfald hadde været meget mildere og meget kortvarigere end de forrige — men der kunde jo allikevel ikke være nogen tvil. Jeg maatte ha mistet forstanden!

Jeg kunde ikke kjæmpe imot skrækken. Mit blod var som is i mine aarer. Jeg ry-

stet som i feberkulde; min puls banket voldsomt og hele mit legeme var badet i angstens sved. Stemmene var endnu tydelige, og jeg stoppet fingrene i ørene for ikke at høre disse lyder som pludselig var blitt saa skrækkindjagende for mig.

Næsten uten at vite hvad jeg gjorde sprang jeg ut av sengen og styrtet ut av værelset for at lete efter litt cognac for ved hjelp av den at faa litt varme i mine stivnede aarer, og endnu den dag idag kan jeg høre hvorledes mine tænder klapret imot det glas, jeg hadde fylt med den oplivende drik.

Det strammet mig saa meget op at min hjerne igjen blev istand til at arbeide. I haabet om at disse stemmer muligens var virkelige og at de talende paa en eller anden maate var kommet ind i min leilighet gik jeg gjennom alle værelsene.

De var tomme allesammen.

Men denne undersøkelse maatte ha bortledet mine tanker fra stemmene, for de holdt op at lyde. Den lettelse som stilheten var trods enhver beskrivelse. Jeg kan huske at jeg satte mig ned, helt oppfylt av lindring og glæde.

Saa sprang jeg pludselig leende op. Det hadde naturligvis været en drøm. Jeg hadde likesom en anden nar skræmt mig selv op med noget som bare hadde været mareidridt. Saa la jeg mig igjen, og da det nu var ganske stille rundt om som i graven, trak jeg et dypt lettelsens suk og la mig til at sove.

Men straks efter begyndte stemmene igjen. — Nu var jeg ikke saa forvirret som før — det var sandsynligvis virkningen av cognacen — og nu var jeg istand til at kunne lytte til dem uten at bli overvældet av nogen panisk skræk.

Nu lød der en anden stemme. Sproget var fremdeles tyrkisk, men det blev talt paa en anden maate og var av og til blandet med et græsk ord eller sætning.

Det var som om der blev studert et kart, og jeg opfanget følgende ord:

„Som De ser her, Monsiur, vil den halvrunde linje, trukket fra kysten av Det sorte hav til dette punkt her ved Marmorhavet og litt vestenfor Rodosto, overlata til Tyrki- et netop Konstantinopel og høidene ved Tehatalja og vil i de alliertes interesse indslutte hele den europeiske kyst ved Dardanellerne.”

Efter disse ord fulgte en lang taushet som bare blev avbrutt av nogen fremmumlede spørsmaal der tilsynelatende angik avstikning av grænser og andre detaljer. Jeg kjendte hver tomme av den del av Tyrki- et og billiget helt det fremsatte forslag. Det var jo netop noget lignende der hadde ligget til grund for mit hemmelige arbeide der.

Under den lange pause blev jeg igjen herre over min bevægelse. Jeg hadde lyttet med en sælsom følelse av adspredthet; men nu begyndte jeg at klare mine følelser. Da jeg netop hadde ofret en stor del av mine tanker og min tid paa denne sak, forstod jeg at dette emne godt kunde beskjaeftige min hjerne under denne vaakne drøm.

Jeg var ikke ræd længer, skjönt endnu litt forpint av fænomenet. Blev jeg truet av vanvid, saa var der jo altid en utvei. Døden vilde være at foretrække. Jeg hadde set saa mange venner dø, og jeg selv hadde saa ofte staat ansigt til ansigt med døden at jeg ikke følte nogen særlig frygt for den. Næste dag vilde jeg tale med Sir Benjamin Matlock, og hvis hans utsagn stillet mig over for det værste, saa kunde en kule eller en anden let dødsmaate fri mig for den værste av alle skjæbner.

Det var Gortons stemme der avbrøt stilheten.

„Men hvad nu med giftermålet og disse unge mennesker?” spurte han.

Grækeren svarte:

„Her ser De Miss Olna Merediths særlige fordringer, et blik paa dem vil overbevise Dem om den kraft, hvormed de blir fremsat og hun har mange indflydelsesrike tilhængere.”

„Meredith! Meredith? Det er sikkert et engelsk navn,” sa Gorton. „Hun har tat sin mors navn. Hendes far var en tyrk ved navn Meredja,” forklarte grækeren og tilføide nu nogen detaljer av familiens historie.

Der fulgte igjen en lang pause og det var igjen Gortons stemme som avbrøt den.

„Og prinsen?”

Tyrken svarte:

„Vi gaar ut fra at hans sak er absolut uangripelig og at enhver mulig indvending vil komme fra Miss Merediths venner. Naar de to fordringer blir forenet ved giftermålet, kan ingen avdisputere dem eller omstøte dem.”

„Her er dokumentene,” sa grækeren som øiensynlig var en slags sekretær. „De vil se at begges krav er uomstøtelige i alle henseender. Og som De vet, har kaptein Whimster været prins Peter Punislaus bedste ven og mest trofaste raadgiver i flere aar.”

Punnie!

I min umaadelige forbauselse var det som om lyden av stemmene forsvandt for mig. Jeg maatte virkelig være paa vanvidets rand for at kunne tænke mig den kjære, gode, lille mand som mulig regent for en stat som den, jeg hadde hørt nævne! En strækning vildt land, befolket av lovløst, stridbart folk som nødig taalte nogen regjering over sig, allerminst en paatvunget. Den blotte tanke om lille Punnie i en saadan stilling forekom mig saa meningsløst og latterlig at jeg brast i latter.

Denne latter syntes at løse spændingen og bryte fortryllesen ved de mystiske stemmer. De sænket sig en stund til en utydeligere mumlen, og det varte nogen minutter før jeg opfanget nogen sætninger, utalt med Gortons stemme:

„Jeg kan ikke uttale nogen mening, Pasha — ingen autoritet — ta papirene — skal ha betænkningstid — tviler paa kaptein Whimster — spild ingen tid — fremskynd saken —” og noget mer som jeg ikke kunde høre.

„Hvorfor tviler De?” spurte Pashaen.

Der kom et svar, men det blev sagt saa lavt at jeg ikke kunde høre det.

Saa syntes stemmene at ophøre, men efter et langt mellemrum lød igjen Pashaens stemme og denne gang meget tydelig.

Hvad mente han med at denne kaptein er altfor tilfordadelig og ærlig? spurte han synlig urolig.

„Denne Mr. Gorton er mistænkning,” lød svaret med grækerens stemme.

„Har De sagt noget om indrømmelsene?”

„Vilde jeg være værdig til Deres excellences tillid hvis jeg hadde gjort det?”

„Undertiden, taler De for meget, Orfani. Aa, disse englændere. De tror, de er de eneste ærlige mennesker i verden — og mange tar imot bestikkelse. Hvis denne kaptein ikke kan kjøpes, saa er der andre utveier og vi maa finde en.”

Der fulgte en lang pause, før grækeren svarte:

„Excellence, tænker De paa at bruke magt?”

Pashaen lo.

„Enhver mand der vil prøve paa at regjere det land vil faa mange fiender. Det er et vildt folkefærd — og et liv sættes ikke høit!”

„Dette blev sagt langsomt og betydningsfuldt.

„Saa vidt vil det vel aldrig komme?”

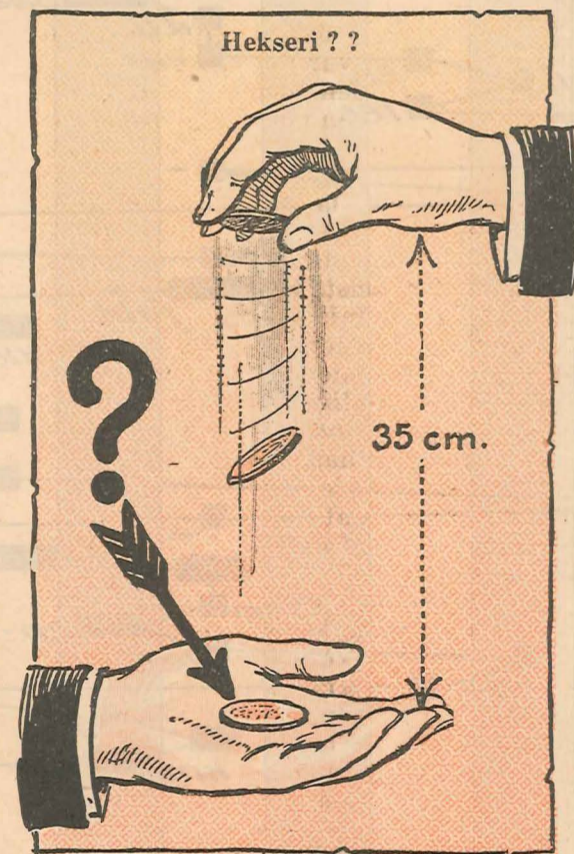
„Det vil avhænge av denne kaptein selv,” var svaret som blev git i en skjødesløs tone, og nu holdt stemmene op at plage mig.

Jeg laa og ventet paa at de skulde begynde igjen; men da stilheten stadig ikke blev avbrutt, gjorde jeg et kraftig forsøk paa at klare mine indtryk av dette merkelige fænomen. Nu var det aldeles umulig for mig at faa sove, og da det faldt mig ind at Sir Benjamin kanskje kunde ønske at faa en nøiagtig beretning om det hele, gjennemgik jeg i tankene hvert ord, jeg hadde hørt.

Mens jeg gjorde det, var der to punkter som særlig vækket min eftertanke. For det første var dannelsen av den nævnte stat en sak som jeg hadde studert meget nøie og ofret megen tid og mange tanker paa. Det var derfor ganske naturlig at denne sak optok mig i høi grad, da jeg hadde hørt disse indbildte stemmer. Meget av det der blev sagt hadde allerede beskæftiget mine tanker.

Paa den anden side var der noget som jeg ikke riktig kunde forsone mig med. Der var blit drøftet ting som jeg aldrig før hadde hørt omtale. Jeg kjendte hverken navnet Meredja eller Meredith i denne forbindelse og jeg visste ikke noget om at Miss Meredith hadde nogensomhelst arveberettigelse eller andre fordringer.

Og saa var der det med prins Punnie. Punnie hadde aldrig fortalt mig noget om sine familieforhold. Han var ikke det mindste hverken viktig eller hovmodig, og jeg hadde kjendt ham og været med ham i aarevis, før jeg visste at han var i besiddelse av en titel. Det slap ut en dag, da krigen brøt ut, og han tilbød mig et litt tvilsomt arbeide som han sa hans folk hadde

„Looping the loop” med en to øre

Et overraskende litet kunststykke kan utføres med to mynter av samme slags. Prøv f. eks. med etpar to-ører. Hold dem som billedet viser, sammenlagt mellom høire haands tommelfinger og de øvrige fingre og hold venstre haand aapen nedenunder i en avstand av ca. en tredjedels meter. Det vil da næsten aldrig slaa feil at mynten slaaer en kolbøtte under farten. Hverken tilskuerne eller man selv vil kunne se dette, om man skjærper sin oppmerksomhet aldrig saa meget. Men legger man merke til hvilken side av mynter som vender op før faldet vil man til sin forbauselse se at den alltid kommer til at ligge i haanden med den motsatte siden op. Det morsomme er at selv om man gjør sig umake kan man saa god, som aldrig faa den faldende mynt til at la være med at lage „looping the loop”.

tilskyndet ham til. Vor første alvorlige trætte var en følge av at jeg avsløt at utføre dette hverv.

Her var et problem som forvirret mig. Hvis disse stemmer var et foster av min egen hjerne — hvorledes var det saa mulig at jeg kunde ha hørt ting som jeg aldrig før hadde visst noget om?

Jeg grundet længe over det, og litt efter dæmret der i mig et haab om at jeg ikke hadde været offer for nogen hallucination, men at jeg paa en eller anden uforklarlig maate hadde været vidne til en virkelig samtale.

Jeg klynget mig av al min magt til dette haab, skjønt det hele forekom mig saa umulig. For mig betydde det sundhet eller vanvid, liv eller død.

Døden vilde være bedre end vanvid, men jeg længtet og higet med hele ungdommens styrke og kraft efter at leve og virke.

„Dette problem skulde løses næste dag, og jeg ventet paa min dom med en angst og spænding der blev mer og mer ulidelig eftersom timene gik.”

II.

Forklaringen.

Næste morgen befandt jeg mig i en meget daarlig forfatning. Den trættende reise, de sterke hodesmerter og nattens mystiske opplevelse hadde i høi grad angrepet mine nerver, og jeg dirret av spænding efter at faa vite sandheten om min tilstand.

Jeg fik vite det, før jeg hadde ventet det. Jeg stod netop i begrep med at telefonere til Sir Benjamin for at træffe avtale med ham om naar jeg kunne træffe ham, da det banket sterkt paa min entredør og en satte fingeren paa knappen til klokken og vedblev at holde paa den, til jeg lukket op døren.

Det var min ven Tarrant som blev yderst forbauset over at se mig.

„Hvad — er du her? Jeg trodde, du var i Cornwall, kjære ven!” utbrøt han. „Jeg blev ræd for at nogen hadde brutt sig ind i leiligheten i mit fravær. Det var en lettelse at se dig!”

Jeg forklarte grunden til mit nærvær, og vi rystet hverandres hænder. Han ba mig undskylde at han hadde forlatt den tomme leilighet.

„Men er du syk kjære ven, du ser saa daarlig ut?” spurte han meget bekymret.

„Jeg har hat en stor skræk, kom ind, saa skal jeg fortælle dig om det.” Han gik i forveien ind i dagligstuen, mens hans tjener gik ut i kjøkkenet for at tilberede frokosten. „Tarrant, kjender du noget til vanvid? Du er jo inde i saa mange ting.”

„Til vanvid?” gjentok han og løftet forbauset sine tunge øienlok og fæstet sine mørke øine paa mig med et fast, undersøkende blik. „Hvorledes kan du falde paa at spørre om det?”

„Fordi jeg er ræd for at jeg er truet av vanvid.”

„Min kjære ven, slaa de tanker ut av hodet. Alene tanken, bevisst eller ubevisst, kan fremskynde denslags ting. Og hvis vi bare vil, saa er vi alle herre over vore tanker. Men si mig nu alt.”

Han visste besked om min hjernesygdom, og jeg gjentok for ham hvad spesialisten hadde sagt om de indbildte stemmer. „Tarrant, inat hørte jeg dem ganske tydelig,” sluttet jeg.

Han er meget høi og kantet og har et langt ansigt og langt haar, gjennom hvilket han alltid lar fingrene løpe, naar han er i sterk indre bevægelse. Det gjorde han nu

og han reiste sig hurtig, gik bort til vinduet og stirret ned paa gaten.

„Hvor?“ spurte han over skulderen.
„Her i leiligheten.“

Litt efter spurte han med en stemme som rystet let: „I hvilket værelse sov du?“

„Jeg var saa træt og syk at jeg la mig i den første seng, jeg fandt opredt — inde i mit eget værelse, hvor du vel sagtens ogsaa har sovnet.“

„Gud være lovet!“ utbrøt han med et alvor der forbauset mig. Saa lo han og vendte sig om mot mig. Fat mod, min kjære ven! Du har mot grund til angst. Det var ikke indbildte stemmer og ingen hallucination. Det gir jeg dig mit æresord paa. Det var virkelige stemmer, og jeg er mer interessert i dette, end du kan forstaa for øieblikket. Jeg skal forklare dig det; men si mig først alt hvad du har hørt. Hør — det er bedst, du faar litt cognac!“ Han sprang ut for at hente det.

Den pludselige glæde og lettelse, jeg følte, tok magten fra mig og jeg rystet som et aspeløv. Et minut efter kom han tilbake, og jeg drak det glas cognac, han rakte mig. „Det er altsammen min feil — altsammen. Ta dig sammen. Mod, kjære ven, mod! Du har intet at være ængstelig for. Intet —

aldeles intet! Hvis disse stemmer hadde været indbildte, vilde det naturligvis ha været alvorlig — derfor vendte jeg mig bort, da du fortalte mig det! Men nu — py!“ Han lo og gjorde en bevægelse med haanden som om han feide bort noget.

Jeg gjenvandt snart min selvbeherskelse og fortalte ham at stemmene hadde talt tyrkisk samt beskrev for ham at de hadde lydt med mellemrum; men jeg sa ikke noget om det der var blitt sagt undtagen at det hadde hat endel av gjøre med den del av Tyrkiet som jeg var fortrolig med. Den plan der var blitt diskutert var naturligvis av altfor fortrolig natur til at jeg vilde aabenbare den.

Han la heller ikke nogen nysgjerrighet for dagen i den henseende, men han vilde endelig høre alle detaljer om de forskjellige lyder og han gjorde mig en masse spørsmaal.

„Ja, nu maa jeg gi dig forklaringen,“ sa han endelig. „Jeg er meget interessert i den traadløse telegraf, min ven, og tror at jeg er paa nippet til at gjøre en stor opdagelse. Jeg har tat mig den frihet at sætte op et mottagerapparat under sengen i det værelse, i hvilket du sov og hvor jeg har været, og et avsenderapparat i min lej-

lighet like overfor. Men før jeg kunde prøve disse apparater tilstrækkelig, blev jeg kaldt til Paris. Den aften, jeg reiste, kom en græker, Mr. Orfani, en gammel ven av mig, til mig og beklaget sig. Han kunde ikke faa et værelse i hele London, og det endte med at jeg tilbød ham min leilighet — jeg kunde jo ikke la ham faa denne —“

„Hans navn blev nævnt av en av dem som talte,“ indskjøt jeg.

„Naturligvis. Han er sekretær hos Megri Pasha — en mand som jeg anser for en slyngel. Hadde jeg visst, du kom, saa —“ han uttømte sig nu i undskyldninger, fordi han hadde været indirekte aarsak til den skræk, jeg hadde gjennomgaat. Men i min daværende stemning var jeg villig til at tilgi alt, og jeg hadde aldrig i mit liv følt mig lykkeligere tilmode. Min ven var helt opfyldt av sin oppfindelse, og han talte ikke om andet under frokosten og viste mig senere alt.

Tilslidst vilde han foreta nogen eksperimenter, under hvilken jeg først lyttet til hans stemme og saa han til min.

Han gjorde dette for at overbevise mig om at nattens stemmer ikke hadde været en hallucination. En venlig hensynsfuldhet der hadde det bedste resultat, saa da jeg begav

Noter som enhver kan spille.

„Den dag, jeg første gang dig saa —“

Melodi av N. P. Hillebrandt.

Tekst av Martini Kok.

mig paa vei til utenriksministeriet, var jeg helt mig selv igjen. Ja, jeg var i udmerket godt humør, skjønt mit utseende endnu bar spor av nattens sindsbevægelser.

Gorton var en mand, jeg aldrig har kunnet like — en stiv, pedantisk mand med en meget høi mening om sin egen vigtighet og fuldstændig blottet for humor og lune. Han hadde prøvd paa at skade mig, fordi han fandt at jeg optraadte for ukonventionelt som han kaldte det, og da jeg nu ikke brydde mig en smule om ham eller hans indflydelse, besluttet jeg at faa ham til at fortælle litt om planene. Idet jeg ga mig et meget nedbøiet utseende, besvarte jeg hans formelle „Godmorgen, kaptein Whimster!” med en grytende lyd og lot mig falde træt ned paa en stol.

„De ser ikke frisk ut. Det er vel ikke noget alvorlig?”

Jeg lot som om jeg for sammen, stirret vildt paa ham og spurte kort: „Hvor var De inat?”

Da han er tyve aar ældre end jeg og indtar en anset stilling, mens jeg endnu ikke er noget av betydning, tok han mig dette spørsmål meget ilde op.

„Kaptein Whimster, jeg maa si at det er et meget merkelig spørsmål.”

„Det er ikke noget svar, Mr. Gorton. Jeg maa absolut vite det.”

„Jasaa. Men jeg har ikke sendt bud efter Dem for at drøfte mine private affærer,” sa han meget stivt.

„Det er av yderste vigtighet for mig. Enten staar jeg i begrep med at bli gal, eller ogsaa hændte der mig noget meget merkelig inat og De har part i det.”

Han trak sig litt ind i sig selv, hostet litt nervøst, tok en pen, men kastet den igjen ærgerlig fra sig og fæstet et undersøkende blik paa mig.

„Deres hode er vist fremdeles meget medtat,” sa han efter en pause.

„Igaar hadde jeg et litet anfald, men ellers befandt jeg mig meget vel i Mullion, saa jeg næsten trodde at være helbredet. Anfaldet igaar var meget svakt, men der hændte noget som forværret det. Derfor vilde jeg gjerne vite hvor De slog gjækken løs inat.”

„Det er ikke min vane at slaa gjækken løs, kaptein Whimster, og jeg fatter ikke hvilken interesse De kan ha av mine personlige foretagender.”

„Fordi Deres svar kan si mig, om jeg holder paa at bli gal eller ikke.”

Han for nervøst sammen, og av hans uttrykk kunde jeg se at det var lyktes mig at faa ham til at tro at jeg allerede var syndsyk.

„Kaptein Whimster, av høflighet vil jeg si Dem at jeg var hjemme.”

„Hvilken tid kom De hjem?” spurte jeg i en let tone.

„Nei hør, kaptein Whimster, dette krydsforhør er virkelig meget merkelig, ja aldeles uhørt,” svarte han paa sin stiveste maate, idet han hostet let mellem ordene.” Jeg kan virkelig ikke tjene Dem i at forfølge denne sak videre, og da jeg er litt ængstelig for at være alene med en gal mand, saa —” han trykket paa knappen til den elektriske klokke. „For øieblikket har jeg det meget travelt, og det vil passe mig bedre hvis De vil komme igjen i eftermiddag.”

Jeg begyndte at le — jeg kunde ikke andet, hans feige angst var altfor komisk.

„Kanske jeg skal si Dem hvor De var. De var i en leilighet i South Kensington, Cobhams Mansions, hvor De drøftet den del av Tyrkiet som De vilde tale med mig om. Jeg er ikke gal endnu, Sir, saa De behøver ikke at tilkalle hjelp.”

Han forstod at jeg hadde villet drive gjøn med ham, men hans forbauselse over mit

kjendskap til hans foretagender vandt herredømme over hans vrede.

Kontoristen traadte ind. „Gaa igjen, jeg har ikke bruk for Dem,” sa han som om han talte til en hund. „Nu, kaptein Whimster, hvad betyr alt dette?” spurte han med større iver, end han ellers tillot sig at lægge for dagen.

„Har jeg ret i det, jeg sier?” spurte jeg. Han betenkte sig som om han overveide følgene av sit svar.

„Nuvel, jeg indrømmer at jeg var der hvor De sier. Hvorledes har De erfart det? Det kunde interessere mig at vite. De har vel møtt nogen som saa mig paa den tid?”

„Jeg har ikke møtt en sjæl, Mr. Gorton.”

„Det er meget besynderlig — meget besynderlig.”

„Det indrømmer jeg, Mr. Gorton.”

„De har nævnt gjenstanden for diskussionen; betyr det at De ogsaa kjender noget til detaljene?” spurte han urolig.

„Der blev diskutert om grænsene for den forestaatte stat, som prins Pefer Punislaus giftermaal med Miss Olna Meredith og utnævnelsen av en regent i de alliertes interesse.”

„Du gode Gud!” utbrøt han, idet han sank tilbake i stolen og tok sig om hodet med hændene. „Er der ingen som har fortalt Dem alt dette?”

„Jeg hørte det selv, Mr. Gorton.”

„Sir, mener De at De har været vidne til samtalen?” utbrøt han. Han syntes at være mer rystet over et slikt brudd paa etiketten end over noget andet. „De maa jo ha været skjult i leiligheten, og jeg skulde dog ha trodd at min nærværelse —”

„Undskyld,” avbrøt jeg ham. „Jeg laa i sengen i min egen leilighet.”

„Det er umulig, Sir, aldeles umulig!” utbrøt han paa sin selvbevisste maate.

„Hvis De tviler paa mine ord, Mr. Gorton,” svarte jeg rolig, „saa kan vi selvfølgelig ikke drøfte saken videre.”

Jeg reiste mig op. Men han vilde ikke la mig gaa.

„Misforstaa mig ikke, kaptein Whimster. Jeg tviler ikke paa Deres ord, men det er saa merkelig, saa mystik — hvorledes har De kunnet høre dette — og hvilken grund hadde De til at lytte til samtalen? Vær saa god at sætte Dem ned igjen!”

„Jeg hadde den bedste — eller den værste grund til at lytte,” svarte jeg og gjentok saa for ham Sir Benjamins advarsel med hensyn til indbildte stemmer. Saa lot jeg ham læse beretningen om den konferen- ce, jeg hadde hørt og som jeg hadde skrevet ned.

Hans forbauselse steg for hver sætning, han læste.

„Det stemmer altsammen — men hvordan ialverden har De kunnet høre dette? — Det maa jo være nogen uberegnelige lyd- bølger eller telepati!” Jeg motsa ham ikke. — „Vet De hvem disse to mænd er?”

„Den ene var Megri Pasha og den anden Monsieur Ofani, hans sekreter.”

Han nikket.

„Ganske rigtig. Det er det merkeligste jeg nogensinde har oplevd. Hvilken lykke at det bare var Dem som hørte det! Hvad er efter Deres kjendskap til landet Deres mening om forslaget?”

„Det er en meget stor strækning til dannelsen av en stat, men en umulig hersker og en uvillig regent. De forstaa vel Pashaens motiver?”

„Han har sagt mig at han, paa grund av sine godser, meget ønsker en bestemt og sikker regjering. Men det, De hørte, efter at jeg var gaat, om de indrømmelser, han ønsket, er øiensynlig i overensstemmelse med sandheten.”

„De vil vist forstaa at jeg foretrekker at

gjøre karriere i et land hvor livet — holdes i litt høiere pris?”

Han nikket og sat en stund i tanker med albuene støttet paa kanten av stolen og fingerspidsene presset sammen. Saa fulgte der en lang diskussion som endte med at han, efter at ha paalagt mig taushet, ga mig en innsigt i de offentlige planer — at en saadan stat skulde dannes, at de allierte ønsket et giftermaal mellem Punnie og denne Miss Olna Meredith, at det vilde være en tid, før den endelige avgjørelse blev truffet og at regenstskabet sandsynligvis vilde bli tilbudt mig.

„Selvfølgelig vil der bli stillet store pengemidler til Deres raadighet, kaptein Whimster, og De vil bli tildelt en passende rang. Deres store indflydelse over prinsen i forening med Deres kjendskap til landet og folket gjør Dem særlig skikket til dette embede; men hvis De bestemmer Dem for ikke at ta imot tilbudet, saa ber jeg Dem om ikke at si det til nogen, før De har talt med mig. Jeg behøver vel heller ikke at paalægge Dem at utvise stor forsigtighet overfor Pashaen og hans venner?”

Efter endel diskussion samtykket jeg, og nu vendte han tilbake til spørsmålet om hvorledes det hadde været mulig for mig at høre samtalen. Han var umaadelig nysgjerrig og tilbøielig til at mene at det var en følge av telepati, men jeg tilfredsstilte ikke hans nysgjerrighet, jeg lot ham spekulere over det og gik for at spise lunch.

Da der ikke var noget osm holdt mig tilbake i byen, besluttet jeg at reise tilbake til Cornwall, saa snart jeg hadde utrettet prins Punnies lille kommission. Den dame, den gjaldt, var en Mrs. Ambrose som bodde i Curzon Street. Jeg traf telefonisk avtale med hende og kjørte saa til min leilighet for at hente de brever, jeg skulde gi hende til gjengjæld for at motta prins Punnies av hende.

Jeg opholdt mig bare et par minutter i leiligheten, og da jeg forlot den, gik en fremmed ind i Tarrants leilighet. Jeg antok at det var Orfani, Pashaens sekretær, og da jeg nede i hallen traf en mand som bar fez antok jeg ham for Pashaen selv.

Men jeg tok feil, for idet jeg gik forbi ham, opfanget jeg et glimt av hans ansigstræk. Jeg hadde god grund til at mindes ham. Det var Mahmond Pasha, en av de største slyngler i hele Tyrkiet, og hvis han hadde noget et gjøre med disse foretagender, saa var der ganske sikkert skurkestreker med i spillet.

Jeg sprang ind i taksamotordroschen og kjørte bort, men lot den straks efter stanse og gik tilbake.

Portneren stod alene paa trappen. Jeg ga ham en besked til de Fallier — at jeg ikke vilde være i byen om natten — og spurte saa:

„Hvem var den mand som hadde en fez paa hodet og med hvem De talte, da jeg kom ut, Adams?”

„Han har leiet Tarrants leilighet, Sir. Det er Pasha — Meeger — eller Megger eller — jeg har skrevet op navnet i min bok.”

„Er det Megri Pasha?”

„Ja, Sir. Jeg kan aldrig huske disse fremmede navner.”

Naa, saa min gamle fiende seilte under falsk flag. Naturligvis i en eller anden ond hensigt. For det onde fulgte altid i hans spor. I Tyrkiet hadde han gjort sit bedste for at faa mig myrdet, og det var jo mulig at jeg hadde en chance til at faa betalt gammel gjæld. Saaledes tænkte jeg, da jeg steg ind i droschen og kjørte bort.

Det var unegtelig en stor overraskelse at se ham her i London, men ikke større end den der ventet mig i Mrs. Ambroses dagligstue i Mayfair.

III.

Begyndende intriger.

Da jeg var meget optat av arbeide paa den tid, Punnie dyrket sit bekjendtskap med Mrs. Ambrose, hadde jeg aldrig set hende før. Jeg visste ikke andet om denne affære, end at han hadde hat et av sine sedvanlige heftige anfald av forelskelse, der var gaat over igjen likesaa hurtig som det var kommet.

Da jeg hadde hjulpet ham ut av saa mange lignende forviklinger, hadde jeg paatat mig denne mission uten at tænke videre over det; men i samme øieblik som jeg traadte ind i Mrs. Ambroses hus, følte jeg at denne affære var forskjellig fra de andre og var hjertelig kjed av dette hverv.

Hun mottok mig forekommende og rakte mig haanden med et fortryllende smil.

„Jeg har naturligvis hørt Dem omtale, kaptein Whimster, og det er ingen talemaate, naar jeg sier at det er mig en glæde at gjøre Deres personlige bekjendtskap.”

Hun talte flydende engelsk, men hadde en let østerlandsk accent.

Hun var virkelig en vakker dame, mørk som natten med vakre, pikante ansigtstræk og store øine med et lidenskabelig, uutgrunnet uttryk. Her har Punnie sikkert lekt med ilden.

„Jeg haaber at min nuværende mission ikke vil formindske vor fælles glæde over at gjøre hverandres bekjendtskap. Mrs. Ambrose,” svarte jeg. Jeg tænkte at naar hun var fra østen, saa burde jeg helst tale litt blomstrende.

Hun var meget pent klædt og lænet sig tilbake i sofaen i en stilling der tydelig fremhævet hendes nydelige figur. Hun sendte mig igjen et fortryllende smil og gik saa like løs paa saken.

„De ønsker formodentlig at tale med mig om Mr. Punniston. Naar kommer han selv til mig?”

„Han er i Cornwall og kommer ikke til byen før om et par uker eller mer. Han

ba mig om at gaa op til Dem og si Dem det.”

„Det er meget venlig av Dem at gjøre Dem den uleilighet at gaa herop for at si mig noget som likesaa godt kunde være skrevet paa et brevkort, ikke sandt?”

„Det kunde det kanskje, men —” jeg stanset, og i et sekund flammet der et glimt av vrede i hendes øine.

„Naar en saa erfaren diplomat som De, hr. kaptein, om saa bare for et øieblik, mangler ord, saa maa der være noget meget viktig at si mig —” mellem de sidste ord gjorde hun en liten pause der var meget betydningsfuld. Hun forstod øiensynlig at gjøre det mest mulige ut av ord og gestus.

Jeg blev mer og mer kjed av min mission. „Naar jeg stanset, Mrs. Ambrose, saa var det, fordi der i Deres blik var noget som fik mig til at frygte for at det, jeg har at si, vil være ubehagelig for Dem.”

„De iagttar godt, kaptein Whimster —” jeg kunde ikke bli klok paa, om hun talte ironisk eller ikke. „Jeg formoder, De kjenner litt til forholdet mellem mig og Mr. Punniston,” tilføyde hun, før jeg fik svart.

„Meget litet. Men De vet sikkert at likesom han er det bedste og elskværdigste menneske i verden, saa er han ogsaa det mest ansvarsløse.”

„Ansvarsløse!” gjentok hun og rynket panden ildevarslede. „Hvad mener De med det?”

„Det er grunden til at jeg er her.” Hun begynde at forstaa mig og taug et øieblik.

„Vet De at jeg hverken er engländerinde eller amerikanerinde?”

„Indtil jeg hadde fornøielsen av at se Dem, har jeg saa godt som bare hørt Deres navn.”

„Jeg er østlænderinde, kaptein Whimster; min far var en tyrk, min mor grækerinde, og Deres nøie kjendtskap til disse lande vil ha lært Dem at vi østlændinger ikke tar saadanne affærer — ansvarsløst.”

„I den henseende er jeg ræd for at De

helt avviker fra min ven. Derfor brukte jeg uttrykket „ansvarsløs”.

Hun rynket igjen panden og sænket øinene under paaskud av at ordne noget ved sin kjole.

„Hvad er det saa, De vil?” spurte hun uten at se paa mig.

Jeg vil foreslaa en utveksling av brever, Mrs. Ambrose,” og jeg tok frem de brever, Punnie hadde git mig. Jeg la merke til at hun knuget fingrene sammen, men hun svarte ikke. „De vil forstaa mig, naar jeg sier at dette ikke er det første hverv av den slags, min ven har bedt mig utføre. Der er ikke gnist av ondt i ham, men som sagt — i disse saker handler han ansvarsløst. Dermed mener jeg at han handler uten at tænke paa mulige alvorlige følger.”

Jeg ventet et heftig utbrudd, men det kom ikke. Efter en lang pause sa hun meget rolig og uten at løfte sine øine:

„Kaptein Whimster, vet De at han har gjort kur til mig og vundet min kjærlighet?”

„Jeg har allerede sagt Dem alt hvad jeg vet om denne sak. Jeg kan bare forstaa at De har været gift før.”

Hun var hurtig til at opfatte og forstod hvad jeg mente.

„Den gang var jeg fattig, og mit egteskap med den rike amerikaner der var omtrent tre ganger saa gammel som jeg blev indgaat av fornuft, ikke av kjærlighet. Og nu er al hans rigdom min.”

„Jeg er ræd for at det ikke kan komme i betragtning. Der maa være en grund som gjør det umulig for min ven at gifte sig med Dem.”

„Og det er?”

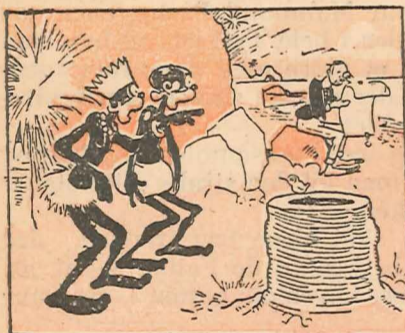
„Jeg beklager ikke at ha ret til at si Dem det.”

Til min overraskelse svarte hun:

„De mener planen om at gifte sig med Mademoiselle Olna Meredja eller Miss Meredith som hun jo i almindelighet kaldes?”

Hun saa op for at iagttat virkningen av sine ord, men jeg hadde selvbeherskelse nok til ikke at fortrække en mine.

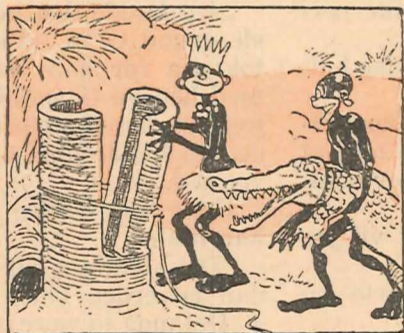
En skattesøkers farefulde eventyr.

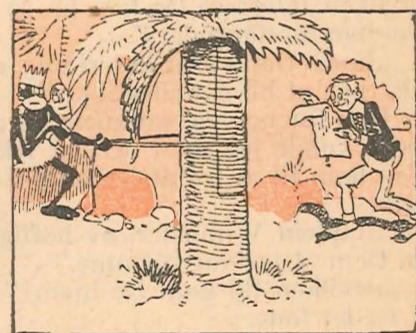
1. Efter lange og farefulde togter paa havet var jeg endelig kommet iland paa Womba-øen og tok nu frem kartet som viste hvor den store, skjulte skat var at finde.

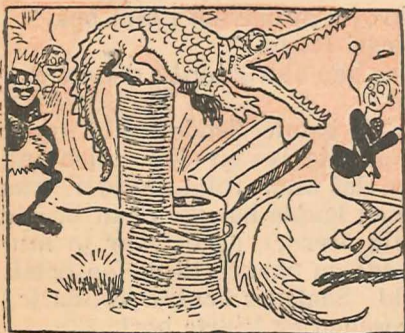
2. Men kongen paa øen og hans første-minister hadde befulret mig og da de ante mit erend, vilde de hindre mig i at faa skatten og fældte et stort palmetræ.

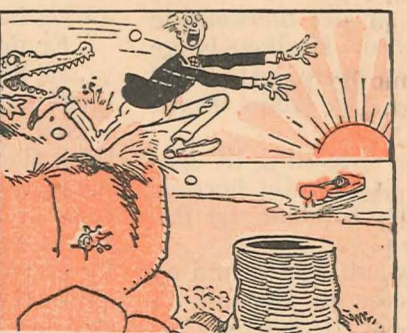
3. I stubben laget de enslags faldør og bandt en snor utenom og saa kom de bærende med en stor krokodille, som til daglig tjente som Womba-kongens skjødhund.

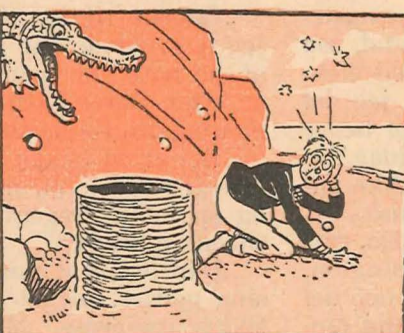
4. Dyret puttet de ned i palmetræets hule stamme, hvorefter de trak faldøren til og stillet sig paa lur med haanden paa snoren. Jeg var nu naadd op til palmetræet . . .

5. . . . og var netop bliet klar over at her i nærheten var det at skatten fandtes da Womba-majestæten pludselig lot faldøren gaa ned, saa krokodillen kom frem.

6. Overfor den sorte majestæt er det nok mulig at dyret kunde vise venlighet — mot mig var det alt andet end venlig — ja, det var ikke fri for at være nærgaaende.

7. Og jeg besluttet derfor at vende den ryggen for ikke at utsætte dens nervesystem for altfor megen ophidselse. Men dyret forstod apenbart ikke denne hensynsfuldhet . . .

8. . . . men løp efter mig, knurrende paa en egen lækkersulten maate. Saa besluttet jeg at jeg helt vilde forlate øen og la skatten i stikken og indskibet mig for at dyret atter kunde falde til ro.

„Hvem er Miss Meredith?” spurte jeg „Prins Punislaus, kaptein Whimster!”
Der var ett utfordrende glimt i hendes øine, da hun møtte mit høflig spørgende, men likegyldige blik.

„Vi skal lære, saa længe vi lever, Madame,” sa jeg salvesfuldt.

„Jeg tror ikke, De har meget at lære om det land, i hvilket Adrianopel er midtpunktet, kaptein Whimster, det land, av hvilket der foreslaas at danne en stat med prins Punislaus som nominel hersker under en regjering der vil handle i de alliertes interesser.”

„Hvis der virkelig er et slikt forslag under forhandling, synes De det saa er klokt at tale om det til en ganske fremmed?”

Hun betraktet mig med sit hode let paa skakke og saa lo hun sagte — en klar, bedaarende latter — og rystet langsomt paa hodet. „De er en glimrende skuespiller, kaptein Whimster, men De vet likesaa godt som jeg at jeg ikke taler til en ganske fremmed, men til den omtalte stats fremtidige regent, og De forstaar vist godt at det er min hensigt at sikre mig Deres indflydelse —”

„Tør jeg spørre, hvilke grunde De har til at fortælle denne merkelige historie?”

„Det maa De naturligvis, og jeg skal ogsaa si Dem mine grunde. Men si mig først, om De ikke vet at jeg taler sandhet?”

Hvis jeg nu hadde været en forhærdet diplomat, saa var jeg sikkert kommet med en del absolutte benegtelser, men nu foretrak jeg at gi et undvikende svar.

„Om jeg end visste, det var sandt, saa forstaar De at jeg ikke kan indrømme det, Madame. Men saa meget vil jeg si Dem at det har forbauset mig i aller høieste grad at min ven overhodet har nogen fordring paa at bli regent hvor det saa end er.”

„De mener at det forbauset Dem, da De hørte det første gang?” sa hun skarpt.

Jeg svarte med et skuldertræk og en gestus.

„De visste ogsaa om prinsens planlagte egteskap,” sa hun og lo igjen med sin kurrende latter. „Hvorfor kan De ikke være likesaa aapen overfor mig som jeg er overfor Dem?”

„Min eneste hensigt med at komme hit var at faa disse brever.”

„Det er en likefremhet der er meget engelsk — næsten amerikansk,” svarte hun spottende.

„Vil De gi mig dem til gjengjæld for disse?”

„Jeg bryr mig ikke om disse. Hvad skal jeg bruke dem til?”

„Tillater De?” sa jeg og la pakken med brevene paa et litet bord som stod ved siden av hendes stol.

„Skal det bety at Deres ven vil trekke sig tilbake?” svarte hun og løftet sine fint tegnede øinebryn.

„Ja, Madame.”

„Men det gjør ikke jeg. Forstaar De? Min families motto er at holde fast ved det, man har, kaptein Whimster. Vi er i mange lange aar blit berøvet vore rettigheter, men vi har aldrig drømt om at opgi vore fordringer — og det vil vi aldrig gjøre. Jeg er den sidste av vor slegt, men jeg har mange mægtige hjælpere og vi lar os aldrig underkue — saa kan de allierte gjøre hvad de vil!” Der kom et ubøielig uttrykk i hendes ansigt og hendes øine lynte i lidenskabelig energi.

„Jeg vil selvfølgelig utvise den strengeste diskretion med hensyn til alt hvad De —”

„Det bryr jeg mig ikke om, kaptein Whimster. De maa tvertimot gjerne fremlægge disse kjendsgjerninger for hvemsomhelst — jeg ønsker netop at De skal gjøre det.

Jeg har her fuld bekræftelse paa min fordring; hvis De ikke var kommet til mig, saa var jeg kommet til Dem. Dere englændere er et koldt folk, men retsindige og retfærdige. I sammenligning med mine fordringer svinder Miss Merediths ind til intet, og alt hvad jeg nu ønsker er at De tar disse papirer og studerer dem nøie. Nu, da jeg har set Dem og talt med Dem, vet jeg at mine interesser er sikre i Deres hender.”

„Men jeg har aldeles ingen indflydelse, Madame, og —”

Hun avbrøt mig med en avvergende haandbevægelse.

„Vi kjender nok til Dem til at ønske det. Vil De ta disse papirer?” tilføyde hun næsten bedende. „Dere englændere ønsker alltid at se en sak fra begge sider.”

„Og hvis jeg nu tar dem og studerer dem — hvad saa?”

„Jeg er tilfreds med at overlate det helt til Deres diskretion og skjøn. Jeg vil alltid føle mig ganske sikker i Deres hender.”

„Vil De ikke opfylde min begjæring med hensyn til disse brever?”

Hun tænkte sig om et øieblik.

„Nei — ikke som en indrømmelse av at jeg trekker mig tilbake — men som en høflighet imot Dem —” hun tok frem fra sit bryst en liten pakke som hun la ovenpaa den anden pakke med papirene der indeholdt bevisene for hendes fordringer. Saa rakte hun mig begge pakkene, idet hun saa mig fast ind i øinene og smilte betydningsfuldt.

„Jeg skal læse dem omhyggelig igjennem, Madame,” sa jeg, idet jeg tok de to pakker og reiste mig.

„Har De ikke et par minutter endnu til overs til mig?”

„Selvfølgelig!” Jeg satte mig igjen.

„Ser De snart prinsen igjen?”

„Jeg ser sandsynligvis min ven imorgen.”

„De vet jo at han er prins?”

„Jeg foretrekker at tænke mig ham bare som min ven.”

„Han er lykkelig som har en slik ven. Vil De fortælle ham hvad der er foregaaet og la ham se disse papirer?”

„Han tar endnu ikke livet særlig alvorlig, Madame, men jeg skal naturligvis fortælle ham alt.”

„Aa nei — han foretrekker at spille golf, tænker jeg? Terrængene i Mullion er gode til golf, ikke sandt?” spurte hun med sin lave, kurrende latter. „Jeg haaber at luften i Cornwall og hvilen vil gjøre Dem godt og helbrede Deres hodesygd.”

„Mange tak, Madame.”

Jeg kunde ikke andet end smile av hendes kjendskap til min sygdom.

Hun smilte ogsaa.

„I betragtning av den viktige rolle, De skal spille i vore affærer, kaptein, kan det ikke undre Dem at vi vet besked om alt hvad der angaar Dem.”

„At være gjenstand for en vakker dames interesse kan jo bare glæde og smigre mig, Madame,” svarte jeg, idet jeg undgik hendes øiensynlige ønske om at diskutere den anden sak nærmere.

Hun forstod straks min hensigt.

„Der er bare et punkt, jeg ønsker at omtale. Kjender De Miss Meredith?”

„Nei, absolut ikke.”

„Men De vet hvad hendes fordringer gaar ut paa? Vet De ikke det?”

„Jeg kjender intet til hendes fordringer.”

„Det glæder mig. Saa kan De bedømme saken upartisk. I mine papirer er der hentydninger til hende og hendes fordringer. De vil naturligvis træffe sammen med hende, hun er meget indsmigrende og ærgjerrig, men ganske pen og tiltalende, saa hun vil sikkert gjøre et godt indtrykk paa Dem,

hvilket hun gjør paa alle herrer; men der er en kjedelig brist i hendes fordringer — i vaabenskjoldet fra hendes bedstefars tid. Nu blir hun understøttet av dem der har pekuniær interesse av hendes sak. De har vendt sig til hende, fordi vi ikke vilde laane dem øre.”

Jeg bukket, men svarte ikke. Man behøvede ikke at eie stor opfattelsesevne for at opdage hendes vrede og ærgrelse. Det var tydelig at Mrs. Ambrose ikke yndet sin rivalinde og var overmaade skinsyk paa hende.

I dette øieblik blev der til min lettelse meldt andre gjester og jeg reiste mig.

„Vi ses vel igjen?” sa hun, da hun rakte mig haanden.

„Naar jeg kommer til byen, Madame.”

„Saa skal mit sidste ord være: ta Dem iagt for Olia Meredith, kaptein Whimster.”

Det var kanskje de eneste ukloke ord som hun uttalte under vor samtale og de bet sig fast i min hukommelse.

(Fortsattes.)

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 29.

82. De to X'er paa vandring: Dr. X gik 115 skridt i hvert minut, altsaa $115 \cdot 60 = 6900$ skridt i timen. Og han brukte 120 skridt til hver 100 meter, følgelig blir hans skridtlængde $100 \cdot 120 = \frac{5}{6}$ meter. Derav faaes at han gik $6900 \cdot \frac{5}{6} = 5750$ meter i timen. Sønnen gik 150 skridt i minuttet, altsaa $150 \cdot 60 = 9000$ skridt i timen. Hvert av hans skridt var $\frac{2}{3}$ av farens skridtlængde, altsaa $\frac{2}{3} \cdot \frac{5}{6} = \frac{5}{9}$ meter. Sønnen gik følgelig $9000 \cdot \frac{5}{9} = 5000$ meter i timen. Tilsammen gik far og søn derfor $5750 + 5000 = 10750$ meter i timen, og da dette netop er $\frac{1}{3}$ av hele veilængden som var $32\frac{1}{4}$ kilometer eller 32250 meter, møttes de altsaa nøyaktig 3 timer efterat starten foregik — med andre ord: De to X'er møttes klokken præcis 11. Hvor langt fra hjemmet møtet fandt sted finder man ved at beregne hvor langt dr. X hadde gaat i de 3 timer. Da han gik 5750 meter i timen, gaar han i 3 timer $5750 \cdot 3 =$ sønnen 17250 meter eller $17\frac{1}{4}$ kilometer. Dr. X traf altsaa sønnen $17\frac{1}{4}$ kilometer fra sit hjem.

83. Hvad Ole og Peter saa paa veien: Det var en dampveivals, de to gutter møtte.

84. Logograf: Saft, negle, tegne, faste, Lars, slag, tran — talg — sneglefart.

Piraterne paa Skildpaddeøen.

Nord for Saint Domingo, i Antil'ernes øhav, reiser Skildpaddeøen sig steil og stolt op av sjøen. Med sine blaalige fjeld som dukker op av det grønne hav ligner øen paa avstand en kjøp-mæssig skildpadde som ligger og hviler paa bøl-gene med sit vaate, blanke rygskjold op i luften, og det var derfor man gav den dens navn. I hundreder av aar skulde den nyde berømmelse som det væsentligste tilholdssted for alle sjørøverskibe som da krydset de vestindiske farvande.

Hele dette sjørøvervæsen i det 16. og 17. aarhundre hadde sin oprindelse i en pavelig bulle som gav spanierne og portugiserne eneret paa alt som het handel og seilas paa Amerika. Englønderne, hollønderne og franskmøndene mente at paven ikke kunde gi bort noget som ikke tilhørte ham, og de erklærte at de ikke brød sig om den pavelige bulle. Man fortsatte med sin seilas, men da spanierne og portugiserne opbragte ethvert fransk, hollandsk og engelsk skib som de traf i de amerikanske farvande og myrdet besætningene, begyndte til gjengjæld de tre landes regjeringer at utstede sjørøverpatenter og utruste kaperskibe som skulde gjøre jagt paa de spanske karaveller som gik ut til Amerika med mel, tøyier og andre europøiske varer og gik hjem med guld, sølv, tobak og kakao. Disse pirater, blandt hvilke man finder nogen av sjøkrigshistoriens største navn, hadde utallige smut-huller ved Antillerne, men Skildpaddeøen med dens skoger, som vrimlet av vildsvin og fugler, med dens frugter, dens kilder, dens skildpadder og dens gode ankerplads var og blev hovedpladsen, og her utvikledes efterhaanden et av de merkeligste samfund historien kjender. Franskmønden Le Vasseur,

Naar etpar av sjørøverne var blitt uenige om et eller andet gik man iland paa en ø og de to kamphaner fik saa lov til i de andre piraters nærver at avgjøre sit mellemværende ved en tvekamp. For disciplinens skyld taalte man ikke dueller ombord.

som synes at ha været den første som opdaget øens strategisk gunstige beliggenhet, befæstet havnen mot spaniernes angrep, englændere og hollændere kom til, man bygget kaserne som kunde rumme op til tre hundre mand, man reiste baade katolske og protestantiske kirker, som man smykket med de kostbarheter man plyndret fra de spanske kirken paa det amerikanske fastland, og man hadde baade lover og en administration. Det var en regulær stat, som levde av sjørøveri, og spanierne og portugiserne frygtet den som pesten. De forsøk man med hele krigsflaater gjorde for at fordrive piratene mislyktes alltid, med blodige tap og med skibenes undergang.

En av de første pirater som satte sig fast paa Skildpaddeøen var en franskmand, om hvem man bare vet at han het Pierre og var fra Dieppe. Hans utrustning var meget mangelfuld, for den bestod i en pram med fire smaa kanoner, men nan hadde med sig et snes vaagehalser som var beredt til alt. Under et mislykket krysstogt slap provianten op, prammen trak vand, man var i elendig forfatning, da ropet lød: „Skib i sigte!“ Det viste sig at være et spansk krigsskib og piratene beredte sig paa at dø i galgen, da Pierre ropte: „Vi tar ham! Ingen flugt!“ Man trodde at Pierre var blitt vanvittig av de mange dages savn og lidelser, men han befalte dem at ro like indunder baugsprydets paa spanieren. Da man kom der rev han to bundplanker ut av sin pram, og derved var hans folk nødt til at entre spanieren og slaa løs. Der var ikke noget som het flugt. Spanierne blev som lamslaat over denne dristighet, nogen av folkene kastet straks vaabnene, andre blev overmandet og da officerene vilde forskanse sig i kahytene sendte Pierre etpar av sine folk ned i krudtkammeret og svor at ville sprænge skibet i luften, hvis man ikke overgav sig. Det hjalp, hele den spanske besætning blev spærret inde under dækket og Pierre førte det stolte spanske krigsskib med dets guldending paa 90.000 dukater til Europa.

Piratene var gjerne 30—40 mand i kompani, de valgte selv sin kaptein og fra det øieblik han hadde tatt kommandoen blev han adlydt blindt. Foruten kapteinen var der en kok og en læge ombord. Disciplinen var meget streng og blev opretholdt ved pisk og tamp ved masten, og blev to av sjørøverne uenige, avgjordes deres strid paa den maate at de blev sat iland paa den første og bedste kyst og der fik lov at duellere til den ene blev kampdygtig. Byttet deltes efter bestemte regler, og viste det sig at en kaptein hadde skjult noget for de andre eller selv beholdt det hadde man lov til at forlate ham. Mytteri eller feighet under kampen blev straffet med at vedkommende blev sat iland paa en øde ø. Robinson har været en slik oprørske pirat som man satte iland paa Syd-lavnsøen Juan Fernandez. Naar et skio var i sigte forberedte man sig ikke bare til kampen, men ogsaa til døden, og man saa det merkværdige syn at sjørøverne holdt en kort skibsgudstjeneste. Ombord blev der sjelden drukket noget, men var man iland vedblev man at drikke til man ikke kunde mer. Under det daglige liv var man klædt i grove dragter, men iland bar man guldbrodererte, kostbare klær ofte av forfængelighet de ene guldtroderte trøje ovenpaa den andre. Naar man nær-

met sig skibet som skulde kapes, viste man at man ikke kunde ta kampen op paa kaonene. Man kastet sig plat ned paa dækket for at beskytte sig mot kulene og bare styrmanden blev ved roret og styrte skibet like løs paa spanieren. Naar baugsprydene hang sammer eller de to skiber laa side om side entret piratene, og i den kamp paa dækket som nu fulgte blev piratene næsten alltid seierherrer. Ofte overgav spanierne sig straks for at

Pierre befalte sine folk trods prammens elendige tilstand at ro like under baugsprydets paa spanieren.

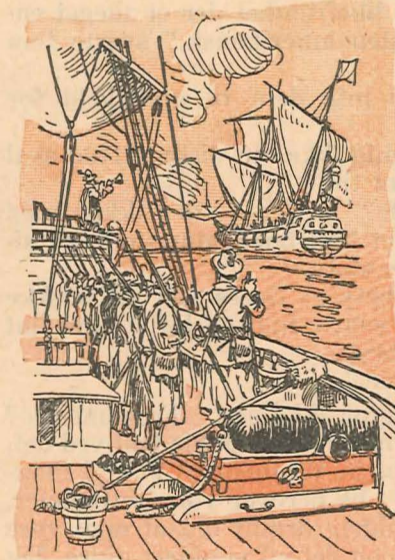
slippe for den fuldstændige massakrering som ellers fulgte efter. Derpaa blev fangene sat iland paa den første kyst man saa, og skib og ladning blev ført til Skildpaddeøen, hvor delingen blev foretat. Hver fik sin part, guvernøren paa øen ogsaa sin og byttet blev saa sendt hjem til Europa paa de bevæbnede skiber som kom herover og som medbragte byttevarer, særlig i form av rom, cognac, brød og fine dragter. Mange av disse sjørøverkapteiner endte som fornemme slotsherrer eller rike skibsredere hjemme i Europa, men de fleste av folkene omsatte straks sin andel i rom, tobak, fine klær og guldbroderier og de penger de fik blev hurtig spilt bort. Ogsaa kapteinens skjæbne var meget forskjellig. Franskmanden Olonnes blev fanget av kannibaler, kokt og spist, mens englænderen Morgan døde som den engelske regjeringens guvernør paa Jamaica, hædret og uhyre rik. Om Olonnes fortæles det at han var en godmodig mand og at han „lelt for frem med det gode“. Det lyder jo litt merkelig om en sjørøver. Da han engang hadde anløpet en ø som var fuld av vilde kaniner og nadde faat tre hundre tønnder fylt med de slagtede og saltede dyr traf han paa en porugiser som var paa vei til Mexiko med en ladning vin. Han lot sit mandskap ta opstilling ved rælingen, bevæbnet til tændene og derpaa gik han selv op paa skansen, satte roperten for munden og ropte: „Hei, du, portugisermand, du ser ut til at være en fattig stakkar, saa du skal faa lov til at løpe. Men nu har vi i tiere dager ikke spist andet end saltede kaniner,

det blir man tørst av, saa du faar laane os etpar fater vin!“ Portugiseren var nenykt over at slippe saa billig.

Efterhaanden som sjørøverrepublikken paa Skildpaddeøen blev større den talte engang otte hundre mand, mens en lignende engelsk sjørøverstat paa Jamaica talte fem hundre mand —, nøiet man sig ikke bare med at jage spanierne paa sjøen, man gik iland og angrep og plyndret deres byer i Mellemamerika og paa nordkystene av Sydamerika. I 1666 saa man det overraskende syn at sjørøveren Olonnes med bare tre hundre mand stormet og plyndret byen Maracaibo i Venezuela, skjønt byen hadde 6000 indbyggere. Her fik han et bytte paa 30.000 gulddukater, foruten at han fik sine fem skiber fylt med kvæg, tobak, kakao og vin. Andre byer, som San Antonio, San Jean og Vera Cruz i Mexico, led

samme skjæbne. I fire aar, fra 1667—1671, plyndret den engelske sjørøverkaptein Henry Morgan alle byene paa Cuba, i Venezuela, i Mexiko og ved Panama og det sidste sted kom det til et fuldstændig slag. Den spanske guvernør hadde til sin raadighet ti tusen ryttere, mange kanoner og to tusen vilde okser, som man slap løs paa piratene for at bringe forvirring i deres rækker. Morgan og hans næstkommanderende, en franskmand som het Pierre Picard, hadde bare elleve hundre mand, men de forstod alle at skyte og kjæmpe. Av de ti tusen spaniere skal bare firti være sluppet levende fra kampen. Baktefter blev byen Panama plyndret for hver stump av værdi som var i den og for at indjage spanierne skræk satte man ild paa byen. Ikke et hus blev skaanet. Naar piratene alltid hadde held med sig i disse kampe paa land skyldes det i væsentlig grad at de fik hjelp av de indfødte som hatet spanierne for de mange grusomheter de hadde begaaet mot dem. Derved kunde man ofte vaage sig langt ind i landet, som i 1686 da man brændte og plyndret den rike by Granada i Nicaragua, som laa henvend firti kilometer fra kysten. Rædsel og fortvilelse bredte sig hvor disse fransk-engelsk-hollandske korsarer viste sig med blodflagget paa masten. „Ladrones! Ladrones! Røvere! Røvere!“ ropte spanierne og flygtet ofte op i fjeldene uten at gjøre det ringeste forsøk paa motstand.

Til op i det 18de aarhundre omkring 1740—1900 varte disse sjørøverier. Saa kom de lange sjøkrige mellem statene, hvor statenes krigsskiber dels slog

Olonnes satte roperten for munden og ropte til portugiseren: „Du faar laane os etpar fater vin, for vi er tørste!“

tønnder med indigo. Men piratene fra Skildpaddeøen og de andre steder hadde forsaavidt gjort sjøfarten nytte som de hadde rostret de dristigste sjøfarere og skaffet kart over hittil ukjendte egne. Mænd som Francis Drake, Cook, Magellan, Kergouelen og van Horn begyndte sin løpebane som pirater langs Amerikas kyster og i de vestindiske farvands.

ned paa piratene og hængte dem op i deres egen skibstakelag, dels utskrev eventyrerne til krigstjeneste og saaledes lot dem faa anledning til at vise sit mod og kjøle sit hete blod. I 1760 blev det berettet som en stor merkværdighet at et engelsk

skib var blitt overfaldt og berøvet tre

Romantik og virkelighet.

Avaluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

En efterskrift,

Av

M. L. C. Pickthall.

navnet paa denne stationen," sa Denham, idet toget dundret fremover, „ser ut til at være Bovril.“*)

Han trak hodet tilbake og saa paa Jenevra, som stod og studerte et litet kart under hylden. I en haabløs tone svarte hun:

„Saa vet vi altsaa ikke engang hvor vi er?“

„Nei!“

„Var ikke navnet paa den sidste station før denne noget slikt som Charton Aylesbury?“ spurte hun idet hun undersøkte kartet.

„Nei, slet ikke, saa vidt jeg kunde se da, det lignet mere Sunlight Soap.“**)

De saa paa hverandre. Det var første gang paa fire aar. Jenevra sa noget om „lampene“.

„Da toget gaar sine tredive mil i timen og lampene ikke er tændt kunde jeg ikke faa mange opplysninger fra dem.“

Efter en kort pause gjentok Jenny:

„Nummer tre, somletoget. Alle stationer, slik var det jo manden sa?“

„Han maa ha ment at det gik forbi alle stationer. Jeg spurte ikke nogen. Jeg tok det for givet og hoppet ind. Jeg trodde det maatte være det somletoget hvor alle melkespandene stod.“

„Det trodde jeg ogsaa og jeg hadde slikt hastverk.“

Denham sa rolig:

„De har forandret tjenesten en god del siden jeg pleide at kjøre paa denne linjen.“

Jenny svarte ikke; hun stod og stirret ut av vinduet paa telegrafstolpene som syntes at fare hurtig forbi dem og paa markene som var vaate av regn. Hun undret sig meget over at

Denham vaaget at hentyde til hine dager og nun undret sig ogsaa over at hun i det hele tat talte med ham.

Endvidere undret hun sig høilig over hvorfor det nu engang var faldt ham ind at reise med somletoget fra Beecham Road. Kanske Denham følte at hun undret sig, for litt efter sa han rolig:

„Jeg var paa vei til dig for at faa tale med dig.“

Stolthet, foragt, forbauselse opfyldte hendes hjerte. Hun holdt fast ved det første: Han skulde aldrig faa vite — Hun svarte likesaa rolig:

„Den reisen vilde ha været forgjæves. Vi bor ikke i Compton nu. Dette toget er sat ind i ruten ganske nylig, derfor tok jeg feil.“

Jenny var meget kald; hun la hendene sammen. Hadde hun bare ikke hoppet ind i denne kupeen, eller bare toget vilde stanset! Hun hørte sig selv si meget kjølig:

„Det er høist tvilsomt!“

„Det er vel ogsaa tvilsomt,“ fortsatte Denham, „at du vilde ha talt til mig nu, hvis ikke forbauselsen over at se toget dreie av ved side-sporet hadde faat de første ord til at undslippe dig?“

Hun svarte ikke, men saa paa ham med et iskaldt blik, mens hun undret sig over hans ufor-

slammethet. Han saa rolig paa hende og nikket.

„Ja,“ sa han tankefuldt, „jeg forstaar det. Men jeg var reist for at finde dig. Og —“ han følte i sin lomme og tok frem et juveletui — „det var min hensigt at gi dig en present.“

Han aapnet etuiet og viste hende en ring hvori der var indfattet et litet, grønt firben av smaragder. Jenny blev blussende rød like op til haarrøttene og hendes øine flammte. Hun var neppe herre over sin stemme da hun utbrøt:

„Kaptein Denham, har De mistet forstanden? Kunde De tænke Dem at jeg vilde motta nogen gave av Dem?“

„Den er ikke blit tilbudt dig endnu.“

„Eller at jeg vilde tale til Dem paa anden maate end ufrivillig?“

„Men du sa da: „Aa, Toby, det er et galt tog! Hvor kommer vi hen?““ svarte Denham blidt.

Jenevra begynde at skjælve og taarene stod hende øinene. Hun vendte sig atter fra ham og saa ut av vinduet. Hendes profil tegnet sig skarp og blek mot glasset. Hvorledes kunde han — aa, hvorledes kunde han . . .?“

„Jeg tror ikke,“ fortsatte den ubarmhjertige Denham alvorlig, „at dette er det gale tog. Det gir mig en chance.“

„Hvilken chance, kaptein Denham?“ spurte hun stolt.

„I det mindste til at faa tilgivelse.“

„Jeg tror ikke — at det De gjorde — og det

Jenny, du skylder mig i det mindste dette tilsidst — sandheten!“ Og efter en kort pause nikket Jenny. Hun turde ikke stole paa sin stemme.

De ikke gjorde, nogensinde kunde bli tilgit av nogen kvinde som — som —

„Nuvel,“ sa den uforbederlige muntert og dreiet ringen saa at lyset faldt paa stenene i firbenets hale med samme virkning som en solstraale paa en dugperle paa græs, „da skal vi ikke si fuldkommen tilgivelse — vi vil nøies med kristen tilgivelse. Det forpligter jo ikke til noget.“ Hans tone forandredes og han fortsatte hurtig: „Jenny, vil du ikke høre paa mig?“

„Jeg kan jo ikke forhindre Dem i at tale,“ svarte hun koldt.

„Nei, ikke under en femmer.“

Hun stirret igjen paa ham.

„Ved at trække i nødbremsen,“ forklarte han, „men det koster fem pund, hvis de ikke har været fare paa færde.“

Hun vendte sig igjen fra ham, fast besluttet paa hverken at tale til ham eller se paa ham, før toget stanset og befridde hende for dette utaalelige samvær. Men toget viste ikke det ringeste tegn til at ville stanse og hans ord lød høit og klart gjennom dets larm.

„Jenny, i de to første aar av krigen skrev du til mig —“

Kujon! Kujon! At minde hende —

„Du lot mig skrive til dig. Jeg mener at jeg, uten at det kunde misforstaaes eller mistydes lot dig vite hvor høit jeg skattet dette.“

Han bortrev, strimmel efter strimmel, den

skjærm som hendes stolthet kunde yde hende. Og dette var Toby til hvem hun hadde skrevet det uigjenkaldelig sidste brev.

„Forstod du ikke, Jenny?“

„Jeg viste Dem — eller De viste mig — at jeg ikke forstod.“

Denham saa ikke paa hende nu, men paa den lille ring som han hadde tat fra dens hvite silkeleie og vendte og dreiet mellem fingrene. Fra hele firbenets ryg flimret de grønne smaragder med sin bladgrønne farve. Han fortsatte blidt:

„Du hadde fullstendig ret i hvad du forstod, Jenny.“

„Hvorfor?“ Spørsmålet kom paa hendes læber, likesom det hadde været i hendes hjerte. „Hvorfor besvarte De da brevet som De gjorde?“

Al farve, al stolthet var veket fra hendes ansigt. Hun saa paa ham med et smertefylt blik. Det var for hende den største sorg i verden at Toby hadde sviglet hende. Hun følte sig pludselig saa uendelig træt og saa uendelig sørgmodig. Det var som om hun var blit mange aar ældre. Vilde han at hun skulde høre paa ham, da vilde hun gjøre det; det vilde ikke saare hende mer. Hun ventet mens hun fortsatte at undre sig. Selv om hun hadde misforstaaet ham skulde man da tro at han maatte føle sig skamfuld.

Han sa: „Du mener naturligvis det brevet du skrev til mig etter at jeg var rammet av granaten?“

„Ja!“ hvisket hun. Begge var tause. For i brevet hadde Jenny i sin uskyldige kjærlighet aabenbaret ham sin ømme ængstelse for ham og at han bare behøvde at spørre for at faa hendes ja. Hun hadde været saa sikker paa ham — sikker paa at han bare vilde vente til krigen var endt med at spørre hende. Men hvorfor skulde han vente, naar han elsket hende og hun elsket ham? Dette hadde hun sagt ham med enkel naturlighet og hun hadde bedt ham om at gi hende ret til aapenlyst at vise sin stolthet over ham og sin ængstelse for ham. Sterkt betat av sin kjærlighet og sin sorg hadde hun ventet paa hans svar og da det kom — — —

Hun gyste. Han hadde skrevet til hende fra hospitalet, takket hende for hendes brev av den og den dato, svart paa etpar likegyldige spørsmål og fullstendig ignorert den store gaven hun hadde git ham i brevets post scriptum.

Hun blusset endnu av skam naar hun tænkte paa det. At han kunde gjøre det og allikevel fortsatte at være Toby! Hun hadde holdt op at skrive. Han hadde sendt endnu etpar brever — ganske korte, derefter var det skrumpet ind til postkort og tilsidst holdt ogsaa disse op at komme. Det hadde været en stor lettelse for hende.

Og nu efter to aars forløp, da hun var kommet over det, var hun sprunget ind i den kupe hvor han sat. Hun sendte ham endnu et stjaalent øiekast for at forvise sig om at han virkelig sat der og talte til hende — næsten som om der ingenting var hendt.

Han smilte igjen til ringen som han holdt i den aapne haand; han saa paa hende og sa:

„Du skulde ha set nogen av disse nydelige smaa firben! Jeg vilde gjerne ha tat med etpar hjem, men jeg var ræd for at de skulde dø paa reisen.“

Hun stirret paa ham, for hun kom til at tænke paa om hans sind ikke var blit forvirret. Han læste kanskje hendes tanker, for hans smil blev bredere; men derefter blev han meget alvorlig. Han sa:

„Jeg blev forfærdelig medtat av den granaten for to aar siden.“

„Ja,“ sa Jenny med svak stemme, „det vet jeg.“

*) Navnet paa en kjøtekstrakt som avvertes i mange engelske blader og tidskrifter.

***) Navnet paa en saape som ogsaa avvertes meget hyppig.

„Men du visste ikke at jeg i en hel maaned var blind,” fortsatte Denham rolig.

„Jo, en hel maaned var jeg blind. Det var choket, sa de. Øinene var ikke blit skadet; men maskineriet hadde holdt op at fungere en tid. De sa mig i forveien at synet nok vilde komme tilbake og det gjorde det ogsaa; men jeg syntes at jeg vilde vente med at tale om det til dig indtil jeg enten hadde faat det tilbake og jeg helt var kommet over det, eller det var avgjort at det aldrig mer kom igjen. Jeg syntes ikke det var værd at plage dig med det før der var kommet en avgjørelse.

I begyndelsen kunde jeg saavidt overkomme at skrive etpar linjer til dig hver uke og det blev lettere efterhaanden. Jeg fik blyant og sat til papiret og følte mig frem. Jeg trodde du kunde forstaa hvorfor skriften var saa rystende og utydelig.”

For første gang vendte Denham sit blik bort fra Jenny, som om han følte sig skamfull og der var ingen munterhet i hans stemme da han halvt hviskende fortsatte: „Ellis pleide at holde papiret for mig og rope stop naar jeg kom utenfor randen.”

„Will Ellis?”

„Ja, han pleide ogsaa at læse mine brever for mig. Han laa paa hospitalet med en kule i benet, Jenny, han pleide ogsaa at læse dine brever for mig.”

„Mine brever?”

Efter en pause fortsatte Denham: „Ja, hvorfor kunde han ikke læse dem ogsaa, Jenny?”

Toget sagtnet farten litt og løp over en bro. Uten at opfatte det saa Jenny nogen folk staa og vente ved broen, et glimt av vandet, nogen piletrær og nogen røde tak som glinset av regn. Hun hadde aldrig før set stedet. Det forekom hende at hun aldrig hadde gjort andet end at sitte i denne svaiende vogn midt i en fremmed landsdel, sammen med Denham, uten at vite hvor hun kjørte hen. Reisen hadde allerede vart underlig længe. Fra elvbredden strakte en sivbevokset sump sig ut i regntykningen og over sivene fløi en fasanhane med metalskinnende vinger. Hun visste at hun aldrig vilde glemme disse to ubetydelige ting: De røde tak bak piletrærne og fuglen over sivene.

Denham reiste sig og satte sig paa sætet like overfor hende. Litt strengt sa han: „Jenny, du skylder mig i det mindste dette tilsidst — sandheten!” De grønne juveler i hans haand glimtet som lyset fra en Sankthansorm. „Da Ellis kom tilbake med permission samme aar spurte han dig da om det som jeg ogsaa vilde spørre dig om saasntart jeg kunde forsvare at gjøre det?”

Efter en kort pause nikket Jenny. Hun turde ikke stole paa sin stemme. Hendes hjerte begynde at banke voldsomt; for hun begynde at haabe mot haab.

32te haandarbeide.

Teforklæ med engelsk broderi.

Til dette meget elegante forklæ er anvendt hvit linon. I ytterkantene syes tunger.

Materiale: Paategnet linon, garn, pris kr. 6.00 plus porto gjennem vor broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

„Naa — saaledes!” Det var som om Denhams stemme lød langt borte i det fjerne. „Naa — saaledes! Stakkars Ellis!”

„Toby!” En liten skjælvende haand blev et øieblik lagt paa Denhams knæ. „Toby, forstaar du ikke? — Nu maa du gaa videre!”

„Det brevet,” sa Denham straks, „læste han som han pleide. Han læste det første ord for ord: Din store deltagelse, om hvad du skulde sende mig, Graces bryllup og Bob som var blit kassert til aktiv tjeneste — Du ser at den del av brevet kan jeg utenad endnu, Jenny.”

„Toby,” sa den svake, brutte stemme, „hvad gjorde Ellis?”

„Noget som han senere bittert angret,” sa Denham litt nølende, „husk paa, Jenny, han elsket ogsaa dig. Han læste hele brevet op for mig; men de faa linjer tilsidst som du føiet til i sidste minut, efter at du hadde maattet aapne det, fordi du allerede hadde lukket det — Aa, Jenny! Jenny! at tænke sig at komme med slike himmelske ord i en efterskrift!”

„Han — han —”

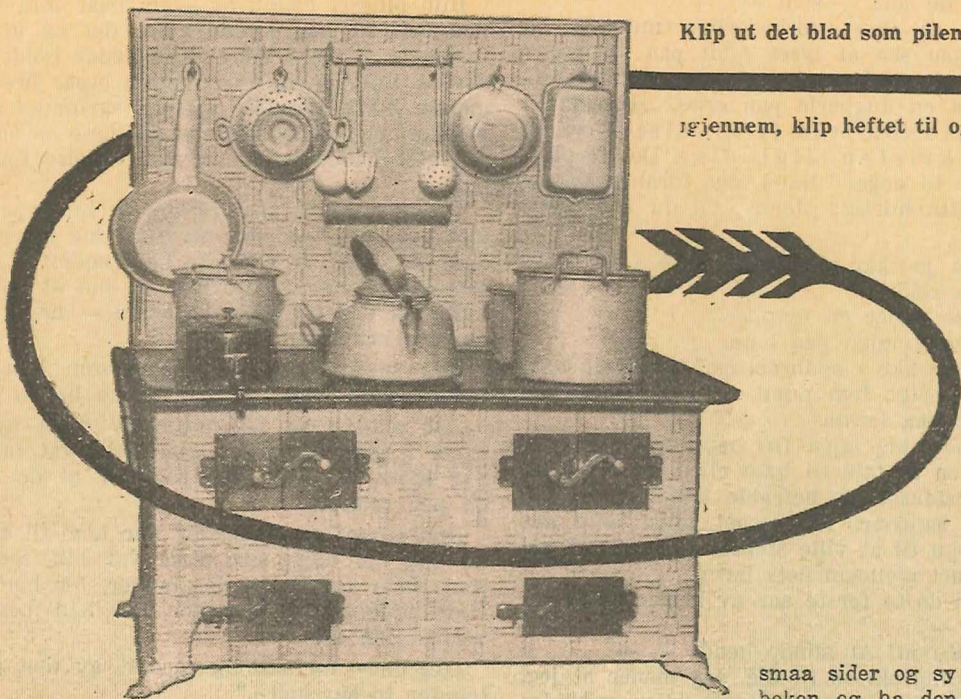
„Jeg tror ikke han kunde faa sig til at læse det for mig, stakkars Ellis,” sa Denham. „Han sa ialfald ikke et ord om det; men han hjalp mig som sedvanlig med at skrive etpar ord til svar. Da jeg bad ham om brevet som jeg vilde lægge sammen med dine andre, sa han at han ikke kunde finde det. Det maatte være faldt ned bak et skap eller blit feiet ut eller noget slikt.

„Jeg tænkte slet ikke paa at der var noget iveien før du holdt op med at skrive til mig. Saa tænkte jeg at jeg hadde gjort noget galt, eller at der var en eller anden misforstaaelse. Jeg grundet og grundet og bad dig om en forklaring. Men der kom ingen og saa — gjorde jeg ogsaa ryggen stiv.”

„Ved den tid var jeg blit helbredet og hadde faat synet igjen. Jeg pleide at ligge i læ ute i solen og se paa transportvognene vore som uophørlig gled opover bakkene og forsvandt bak de hvite huser. Jeg saa ogsaa paa gjetene, som blev drevet hjem om aftenen og paa solens sidste straal, som farvet fjeldtoppene i det fjerne fiolette. Foruten disse ting var der ikke andet at se paa end disse smaa firben, som smuttet omkring alle vegne, ja som endog løp opover veggene. Vi pleide at vedde paa dem. Nogen av os bodde i et lavt, hvitt hus, fra hvilket vi hadde utsigt utover bugten. Der var saa vakkert deromkring; det tror jeg ogsaa at jeg skrev til dig om; men murene var fulde av revner og sprekker som vi moret os med at tætte. Men da jeg var blit rekonvalescent sendte de mig andetsteds hen.

Jeg hadde ikke set noget til Ellis; han var blit frisk før mig og var blit sendt høiere op i landet. Jeg har aldrig set ham siden.”

(Fortsat side 31.)

Klip ut det blad som pilen peker mot, fals det sammen, stik en knappenaal!

igjennem, klip heftet til og du har et komplett eksemplar av

Barnas kokebok.

(Se neste side.)

Blandt de mange forskjellige beskæftigelser hvormed baade store og smaa piker kan more sig i fritiden eller i ferien er den: at lage mat paa sin egen lille komfyr eller sit eget gasapparat en av de aller morsomste. Hvilken fornøielse er det ikke at se det koke i de smaa gryter eller at vende den duftende pandekake over ilden! Og naar det høitidelige øieblik kommer, hvor bordet er dækket med det fine spisestel og de store dukker eller lekekammerater har indtat sine pladser for at nyde den vellykede menu, da synes sikkert alle i selskapet at de aldrig har faat noget saa deilig som den mat de selv har laget og som spises av deres egne, smaa tallerkener.

Det eneste mørke punkt er, at man ikke alltid vet hvorledes maten skal lages. Alle de voksne har kokebøker nok at slaa op i, men der er slet ingen til barn!

Dette har vi tænkt paa og derfor utsender vi idag en liten kokebok som skal være barnas egen. — Klip ut de

smaa sider og sy bladene sammen paa midten med nogen lange sting. Gjem saa boken og ha den altid for haanden hver gang der skal kokes ute eller inde. Den vil vise sig at være like nyttig enten man leker „komme fremmede”, „far og mor”, skole- og tolkekjækken eller holder fødselsdagsselskap.

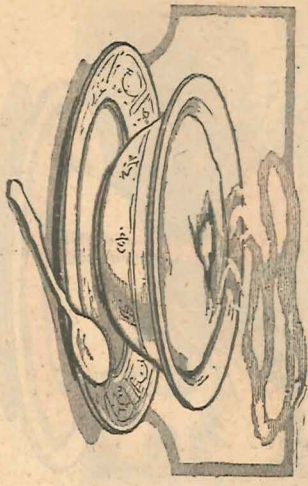
Gryten fyldes med melk. Naar den koker drysses grytene i under stadig omrøring. Til rismelsgrøt lages 1 koppet spiseske rismel til 1 del melk.

Til mannagrøt lages 2 strøkne spiseskeer mannagrøn til 1 del melk.

Til semuljegrøt lages 2 strøkne spiseskeer semuljegrøn til 1 del melk.

Til byggrøt lages 2 strøkne spiseskeer fine byggrøn til 1 del melk.

Der røres hurtig i grøten, for at den ikke skal lægge sig ved. Naar den er jevn og har koldt elpar minutter holdes den op i et varmt fat. Spises med saft og vand, melk eller søt øl samt smør. Smaa kopper til saften stilles ved hver kuvert, og strøsuiker sættes paa bordet.

10 Allers Familie-Journal.

Raad og vink.

For at kunne holde en del av maten varm mens en anden ret tillages pakkes gryten omhyggelig ind i avispapir og sættes ned i "høtkassen", f. eks. en dyb cigarkasse, papæske ell. lign. som er forsynet med sammenkrøllet papir i bunden og langs sidene. Gryten dækkes ovenpaa med papir eller en liten pute.

Vaskning av stengtøiet.

Vask straks efter bruken paa gryter og stengtøi, da det da er lettere at gjøre rent og slaar saa færdig til næste gang det skal brukes. Koldende vand med litt soda i renser alt paa et øieblik. Til glasset maa vandet bare være lunken, da glasset ellers springer.

Ann.

Alle opskrifter er beregnet paa gryter som kan rumme 1 deciliter væske. Kan de hos en og anden ikke la saa meget, bli da aldrig lei hvis f. eks. søsuppen av den grund blir for tyk eller grøten for tynd. — Suppen flisesites flere gryter med mere vand og grøten tilsesites flere gryter eller faa navnbytte og serveres som "velling" med sukker og kanel til.

Obs.!

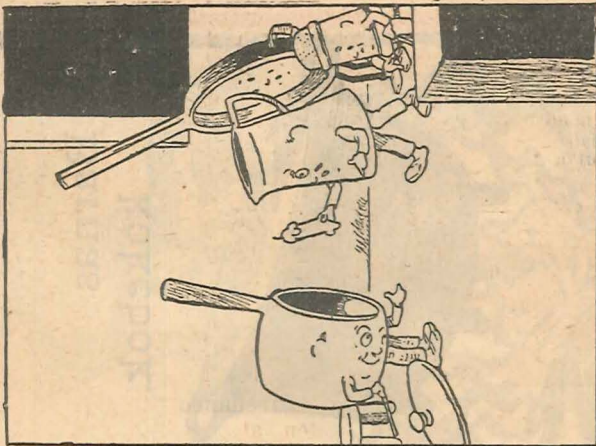
Friskt mod! Næste gang gaar det bedre; for som det gamle ordsprog sier: "Øvelse gjør mester!" Av A. Th.

Stikkelsbærkompot.

Stilk og blomst skjæres av de grønne stikkelsbær med kniv eller saks. Bærene skylles og kokes møre i saa meget vand at det slaar over dem i gryten. En liten ske sukker havas i. Bærene læges op for de gaar itu, og lægges i en skaal. Saften søtes litt mer om det behøves, jevnes med 1 knivspids potetemel utrørt i kaldt vand og holdes over bærerne. Naar kompoten er kald og anrettet i glasskaal kan litt sammenblandet kanel og sukker drysses over den.

7 Barnas kokebok.

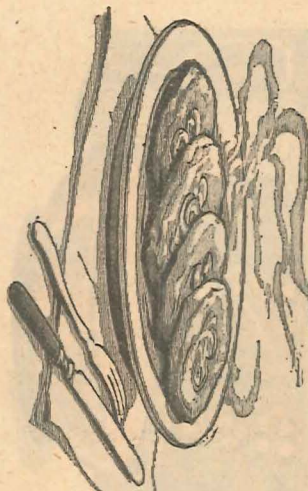

En velkomsthilsen.

Bifstek.

En skive oksekjøt uten sener skjæres i passende stykker. Bankes let paa begge sider med bifhammer eller kniv. Litt pepper og salt strøes paa hver bif. Litt margarin brunes i panden og kjøttet lægges i. Panden rystes litt mens det brunes over hurtig ild. Naar saften kommer frem paa den øverste side av biften vendes den og stekes paa den anden side. Gas op og lægges paa varmt fat. Nogen lynde sitover løk brunes og lægges ovenpaa hver bif. En liten klat margarin brunes og kokes godt sammen med 1 a 2 spiseskeer melk. Denne saus holdes over kjølstykkene paa fatet.

Karbonade læges paa samme maate, bare formes det hakkede kjøt i runde stykker, for det stekes.

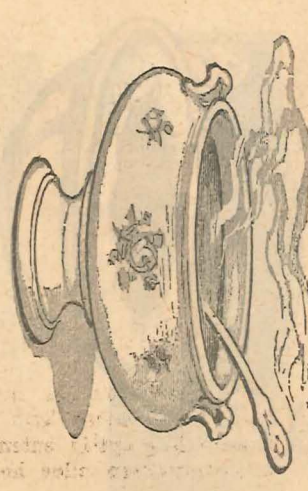
6 Allers Familie-Journal.

INDHOLD:

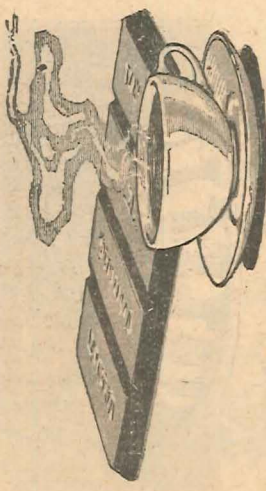
Gjømmeorter (stuet)	4
Rødgryt	5
Bifstek	6
Kompot: rabarbra- og stikkelsbær	7
Pandekaker	8
Mandelpudding	9
Grøt: byg-, manna-, rismels- og semulje-grøt	10
Søtsuppe: Sago- og saftsuppe	11
Dukke-Lises kake	12
Eplekake	13
Chokolade	14
Chokoladesuppe	14
Raad og vink	15

Rød sagosuppe.

I en gryte med 1 del kokende vand drysses 3 teskeer sagogrynn. Man rører stadig i gryten til grytene er ganske klare, hvilket tar ca. 5 minutter. Litt saft holdes i, saa suppen faar en pen, rød farve, og saa meget sukker tilsesites at den blir god og søt. I rosm til hver person kan havas 1 og kokes med paa slutten.

11 Barnas kokebok.

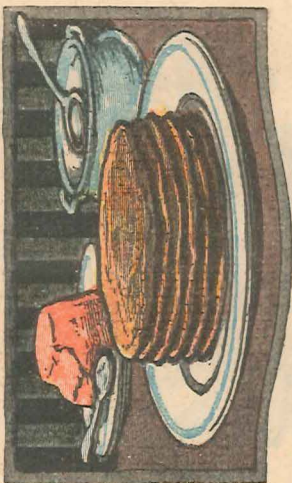
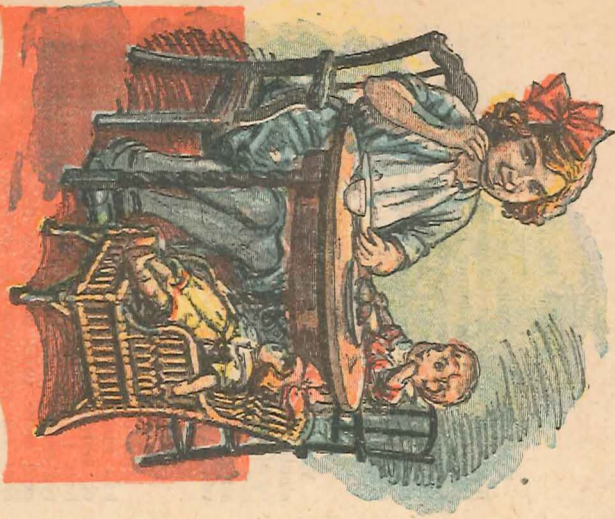

Chokolade.

I stripe god chokolade bræktes i smaa stykker og smeltes i en spiseske kokende vand i bunden av gryten som derefter fyldes med melk. Omrøres til den koker, hvorefter chokoladen holdes op.

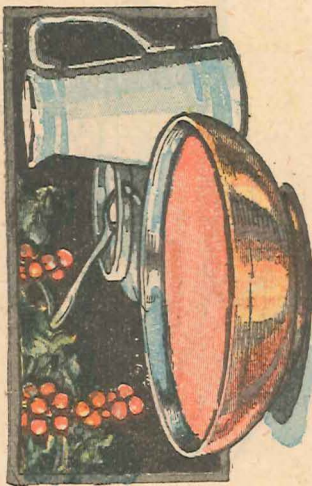
Chokoladesuppe.

I teske cacao blandes med 2 teskeer sukker og utrøres i litt kokende melk som bakes efter holdes i gryten, der er fylt med melk. Jevnes med en halv teske potetemel eller i teske rismel utrørt i kold melk. Faar et oppkok under stadig omrøring og spises med smaa kavringer til. — Har man chokolade bruker man den istedenfor kakaoen.

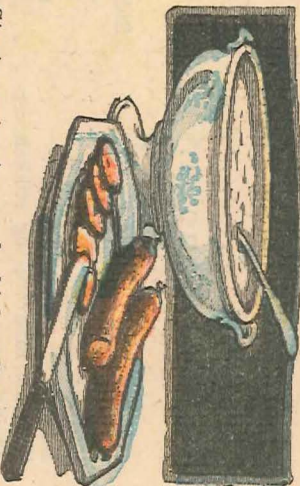
Pandekaker.

1 toppet spiseske hvetemel — 2 spiseskeer melk — 1 strøken teske eggepulver. Melet haves i en liten skaal og røres med melken, en ske ad gangen. Naar det er godt utrørt, saa der ingen klumper findes, røres eggepulveret i tilslutt. Panden settes over ild, med en liten klat margarin. Naar det er smeltet, saa pandens bund er dekket derav har man en teske pandekakedeig i panden, som vendes litt, saa røren løper ut over det hele. Naar pandekaken er lysebrun under vendes den med en kniv og stekes paa den anden side. Mere margarin haves i for hver ny pandekake. Av denne portion, blir 7 smaa pandekaker. Ønskes flere tar man bare dobbelt saa meget melk og pulver. Pandekakene drysses med sukker og serveres med syltetoi eller frugt-kompot. En knivspids natron kan brukes istedenfor eggepulveret som dog smaker bedst.

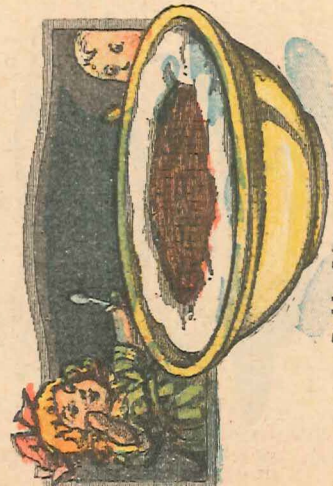
Rødgrøt (ikke silet).

Av nogen klasser solbær og rips fjernes stilkene. De skylles, haves i gryten sammen med nogen bringebær og saa meget vand gryten kan ta. De kokes til de gaar istykker. Sukker drysses i til saften er godt søt. 1 teske sagamel og 1 teske potetemesel røres ut i litt koldt vand og heldes i saften under stadig omrøring. Saa snart denne er kokt jevn og gryten klar holdes den op i et fat eller en glasskaal etter at være avkjølet litt ses, naar den er kald, med sukker og nysilt melk. Rabarbar, jordbær, jordbærva, og andre tørgrøtspisende bær kan lages paa samme maaten. Ønskes gryten silet, heldes saften, naar bærerne er utkokt gjennom en sil eller et klart stykke tui. Jevnes da først baktefjer. Til 1 deciliter saft tas 2 teskeer sagamel og 2 teskeer potetemesel utrørt i litt koldt vand.

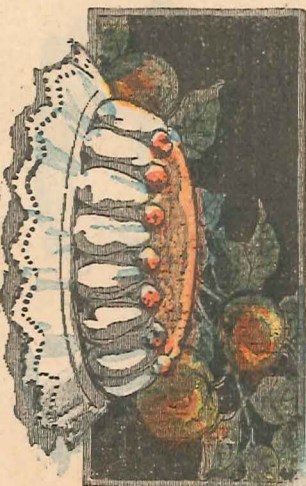
Stuede grønterter med skinke eller smaa pølser.

For dem som har en have med grønnsaker i vil det være baade let og morsomt at lage denne ret. Fra de forskjellige bed i kjøkkenhaven hentes to smaa gulrotter, en stor stilk persille og elpar haandfulde erter. Disse belgtes røttene skræpes rene, skjæres i lynde staver, og persillen hakkes paa det lille hakkebrett. — Erter og gulrotter kokes møre i vand med sukker og litt salt. I en anden gryte smeltes en klat margarin, 2 teskeer hvetemel røres ut heri og spædes med 1 del av kraften fra røttene litt etter litt, til den er jevnt flytende. Den bakte persille samt erter og røtter haves i. Slinker, salt, kiøt eller smaa pølser, skaaret i skiver, serveres til. Pølsene maa først i kokende vand og koker 3 minutter. Den som har en faar passe liden!

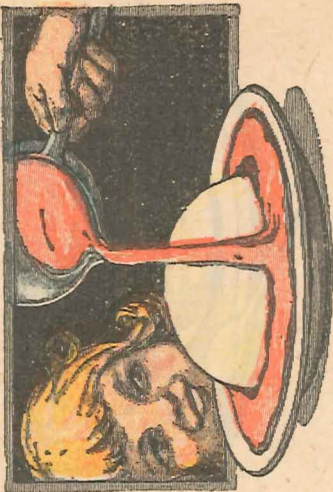
Dukke-Lises kake.

1 eggeplomme røres med 1 ske sukker og 2 teskeer hvetemel. Gryten flydes omtrent med melk og settes over ilden med 1 litt stykke vanilje. Eggeplommen røres flytende med litt av den kokende melk og heldes saa i gryten til den avrige melk mens der stadig røres hurtig i den. Saa snart den koket opp, tas den av ilden og avkjøles. Like meget grovbrød og chokolade rives paa rivjernet og blandes sammen. — Er cremen blitt for stiv røres den med litt kold melk til den blir tykk velling. Naar den er kald lægges den i en bunde med en skaal. Herover bredes det samme menblandede grovbrød og chokolade over og tette et lag creme. Eggeplommen pistes ut med 1 stor ske melk (litt ad gangen), blandes med litt revet chokolade og lægges i en kran langsgaals kant. — Kan man vaere saa flott og bruke i et stivvispelt fløte istedenfor cremen blir denne kaken "som en mos", "mørn".

Eplekake.

8-10 kavringer lægges paa et stykke papir, knuses med kakekjevlet og blandes med en ske puddersukker. En klat margarin smeltes i panden, de knuste kavringer heldes deri og stekes, til det er sprødt. Det vendes stadig med en kniv for ikke at brændes. I stort eple skræpelles, skjæres i smaa stykker som kokes møre i litt vand og en liten ske sukker. Omrøres hurtig naar de er møre, saa det hele blir til en grøt som derpaa avkjøles litt. — Et lag kavringer lægges i bunden av en skaal, herover bredes eplegrøten, som etter dekkes av de stekte kavringer. Trykkes godt sammen. Senere vendes kaken forsigtig ut av skaalen eller serveres i denne. Har man raad til det pyntes kaken med fløteskum. Smaa klatter med syltetoi eller friske frugter, i. eks. jordbær vendt i sukker, lægges langs kanten.

Mandelpudding med rød saus.

3 store teskeer matzenamel utrøres i litt kold melk, heldes derefter i en gryte med 1 deciliter kokende melk og omrøres sterkt til gryten koker sig jevn og lyk. Tages da av ilden, og i spiseske melk røres i, mens den er varm, samt 3-4 hakkede, søte mandler eller 2 draaer mandelolje. Gryten heldes i en skaal eller kop som først skylles med iskoldt vand. Puddingen blir da let at vende, naar den er kald.

Rød saus.

1 deciliter sammenblandet bringebærssaft og vand bringes ikok. Et litt stykke hel kanel og citronskal kan kokes med. Sotes og jevnes med to smaa teskeer sagamel eller 1 teske potetemesel, utrørt i koldt vand. — Puddingen vendes ut av skaalen midt paa et rundt fat. Sausen holdes omkring den naar den er kald, eller serveres ved siden av i saucaskaalen.

Knut og Inger i alfelandet.

Der var engang to barn, Knut og Inger, som bodde ute i en stor skog. Deres foreldre døde fra dem og ingen tok sig av barna, som nu maatte sørge for sig selv.

Knut var saa flink til at male og tegne, og Inger sang saa vakkert at fuglene i skogen lyttet til hende; men barna visste ikke hvorledes de skulde faa noget at spise eller hvorledes de skulde

Trollmanden.

Men faglens, som var glad i dem, fløi til den gode, gamle skogtrollmand og spurte om barna ikke kunde komme til Alfeland.

finde vei ut av skogen til andre mennesker.

Han rystet paa hodet og sa at først maatte han prøve dem. Neste morgen kom han til hytten deres og sa til dem:

„Dere har det ikke godt her, kjære barn, men jeg vil føre dere til min bror som er vogter ved porten til Slaraffenland. Der kan dere komme ind og

der behøver dere ikke bestille noget, bare leke og spise og drikke.“

Barna som baade frøs og var sultne syntes dette lod meget lokkende, saa de takket den snilde skogtrollmanden og fulgte ham til de kom til en klippe, som han banket paa tre ganger. I det samme viste en anden trollmand sig, han var likesaa snild og hyggelig som den første, han nikket og sa:

„Dere kan godt komme ind i Slaraffenland, barn, og hvis dere blir lei av at være der kan dere bare banke tre slag paa klippen saa skal jeg komme og følge dere ut.“

Lei av at være der! Langt ifra! Nei, de vilde nok ikke bli lei av det tænkte de begge to, da de kom ind i Slaraffenland. Der var alt til at spise, Nybakke kaker vokste som blomster, al sop var pudding, stenene var sukker-tøi, fjeldene ehokolade og elvene var limonade og citronbrus.

Barna spiste og spiste, men da der var gaat nogen dager begyndte de at bli kjed av alle slikkeriene og længtet efter sin egen skog, hvor træerne og græsset og stenene var noget helt andet end alt det søte her i Slaraffenland.

Og for der var gaat tre uker var de saa lei og kjed av bare at spise og aldrig bestille noget, at Knut sa til Inger:

„La os banke paa klippen og be trollmanden om at følge os ut herfra. Jeg vil heller fryse og sulte hjemme i vor egen skog end spise-mig syk paa alle slikkeriene her.“

„Ja, sa Inger, „la os det. Kanske vi kan finde nogen rotter og andet spiselig som vi kan leve av, det kan jo ikke vedbli at være vinter bestandig.“

Saa banket barna paa og trollmanden kom. Der kom et muntert glimt i øinene hans.

„Hvad for noget?“, sa han. „Er dere allerede lei av Slaraffenland?“

En alf som leker med en sommerfugl.

„Vi har ikke lyst til bare at sove og spise og aldrig bestille noget. Kjære trollmand, kan du ikke hjelpe os til at faa noget at bestille?“

„Hvis dere vil reise til Alfeland, saa

Trollmanden rørte ved dem med sin tryllestav.

skal jeg hjelpe dere. Før kunde jeg ikke gjøre det, for dovne barn kan aldrig bo i Alfeland, men da jeg nu har set at dere gjerne vil arbeide, saa skal jeg lære dere veien.“

Han førte dem nu op paa et høit fjeld, saa rørte han ved dem med sin tryllestav og straks blev barna smaa som alfer og fik vinger paa ryggen. Et par andre alfer kom flyvende og trollmanden sa at Knut og Inger bare skulde følge med dem.

„Først skal vi op i Skyland, sa alfene. Straks efter kom en stor, hvit sky glidende forbi klippen, den var saa bløt som dun og alfene tok barna i haanden og sprang med dem ned paa skyen. De svævet nu behagelig avsted, men alfene sa:

„Det gjælder at komme bort til regn-

buen, saa sætter vi os paa den og glir like ned i Alfeland.“

Tilslidst fik de virkelig øie paa regnbuen, den saa ut som om den var laget av perlemor, som skinnet i rødt, blaa, gult og grønt. Den var bred og ganske flat og da de naadde den gled de nedover i susende fart, saa barna tilslidst lukket øinene og holdt paa at falde isøvn.

Men pludselig hørte de muntre stemmer og da de slog øinene op igjen var de i Alfeland. En mængde yndige alfer i straalende klær flagret rundt omkring og de førte nu barna frem for alfredronningen.

„Velkommen til Alfeland, sa dronningen, som var klædt i en skinnende dragt og hadde en guldkrone paa hodet. „men vet dere nu at alle alfer maa ha et arbeide, vi taaler ingen dovne iblandt os? Og hvaad kan dere utrette?“

Knut stod litt og tænkte sig om.

„Jeg kan male, Deres majestæt, sa han endelig, „hvis det er noget som kan brukes.“

Dronningen nikket og alle alfene lo og klappet i hænderne.

Inger lærer „Det er udmerket, sa dronningen at „vi trenger netop til en som kan male sommerfuglene, saa de kan bli rigtig vakre og straalende. Og hvad kan du da, lille piken min?“ spurte hun Inger.

„Jeg kan bare synge, sa Inger beskedent.

„Men det er jo udmerket!“ utbrøt dronningen, „da maa du lære fuglene at synge pent. Det er intet vi heller vil ha.“

Fra nu av blev Knut og Inger i Alfeland og naar du ser en rigtig vakker og broget sommerfugl kan du være sikker paa at det er Knut som har malt den og naar du hører maaltrostens eller kveldsangerens deilige triller, da er det Inger som har lært den at synge saa vakkert.

Dr. X's avdeling med lomme penger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 8. august. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lomme penger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lomme penge-opgave nr. 91.

Hvor dypt skal det hul være som denne mand graver i jorden?

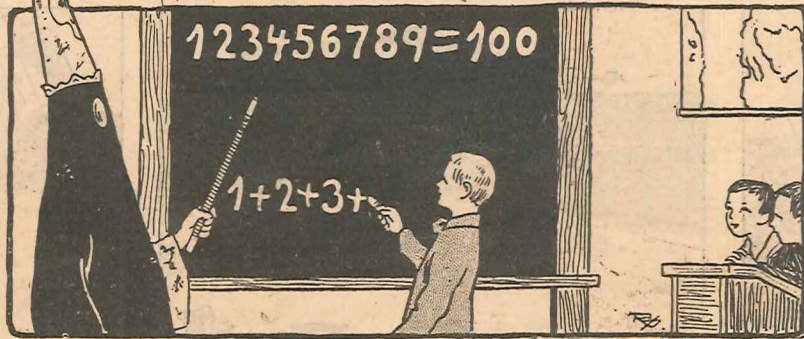
Hvad er det De skal lage der?“ spurte dr. X en mand som stod og gravde i en have. „De skal vel ikke grave Dem gjennom jorden ned til Australnegrene, eller hvad det er for nogen som bor paa den anden side av jorden?“

ganger saa langt under overflaten som det nu er over.“ „Ja, tak,“ svarte dr. X „saa er det jo ikke saa vanskelig at regne ut hvor dypt det hul skal være som De graver.“ Men hvad mener læseren

om saken? Er det virkelig saa let at regne ut, hvor dypt hullet skulde være? Prøv nul

Om lomme penger se ovenfor.

Lomme penge-opgave nr. 92.

Hvilke tegn skal anbringes mellem de øverst opskrevne ni tal for at de kan gi 100?

Om lomme penger se ovenfor.

Da dr. X forleden besøkte en skole, moret han sig med at stille barna den opgave at de skulde sætte tegn (+, -, x, :) mellem tallene 1-9, saa man ved at utføre regnestykket fik 100 til resultat. Det knep i begyndelsen for barna at finde ut av problemet. Men da de først hadde prøvet sig frem noget, var det flere av dem som løste opgaven, og det enddog paa hver sin maate, alle like rigtige. Det bør kanskje be-

merkes, at tallene skal staa nøiagtig i deres sædvanlige rækkefølge, der maa altsaa ikke byttes om paa dem. Men har man lyst dertil kan man godt la dem danne flercifrede tal naar bare rækkefølgen bevares. Et tal som 45 kan saaledes godt anvendes, hvis man forresten efters har bruk for det. Er det nogen av læserne som kan gjøre barna kunden etter og anbringe de rigtige tegn paa de rigtige steder?

Om lomme penger se ovenfor.

Lomme penge-opgave nr. 93.

Logograf.

4. 6. 7. 1. 9.

Hvis som leketøi jeg brukes, er jeg vennlig som du selv men som dyr i eventyret er jeg frygtelig og fæl.

11. 2. 3. 9. — 11. 12. 3. 4.

Ingen av de to som her jeg for dit øie stiller op, er behagelige gjester I din pande, paa din krop.

4. 2. 1.

Du har kanskje selv til tider mig paa bård der hjemme lagt, selv jeg legger mig paa engen, — har jeg mon for meget sagt?

6. 12. 5.

Taket paa dit hus har denne, visse dyr, har hus paa den,

selv du har den, tør jeg mastaa, — nævn den saa for mig, min ven.

2. 3. 4.

Mon du ikke som de fleste med mig rundt i verden gaar? Tænker du da paa at før jeg rundt blev baaret av — et faar?

4. 7. 5. 1. 6. 12.

Naar sig solen langsomt hæver over horisontens rand, fødes jeg, men snart jeg dræbes, ei jeg længe leve kan.

1. 10. 7. 8.

Imot denne stunder alle: unge, gamle, store, smaa. Men de fleste ønsker sikkert, at de sent til den vil naa.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

Primitive huser, gater, vokset op i hast saa stor, gyldne flyter guldets strømmer dog hos dem som i mig bor.

Mottagerne av lomme pengene for opgavene i nr. 29:

Opgave nr. 82: Elsa Bjerke, Fayersgt. 8, Kra., 5 kr.; Jenny Nergaard, Søndre Osen pr. Elverum, 2 kr.; Lars Wilhelm Lund, Bremerholm, Egersund, 2 kr.

Opgave nr. 83: Bjarne Fossum, Grimstad, 5 kr.; Henning Alsvik, Markvn. 56 b, Kra., 2 kr.; Øivind Olsen, Hollet pr. Bækkelaget, 2 kr.

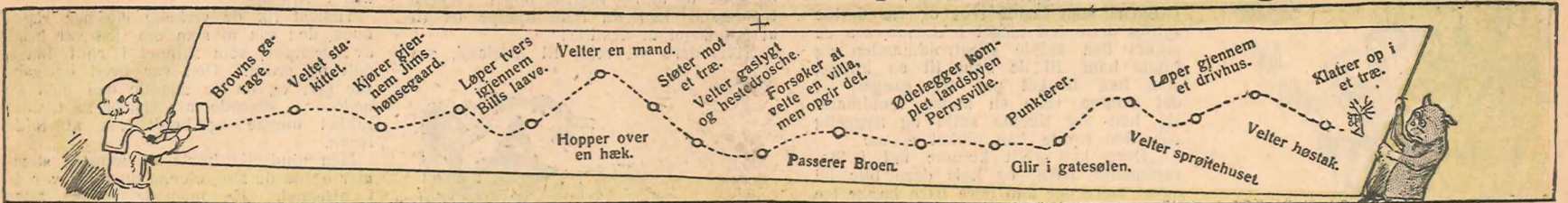
Opgave nr. 84: Alma Nilsen, Grefsen pr. Kristiania, 5 kr.; Hansia Hansen, Bohrsgt. 6, Bergen, 2 kr.; Erik Bjorneby, Flisen st., Solør, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lomme pengene i bladets nr. 35. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 29 findes i dette nr. av bladet paa side 19. — Besvarelsene paa opgavene i dette nr. av bladet maa være dr. X ihænde inden den 15. august, og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (32).

„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

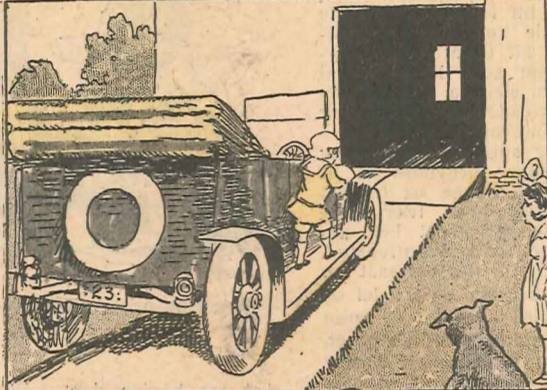
Kart over den rute som den løpske automobil fulgte.

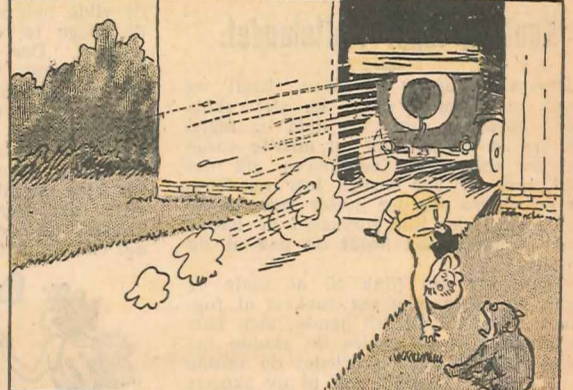
Buster Browns spilopper. Den løpske automobil

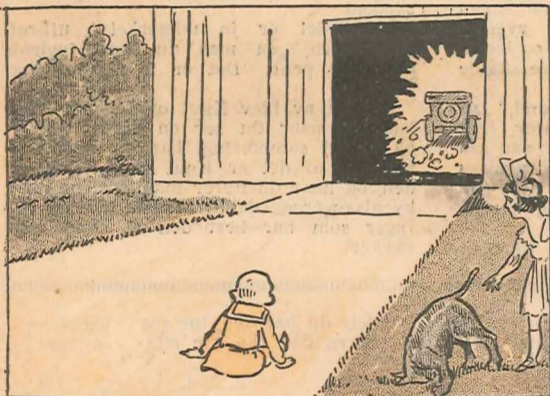
1. Mariane: „Hvor skal du hen, Buster?“
Buster: „Jeg skal bort og kikke litt paa fars nye automobil!“ Mariane: „Kik nu ikke slik paa den at du gjør en ulykke med den!“ Tiger: „Ja, pas endelig paa, Buster, du vet jo at du ikke alltid er like heldig!“

2. Buster: „Ut kom automobilen. Nu gjælder den at faa den ind igjen. Men det gaar nok! Jeg skal bare ha fat paa det haandtaget der!“ Tiger: „Er du nu sikker paa at det er det rigtige haandtaget, Buster?“ Mariane: „Kjør ganske smaalt, Buster: Hører du!“

3. Tiger: „Men i alverden! Hvad er dette? Skynd dig at stoppe maskinen, Buster! Ellers gaar det galt!“ Buster: „Det er let nok at si at man skal stoppe maskinen. Men slik som jeg befunder mig for øieblikket er det vanskelig at gjøre det, Tiger!“

4. Buster: „Se saa! Krak! Der gik den gjennom veggenn! Nu løper den videre og hvem skal stanse den?“ Mariane: „Hvorledes kunde du bære dig aa slik, Buster?“ Tiger: „Uha — uha! Ja, hvorledes kunde du?“ Buster: „Hvorledes — hvorledes? Ja, hvorledes?“

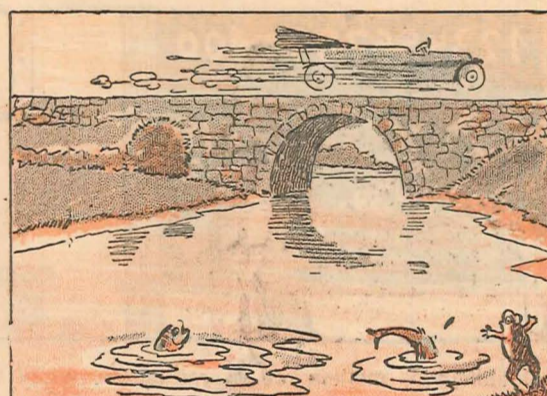
5. Manden (som kastes op i luften av den løpske automobilen): „Kan De ikke se Dem for?“ Buster: „Stop bilen! Stop bilen!“ Koen (bak plankegerdet): „Det var da godt at man ikke stod ute paa veien, men er i sikkerhet hermed!“

6. Buster: „Automobilen er forlængst ute av syne. Men jeg kan se at jeg er paa riktig spor. Droschehesten ligger og hviler sig ovenpaa forskrækkelsen, gaslokten vrir sig i fortvilelse og alle de deilige sakene her er tause vidner om den vilde fart!“

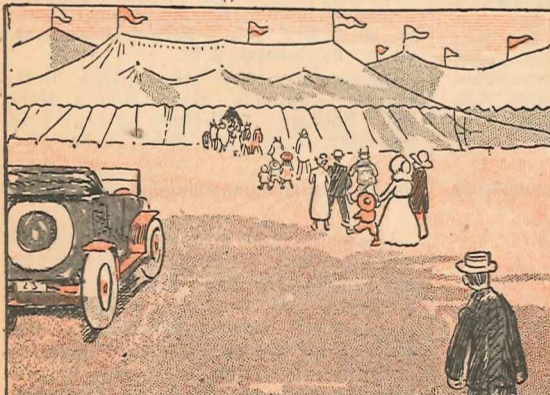
7. Buster: „Far talte forleden om at der var noget i veien med tændingen i den nye automobilen. Men det ser ut til at tændingen er god nok. Overalt hvor jeg kommer finder jeg vidnesbyrd om at den løpske automobil har været her og øvet sin virkning!“

8. Som styret av en blind mand for den løpske automobili, videre, banende sig vei over stok og sten, gjennom haver og hegn, veltende huser og trær, mennesker og dyr. Ved et tilfælde styrte den løpske automobil like over broen her — ellers . . .!

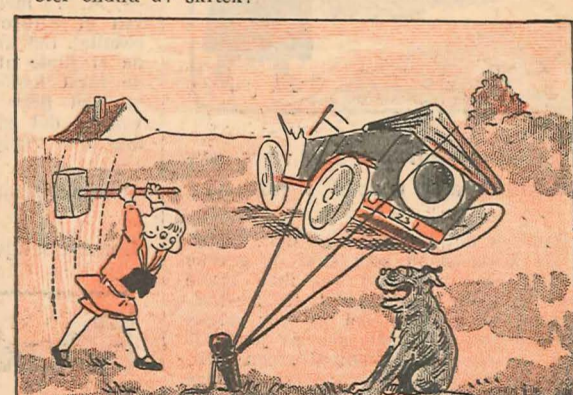
9. Buster: „Naar fremmede kommer og ser den byen der, tror de der har været jordskjælv. Og saa er det bare fars automobil som har kjørt gjennom den!“ Grisene: „Det var paa et hængende haar at vi slapp fra det med livet. Jeg ryster endnu av skræk!“

10. Folk er paa vei til sirkus. Der skal være stor forestilling idag: linedansere, klowner, vilde dyr og sterke mænd skal optræ. Der er stor tiltstrømning. Man maa skynde sig at sikre sig billett. Hvad er det som kommer der? En automobil i susende fart . . .

11. Folk trodde det var nogen som vilde skynde sig at faa billett som kom kjørende her. Men automobilen stanset ikke — den for videre, like lukt gjennom sirkusteltet, hvor alt blev blandet sammen i en eneste forvirring: klowner og beredere og vilde dyr. Heisan, det var forestilling!

12. Buster: „Endelig fik jeg fat paa dig, du forfløine automobil! Og nu skal du bli tjoret, kan du tro, saa du ikke skal løpe bort fra mig igjen!“ Tiger: „Ja, slaa endelig pælen godt i, Buster! Ellers risikerer vi at det gaar galt igjen!“

Hvad der interesserer damerne.

Heklet mellemlægsserviet eller indlæg til et glasbret.

(Hertil hører bill. 1).

Denne lille, heklede serviet kan bruges som flakonbrikke eller indlæg i et glasbret (se bill. 2 i forrige nr.); den er 24 cm. stor og hekles med hvitt heklegarn nr. 70.

Man begynder med en ring av 16 l. (Luftmaske) og hekler paa denne:

1. Omgang: 5 l., 1 tredobbelt st. (stav- eller pindemaske) om ringen, 22 ganger avv. (avvekslende) 3 l., 2 sammen avheklede, tredobbelte st. om ringen, de sidste 3 l. slynges til den 5. av de første 5 l. i omgangen.

2. Omgang: Stadig avv. 5 l., 1 f. m. (fast maske) om de følgende 3 l. (man slynger ikke begyndelse og slutning av omgang sammen, men hekler bare videre).

3.—8. omgang: Som 2. omgang, dog hekles i hver række hver l.-bue 1 l. større end den i den foregaaende række.

9. omgang: Som 8. omgang.

10. omgang: 1 f. m. i den første f. m. i 9. omgang, derpaa 4 l., 1 dobbelt st. i den sidste f. m., 3 ganger avv. 3 l., 2 sammen avheklede dobbelte st. i den samme f. m., derpaa stadig avv. 3 l., 4 ganger parvis avheklede dobbelte st., der er adskilt ved hver gang, 3 l. i den næste l.-bues midte, tilsidst slynges til begyndelsen av omgangen.

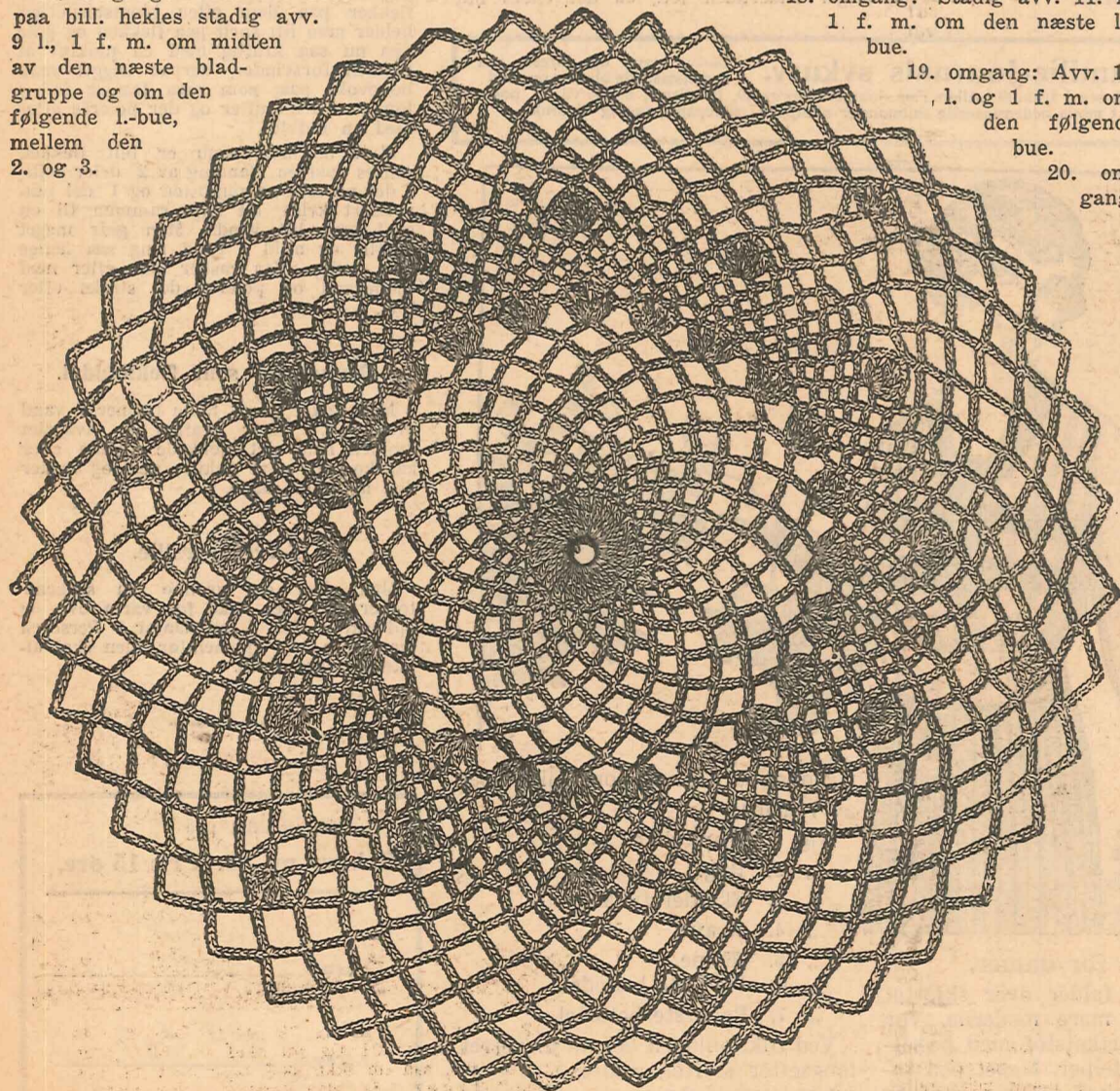
11. omgang: Stadig avv. 4 l. (se bill.), 1 f. m. om den næste l.-bue, de 3 l. mellem bladgruppene springes over.

12. og 13. omgang: Avv. 6 l. og 1 f. m. om den følgende l.-bue.

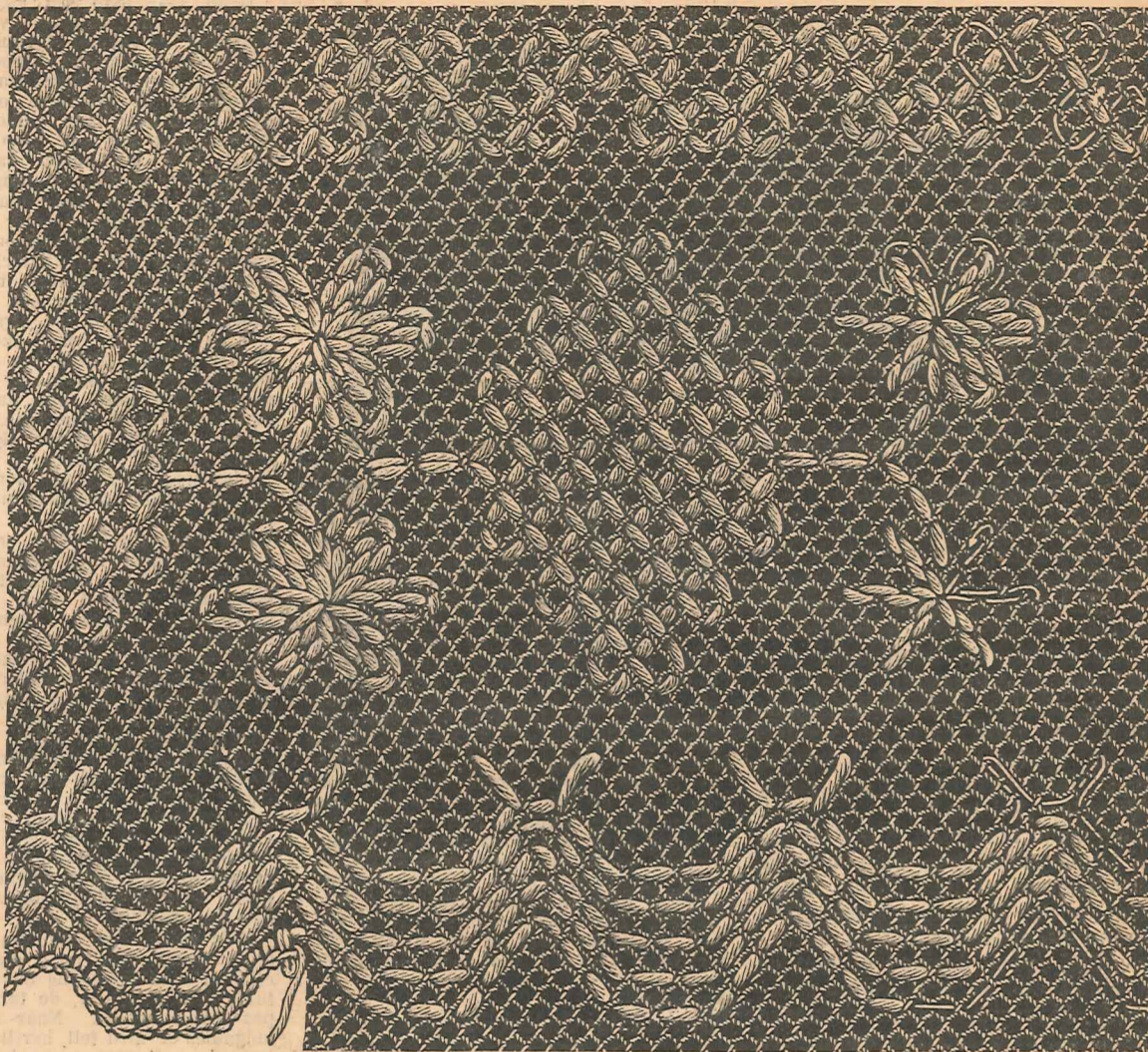
14. omgang: Stadig avv. 7 l., 1 f. m. om den næste l.-bue.

15. omgang: † 3 l., 4 ganger † ved 3 l. adskilte, sammen avheklede dobbelte st. i den næste l.-bues midte. 3 l., 1 f. m. om den næste l.-bue, 4 ganger avv. 7 l., 1 f. m. om den følgende l.-bue, og fra † gjentas stadig.

16. omgang: Som det sees paa bill. hekles stadig avv. 9 l., 1 f. m. om midten av den næste blad-gruppe og om den følgende l.-bue, mellem den 2. og 3.

Bill. 1. Heklet mellemlægsserviet eller indlæg til et glasbret. (Formindsket.) Se bill. 2 i forrige nummer.

Bill. 3. Bred, fileret blonde. Anvendelig til gardiner, stores. tepper o. m. a.

l.-bue indenfor bladgruppen hekles kun 5 l. — 17. omgang: Stadig avv. 11 l., 1 f. m. om hver følgende bue, der bestaar av 10 l. (Buene av 5 l. springes over.

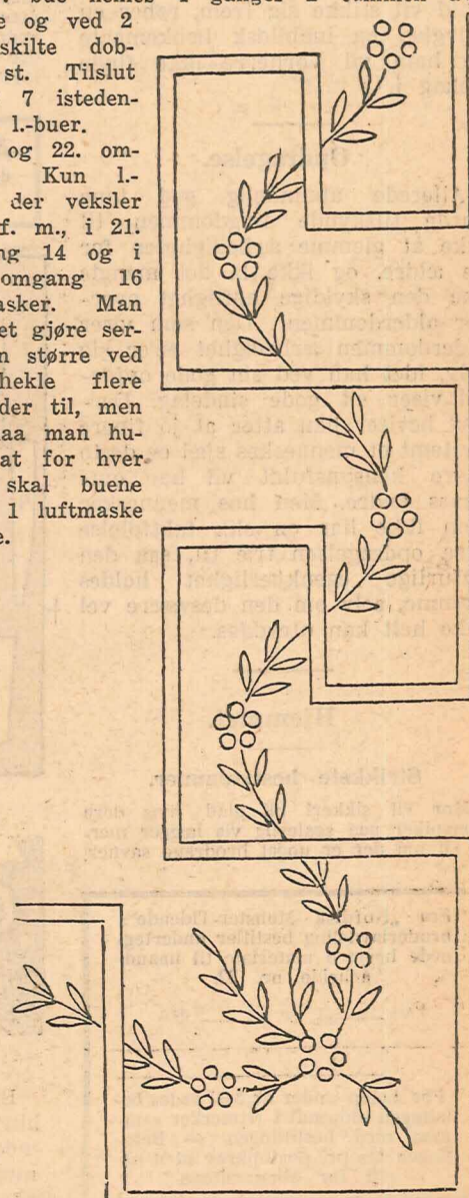
18. omgang: Stadig avv. 11 l., 1 f. m. om den næste l.-bue.

19. omgang: Avv. 12 l. og 1 f. m. om den følgende bue.

20. omgang:

avv. 13 l. og 1 f. m. om den følgende l.-bue, ved hver 7. bue hekles 4 ganger 2 sammen avheklede og ved 2 l. adskilte dobbelte st. Tilslut hekles 7 istedenfor 6 l.-buer.

21. og 22. omgang: Kun l.-buer, der veksler med f. m., i 21. omgang 14 og i 22. omgang 16 luftmasker. Man kan let gjøre servietten større ved at hekke flere buerader til, men da maa man huske, at for hver rad skal buene være 1 luftmaske større.

Bill. 2. Bord i engelsk broderi og hulsøm. Til dameundertøj og barnekjoler.

Sandhetens ord.

Ordsproget sier: „Den som lyver tror man ikke, selv naar han sier sandt!“ Men en anden erfaring lærer os: „Løgnere som skammelig forstaar at spekulere i mængdens lavere begjær og lidenskaper har altid mange tilhængere; men ærlige og modige dyrkere av sandheten faar altid bare faa venner. Derfor findes der vel i verden langt flere tjenere av det onde, end ærlige kristne.“

Den som bestandig blir i daarlig humør naar han maa arbeide, viser hermed at han elsker lediggang, og den som alltid bare snakker om sin arbeidsomhet og storartede flid, røber dermed at han er alt andet end et arbeidsomt menneske. Et riktig arbeidsmenneske glæder sig over arbeidet og utfører det pligtro som noget selvfølgelig og uten knurren og pralen.

Saaledes opfylder ogsaa den sande kristne stille og glad sine kristelige pligter. Men den som alltid vil stikke sig frem, røber en selvglad og indbildsk tænkemaate og ham vil Vorherre ikke finde behag i.

Opdragelse.

Allerede almindelig god tone burde tilskynde ungdommen til ikke at glemme ærbødigheten for de ældre, og ikke la det mangle paa den skyldige høflighet overfor alderdommen. Den som viser alderdommen ærbødighet ærer sig selv, idet han ved sin gode opførsel viser sit gode sindelag. Der ved beviser han atter at jo finere avstemt et menneskes sjæl er desto mere hensynsfuldt vil han omgaaes andre. Men hos mennesker som ikke har en slik taktsløelse maa opdragelsen træ til, saa den naturlige egenkjærlighet holdes itømme, selv om den desværre vel ikke helt kan utrykkes.

Hjemmet.

Strikkete hestetømmer.

Mor vil sikkert bli glad, hvis dere smaapiker paa søsterlig vis legger merke til om der er noget brødrene savner.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 32.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 3,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postoprav uten utgift for abonnentene.

og som de ikke kan lage sig selv med sine klodsete guttefingrer, men som smaapiker kan klare fint. Derfor kan dere be mor om litt høiroddt uldgarn, et par strikkepinder og nogen smaa bjelder, som kan faaes i en eller anden butik. Av uldgarnet slaar dere op 8-10 masker og strikker videre stadig ret, til snoren er ca. 3 meter lang. Saa syr dere en løkke i hver ende av snoren, den maa være omtrent 30 cm. vid og er til at stikke armene igjennem. Nu skal der strikkes en takket stripe. Her til slaar dere bare tre masker op og lærer hvorledes man stadig tar 1 ut til midten av takken, saa tar man ind igjen, til der bare er tre masker tilbake. Paa denne maate strikkes fem takker, oen takkede stripe skal være omtrent 18 cm. oventil og 20 cm. bred nedentil. Den syes fast til tømme fra løkkene ved armene, saaledes at den gaar tværs over brystet. I hver spids syes en bjelde fast. Det vil glæde dere at se, hvor kjekt brødrene kan leke hest med disse tømmer.

Den rigtige behandling av strømper og sko.

Strømper og sko — det er noget, som især i familier med mange barn alltid skaffer husmoren mange bekymringer. Ganske vist er begge deler nu blitt billigere, men dog ikke saa meget at man uten videre kan kjøpe alt hvad man har lyst til og trenger. Prisen er endnu fremdeles altfor høy, og hvad der er det værste, den blir nok ikke lavere for det første.

Hvad skal man saa gjøre? Derpaa kunde jeg gi følgende svar: Behandl strømper og skotøi fornuftig og med omhu, saa holder det dobbelt saa længe og man kommer ikke saa ofte i den forlegenhet at det maa erstattes med nyt. Men naar man allikevel maa anskaffe noget nyt, saa kjøp da bare av bedste sort, det holder meget længere, bortset fra at det ser langt penere ut.

Det er utrolig hvor mange feil der begaaes netop like overfor strømper og sko. De tynde flørstrømper skrubbes og gnides, som om en kularbeider hadde gaat fire uker med dem, uten omtanke lar man dem rive itu bak i hælene av skoene og oventil av strøppeholderen o. s. v. Likedan med skotøiet. Vaate støvler blir sat tilside, saa de kan tørre som de vil om de mister sit pene utseende eller læret blir hardt, tænker man som regel ikke paa. Naar den fugtige aastid nærmer sig, er forsigtighet dobbelt paakrævet. Derfor gir jeg her nogen smaa vink, som forhaabentlig vil vække mangen mor til eftertanke.

Paa barnestøvler bør saavel overlæret som saalen, men denne sidste især, gjøres vandtæt. Overlæret vaskes forsigtig med lunken vand, saa sværlin, skocremer, fjernes. Derpaa stoppes støvlen omhyggelig med avispapir og man lar den tørre. Baktefter indgnis den saa længe med amerikansk olje, som er opvarmet i et amerikansk vandbad, til den ikke opsuger mer. Der gnides efter med en bløt uldklut. Saalene kan man bare smøre over med varm kokt linolje. Men man maa passe paa at stedet mellem saale og overlær gjennomtrækkes fuldstændig dermed, fordi vand netop vil suge sig ind der. Da det ikke er saa let at gjøre dette med brukte støvler, egner denne fremgangsmaate sig især for nye og ny-halvsaalade sko og støvler.

Hvis skoene er blitt vaate, bør man alltid vende dem med saalene iveriet, efter at man indvendig har stoppet dem fulde med avispapir, de tørres hurtigere paa denne maate. Naar de er tørre indgnides de med fett, hertil egner fleskesvør sig godt, men ogsaa det papir hvori smør eller margarin har været indpakket. Man bør ogsaa stadig stoppe skoene ut med avispapir, selv dem man daglig bruker, de bør ikke staa i nærheten av en varm kakkelovn eller hvor der er fugtig. Det kan anbefales at gni dem ind med fett selv om de aldrig er utsat for at bli vaate, da skocremer ikke lenger er særlig fettholdig; men læret trenger undertiden fett, da det ellers blir

hardt brister og mister sin smidighet. Naturligvis maa skotøiet stadig først renses for støv og smuds, det er i reglen nok at gni dem med en klut.

Strømper skal behandles forsigtig i vasken hvis de skal holde længe. Altfor kraftig gnidning eller børsting er ikke heldig. Bomulds- eller flørstrømper lægges i bløt aftenen forut i kaldt vand de vaskes let i varmt vand idet man bare bruker saape til selve føttene, skylles i kaldt vand og hænges op til tork. Meget at anbefale til vasken er litt salmiak, som ogsaa brukes til uldstrømper; disse bør helst vaskes bare i varmt vand og salmiak. Hver aften ser man strøppene over og stopper hvert hul om det er nok saa litet, ellers har man allerede næste dag et stort hul. Bruker man sko bør man nedentil ved hælen sy en liten lap av samme farve indvendig i skoen, den maa række en liten smule ut over kanten og er idetheletat ikke til at se, men den skaaner overordentlig strøppene, som netop lider saa meget ved at brukes til sko.

At pudse vinduer osv.

Den enkleste og billigste maate at pudse vinduer paa er med rent kaldt vand, avispapir og et pudseskind. Det er forbausende hvor klare rutene blir og hvor meget man sparer paa kluter naar man først fugter en klump avispapir og gni rutene dermed, siden gni man efter med tørt papir og tilslidst med skindet. Vil man engang meget hurtig ha blanke ruter (eller speiler), dypper man en klut i sprit, gni ruten dermed og tører straks efter med et bløtt stykke tøy. Ved denne behandling tørker ruter, som i kaldt veir dugger, med en gang. Matte ruter skal gnis av med brændenesler — hvis aastiden tillater det — og bruker man skarp eddik, forsvinder matte, graa skjolder i glasset. Naar der under hvitning er kommet kridt paa rutene, gnis dette av med fortyndet saltsyre. Ruter som er sværtet av røk, pudses med tør aske. Flueflekker fjernes ved at vaske rutene med en blanding av salmiakspiritus og vand, halvdelen av hvert.

Vinduskarmer og rammer behandles med en børste dyppet i saapevand. Vil man oppriske hvite vinduskarmer, indgnis de med en blanding av rensket kridt og kaldt vand saa længe, indtil de skinner som nye. Brune vinduskarmer vaskes med lunken vand, tilsat nogen draaper sprit. Hvis der er hvite flekker paa dem efter blomsterpotter holder man litt sprit paa flekken og gni den nu saa kraftig med en uldklut at flekken forsvinder, derpaa legger man bonevoks paa, som maa trænge ind i løpet av ti minutter og der poleres efter med en uldklut.

Hvit marmor, som er blitt flekket, renses med en blanding av 2 deler soda, 1 del pulverisert pimpsten og 1 del pulverisert kridt, alt rørt sammen til en grøt med litt vand. Man gni meget kraftig og alltid i rund ring saa længe som mulig. Saa vasker man efter med saapevand og polerer det straks efter tørt.

Bønnevand som flekmiddel.

Man koker tørre, hvite bønner i vand uten salt. Naar kraften er avkjølet dypper man det flekkede stykke eller kanskje bare selve flekken ned i og vasker den av uten saape.

Tørret persille.

Man river det grønne fra stilkene tører det i en ikke for varm ovn og oppbevarer det i blikkåser. Persillen maa være helt gjennomtør, men skal allikevel være grøn.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkømed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Bluse for damer.

Bluser som falder over skjørtet blir mere og mere moderne. Vor model er av trikotstoff med besætning av silkestriper. Meget pen facong. Der brukes 175 cm. stof av 80 cm.s bredde.

Mønstret bestaar som bill. viser av 7 deler:

- Fig. 1. Forstykket.
- „ 2. Ryg.
- „ 3. Skulderstykket.
- „ 4. Krave.
- „ 5. Ærme.
- „ 6. Forreste beltedel.
- „ 7. Bakerste beltedel.

Ved tilklippingen lægges mønstret langsefter stoffet, saaledes at ryggens, forstykkets og beltedets midte ligger langs stoffets bredt.

Bestillingsseddell paa

Sykurv nr. 32. Pris 15 øre.

Navn: _____

Adresse: _____

NB. Utydelig skrift voider fei. ekspedition.

Nr. 1A, 3 og 3A.
Autograf KODAK
i Billedformater 6 1/2 x 11, 8 1/2 x 11 og 8 1/2 x 14 cm. (= Postkortformat), er Eastman Kodak Co.s Hovedmodeller og anerkjendte som de bedste Kameraer for Amatørfotografer. Modeller med Rapid Rectilinear Linse eller med den ypperste Kodak Anastigmat F:7.7. Leveres med Autografindretning, hvorved Filmen forsynes med Data angaaende Optagelsen umiddelbart efter Fotograferingen. Priser fra Kr. 170.—

Katalog sendes paa Forlangende gratis og franco.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:
J. L. NERLIEN A/S
Kristiania . N. Slotsgate 13.

Portofrit som reklame
sender vi en prima cykleslange med ventil til enhver cyklist mot 2 kr. i frimerker. Opgiv størrelse. Gummimagasinet, Fredensborg, Danmark.

Lilleborg
Grønsæpe
ren, drøi, lugtfri.

MARINE PUDSEKREM
anvendes i alle hjem, som bedste pudsemiddel for meta.ler.

Christiania Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik
Største Udvalg i Spadserestoker.
Kirkegaten 20.

Coetta
Chokolade.

GIPSY OVNSVÆRTE
Bedste engelske ovnsværlte. Faas overall

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal**

Plisseret kjoleskjørt
Vi leverer Dem et moderne kjoleskjørt som tegningen, 24.75. dampplisseret m. bælte, for den uhørt billige pris av kr. Kjoleskjørtet er fremstillet av en ext. god sort eller marineblaa cheviot. Dette er et anstaaende tilbud, gen bør undlade at forsøge. Ordrene ekspederes i den orden de indkommer, skriv derfor strax.
Opgiv: Farve længde bæltevidde
Ved utilfredshet mottas varen retur med fuld godtgjørelse.
Nordisk Kjølelager, Gothersgade 17'. Kjøbenhavn K.
Bemærk navnet, vi kommer igjen med andre tilbud.

KJØR DE BESTE RINGE
KJØR DUNLOP

VARE MÆRKE

„Det er en feil av husmøren . . .“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlig sæpe og man fik daarlig hud. Men nu . . .

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filpensner og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sist en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Creme Parba«.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tank bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faas hos bok- & papirhandlere m. fl.
HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

Enhver, som lider af Blegspot, Aftmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværligheder, bør anvende
Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Du snakker om fin puss, du—**VIM** igjen
Renser **VIM** & Pusser
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Trækspil, Talemaskiner, Plater etc.
Luksuskataloger gratis og franko.
Nordisk Musikforretn., A/S
Søgaten 2, KRISTIANIA.

Største udvalg! Grammofon-Plater.
Norske sange, viser, tale, trækspill, orkester, violinplater etc.
— Forlang katalog. —
Thv. Gjestad & Co. A/S,
Grændsen 17 :: Kristiania A.

Med Ennas fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).
Amatør-fotografen, Vimmelskiftet 47, Kjøbenhavn.
Forlang prislste.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORCÅTEN 20 KRISTIANIA.

Sportsartikler for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler.
Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26/28.

Rikt illustreret prislste over **krigsfrimerker** mot 1 kr.
A/B **Harry Wennbergs** frimerkehandel. Stockholm 1.

Portofrit til hvert hjem leverer vi som reklame eet par tilpassede orig. Trit gummlædersaaler og hæler og vort katalog mot indsendelse av 2 kr. i frim. Opgiv størrelse eller send omruds av foten. Lette at paasætte. Holder 3 par læders. ut.
Gummifabrikken, Kvistgaard St., Danmark.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influensa m. m. virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tablettene faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Begynd Deres egen forretning.
Med 50 kroner og en god idé tjente jeg paa 1 aar 60,000 kr. i postordrebranchen. Lad mig hjælpe Dem til at begynde Deres egen forretning. Jeg siger Dem, hvad De skal gjøre, og hvorledes De skal gjøre det. Arbeid ikke længer som lønnet slave. Kom ut av den gamle gjænge. Faa viljekraft. Faa rygmærk. Vaagn op og begynd nu. Jeg vil sende Dem min bok: »Hvorledes man kan tjene penge i postordreforretninger.« Den siger Dem, hvorledes De kan begynde en forretning i Deres hjem i Deres fritid og allikevel beholde Deres stilling. De kan derved paa en sikker og hurtig maate opnaa store indtægter. Send mig kun Deres navn og adresse og et 50 øres frimerke. Norsk Ordreinstitut, Heimdal pr. Trondhjem, Norge.

Kjøp **„Allers Familie-Journal“.**
Handlende og agenter bedes forlange en gros pris paa cykledæk, slanger, saaler, hæler og fotstø fra Gummifabrikken, Fredensborg, Danmark.

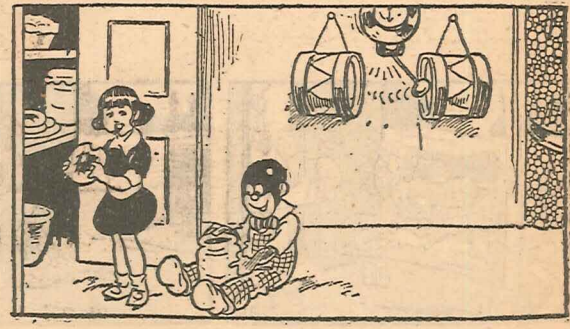
PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervesitet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Tegn abonnement paa **„Allers Familie-Journal“.**
Nordens største og beste ukeblad.
35 øre pr. numer.
4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra **Berg's Bolag, Eskilstuna.** Skriv eft. Katalog og Prislste.

NORSKE **MERKANTILE** FORSIKRINGS-AKTIESELSKAP
SKIPPERGÅTEN 44. TH. 30720 C.
Brand

En ny oppfindelse som kan være faretruende for syltetøikrukkene.

„Sambo nu vil vi ikke tromme mer. Men tante vil saa gjerne høre trommehvirvler. Vet du hvad vi da gjør? Da lar vi ganske enkelt stueurets pendul optræde som trommestikker!“

Og det gjorde de ogsaa. Og imens sat tante inde i den andre stuen og frydet sig, ikke akkurat over trommehvirvlerne men fordi hun visste at de smaa ikke laget andre spilopper saa længe.

Ak, den kjære tante skulde bare ha kunnet se gjennom veggene! Mens uret trommet sat lille Marie og hendes sorte lekekammerat og spiste uforstyrret kolde pandekaker og syltetøi i krukkevis.

En munter historie om en merkelig bikubeog en vidunderlig redning ved hjælp av kokosnøtter.

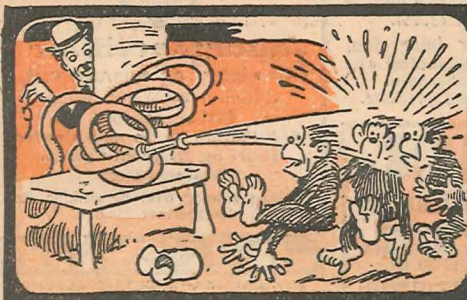
1. En dag da jeg kom for at se til mine bier opdaget jeg at der hadde været honningtyver ved kuben. Og med den mig særlig medfødte forslagenhet var jeg ikke længe om at opdage at det var mine smaa apevenner som hadde været paa spil.

2. Men denslags naskerier skal vi nok faa vænnet dem av med! tænkte jeg. Her er en deilig lang havestlange. Av den maa man med litt behændighet kunne fremstille en imitert bikube. Resten vil da gaa av sig selv!

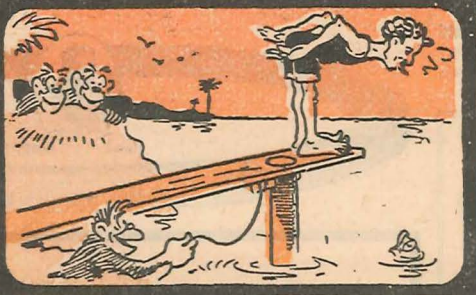
3. Det viste sig ogsaa at slangebikuben var saa veltruffet at de smaa slik munder ikke opdaget fælden. Mens jeg stod paa lur bak et træ med haanden paa vandkranen, nærmet apene sig for at hente en ny forsyning av honning.

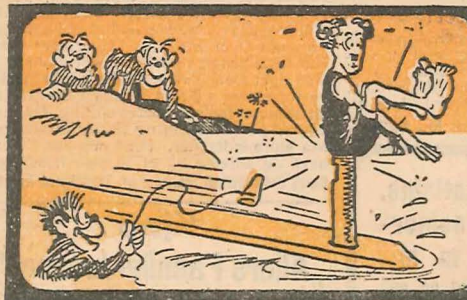
4. Straalerøret hadde jeg anbragt slik at det laa like i kubens flyvehul og vendte front mot apene. Og da disse var nær nok aapnet jeg for vandet. At si at apene blev forbauset er ikke nok: de blev rædselsslagne!

5. Saa var det imens blit den tid da jeg skulde ha mit daglige strandbad. Jeg tænker de har faat nok av det vaate for idag! sa jeg til mig selv. Jeg vil derfor ikke invitere dem med i vandet denne gang men gaa uti alene.

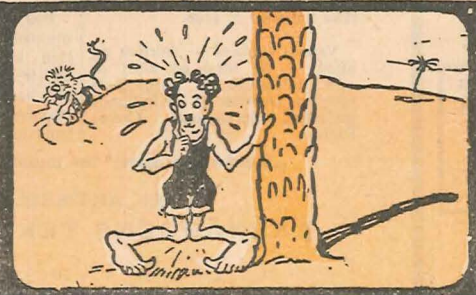
6. Helt alene var jeg nok allikevel ikke. Fra sikkert skjul fulgte de smaa skøerne enhver av mine bevægelser. Men det ante jeg ikke noget om paa dette tidspunkt. Jeg gikk ut paa badebroen, kikket litt ned i vandet og ...

7. ...bums! der forsvandt broen som ved et trylleslag og jeg fandt mig selv sittende paa bropælen. Det var en av apene som hadde trukket stoppepinden ut av pælen! Meningen var naturligvis at jeg skulde plumpet i vandet uforvarende.

8. Men det skedde altsaa ikke. Derimot blev jeg unegtelig litt om paa det sted av kroppen som støtte sammen med pælen (se forrige billede). Gram i hu gav jeg mig derfor til at løpe efter de smaa spilopmakere, som i huj og hast krop op i en kokospalme.

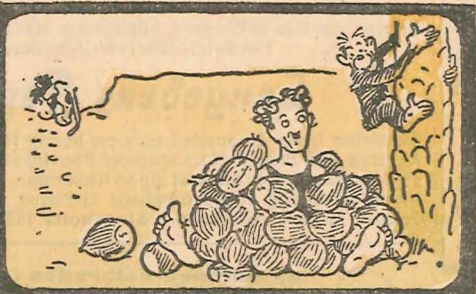
9. Det var min mening at klatre op i træet til dem. Men akkurat da jeg skulde det horte jeg en brølende løve nærme sig og for en gangs skyld blev jeg saa lammet av skræk at jeg hverken kunde løpe eller klatre eller noget.

10. Det eneste jeg formaadde var at synke motløs om paa stedet hvor jeg stod — like under palmen. Og som for at erte mig endnu mer begyndte apene nu oppe fra træet at bombardere mig med kokosnøtter: Bum — Bum! den ene efter den andre.

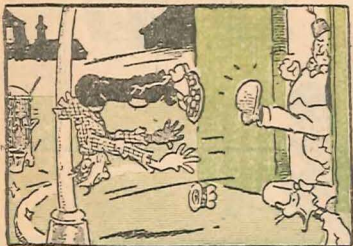

11. Tilslidst var jeg arme mand helt begravet under et bjerg av nøtter. Men dette blev min redning! Da løven kom og saa at det bare var kokosnøtter som laa der rynket den foragtelig paa nasen og gikk slukøret sin vei. Jeg var frelst!

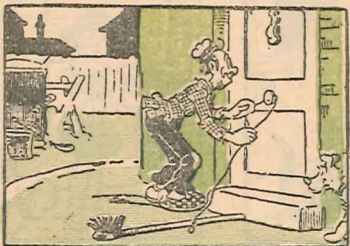

12. Og da var det ikke mer end rimelig at jeg tilgav de smaa skøerne og lot dem faa frit keide, saa de kunde komme ned av træet. Hvem vet: kanske det netop var for at redde mig at de hadde laget nøttebombardement! Dyr kan være kloke!

Tak for sidst.

1. „Jeg ønsker ikke at se landstrykere ved min dør!“ ropte den vrede mand idet han med et velrettel spark satte ballen (landstrykeren) i maal (op mot gaslogten).

2. „Det skal han nok faa igjen!“ brummet landstrykeren, dyppte en kost i tjærebeholderen ute paa gaten, la kosten foran gniens dør og bandt den fast til døren.

3. „Se saa!“ sa han. „Nu bruker vi dørhammeren litt kraftig. Saa kommer den vrede mand igjen og da vil der ske noget morsomt — altsaa morsomt for mig!“

4. R-r-r-itts! der fløi døren op og kosten fulgte med og dekorerte den vrede mands ansigt med tjære. „Jeg vilde bare si tak for sidst!“ sa landstrykeren og skoggerlo.

Smaapluk.

De fremmedord.

„Hvorledes har din kone det?“
„Jo tak, efter at hun nu er begyndt hver dag at la sig massakrere gaar det meget bedre!“

Distraktion.

Professoren: „Du er en søt liten pike! Er det ikke dig som av og til leker med vor lille Else?“

Piken: „Aa, fy far! er jo mig som er Else!“

„Hvem har sagt disse ord: 'De deilige dager i Aranjuez er nu tilende?'“

„Det sa far forleden dag, da mor kom hjem fra feriereisen!“

Professoren: „Jeg sendte Dem for tre maaneder siden en artikel, men har endnu ikke mottat nogen besked fra Dem!“

Redaktøren: „Nei, hr. professor, vi har ikke mottat nogen artikkel fra Dem.“

Professoren: „Saa? Ikke det? Jamen det kunde De da ha sagt mig for tre maaneder siden!“

Intervieweren: „Hvilken bok har været Deres bedste hjælp paa Deres livsbane?“

Jubilerende berømt: „Ablosut min bankbok!“

Tydelig forklaring.

Moren: „Hvorfor har du faat pryl paa skolen idag, Hans?“

Hans: „Jo, vi hadde norsk stil og saa sa læreren at vi skulde forklare: 'Følgene av dovenskap' ... o; saa da timen var omme leverte jeg op en fullstendig blank stilebok!“

„Min mand liker mig ikke i denne badedragten. Han gikk sin vei i sinne!“

„Tänk at bli sint over en slik ubetydelig het!“

(Fortsat fra side 22.)

Toget hadde faat større fart og for forbi en anden station som beskedent gjemte sit navn bak en mængde store reklamer. Av navnet paa den store stolpen paa den ene ende av stationen kunde Jenevra ikke oppfatte mer end slutningsbokstavene „— ER”, som hun forøvrig ikke skjænkten nogen oppmerksomhet.

„Som du vet blev Ellis dræpt kort efter. Den gang tænkte jeg ikke videre paa det, jeg sørget bare over at en god officer atter var gaat bort og det er paa den maate, Jenny, vi ogsaa i fremtiden vil tænke paa ham; for han angret hvad han hadde gjort. Manden ved ambulansen som bar ham ind fortalte mig at han hadde talt om mig og forsøkt at gi en besked; men det blev ikke til noget, fordi feberen forvildet hans tanker. Jeg blev litt forundret over dette, for vi hadde ikke været særlig fortrolige uten paa hospitalet.”

„Gaa videre, Toby,” lød det fra en hviskende stemme like overfor ham.

„I hele den tiden,” fortsatte Toby langsomt, „hadde jeg stadig skrevet til dig.”

„Jeg — jeg kastet — kastet brevene i ilden.”

„Det undrer mig ikke, Jenny.”

Jenny sat med hændene for ansigtet og graat sagte. Denham bet sig i læbene; men han følte at hun ikke ønsket trøst for disse taarer. Hans stemme skald litt da han fortsatte.

„De gav mig et let arbeide ved transporten; jeg kunde ha faat permission; men — men der var jo ingen mening i at be om det naar jeg hadde mistet dig. Jeg vilde helst arbeide saa meget jeg kunde og glemme dig.”

Der gik et aar før jeg igjen kom tilbake til det sted hvor jeg hadde tilbragt mine blinde dager; men nu var der intet hospital. Jeg var kommet med endel proviant og jeg hadde en time tilovers før vi skulde dra videre. Jeg hadde slet ikke lyst til at være sammen med nogen og derfor gik jeg op til høidene, til de smaa hvite huser, hvor jeg hadde sittet i solskinnet og set paa skibene i bugten, solnedgangens skjær og tænkt paa dig.

Men husene laa i ruiner, der var ingen skibe i bugten og solen brændte i middagstiden fra en skyfri himmel. Jeg søkte efter det værelse hvor jeg hadde ligget. Taket var skutt av og i værelset fandtes der ikke andet end noen tomme pakkasser og noget andet skrammel. Jeg saa paa det altsammen og drømte mig tilbake til den tid da jeg laa der og Ellis læste dine brever for mig — du forstaar at jeg hadde isinde at være saa elendig og forlatt som mulig den dag. Men det hele var tomt og øde og forandret. Ikke engang et gjenfærd var der; bare de smaa firben smuttet omkring ved væggen over paa solsiden. Det löt til at de var det eneste som var blit tilbake fra den tid jeg var der.

Jeg stod og saa paa dem en lang stund og rent vanemæssig grep jeg efter et av dem; men jeg kunde likesaa gjerne ha prøvet paa at fange en solstraale. I tanker grep jeg efter et andet! Vips! den smuttet ogsaa bort. I hele ti minutter prøvde jeg saaledes paa at fange dem. Gudene maa vite hvorfor.

De smuttet alle sammen ind paa samme sted — i en stor revne mellem to stener. Jeg syntes at revnen maatte være propfuld av firben og jeg stak haanden derind for at trække ut et av dem — ganske sagte. Men jeg kunde ikke føle noget firben. Derimot følte jeg randen av en konvolut.

Den var blit stukket meget langt ind; men jeg grov længer ind efter den og fik den tilsidst ut. Den var flekket av jord og fugtighet; men jeg saa at adressen som stod paa den var min og at du hadde skrevet den. Jeg aapnet den og læste der i det forlatte hospital brevet som laa i den, læste det — tilende.”

Med brutt stemme spurte Jenny efter en liten pause:

„Hadde han stukket det derind?”

„Ja, jeg tænker at han hadde gjemt det der, stakkars Ellis, for at jeg ikke skulde læse din efterskrift før han hadde prøvet sin lykke hos dig. Tys, Jenny, husk paa at han angret det siden. Jeg forstod nu hvorfor han hadde vil-

let sende mig sin besked. Jeg dadlet ham ikke, mens jeg stod der med brevet i haanden. Hadde jeg været i hans sted hadde jeg kanskje gjort det samme — og brukt den samme undskyldning for mig selv.”

„Nei, Toby, det hadde du aldrig gjort! — Men hvorfor kom du ikke hjem straks?”

Denham nølte litt med svaret. „Jeg kunde ikke akkurat med det samme og siden — siden maa jeg bekjende, Jenny, at jeg mistet haabet. Jo mer jeg tænkte paa det des mer umulig forekom det mig at det kunde bli godt igjen. Jeg syntes at ingen forklaring kunde undskyldte min taushet efter det jeg hadde læst. Jeg trodde ogsaa at du maatte ha glemt mig, eller bare tænkt paa mig med foragt. Men hvorfor vende tilbake til alt dette sørgelige og saare dig med det, Jenny?”

„Glemt dig?” hulket Jenny. „Aa, Toby, dit uhyre!” og hun smilte til ham gjennom taarer.

„Slik en deilig efterskrift!” sa uhyret. Efter en liten pause spurte han litt ængstelig: „Kjære Jenny, passer ringen?”

Jenny løftet sin venstre haand og kysset ringen med det lille grønne firben.

„Men hvorfor kjøpte du ringen og reiste for at tale med mig, naar du var saa ræd?”

„Jeg læste denne efterskrift hver dag,” sa Denham ydmygt og tilsidst mente jeg at der kanskje allikevel kunde være et litet haab — at du kanskje ikke helt hadde glemt — —”

Litt efter sa Jenny blidt. „Der var en ny station, hvad stod der paa navneskiltet?”

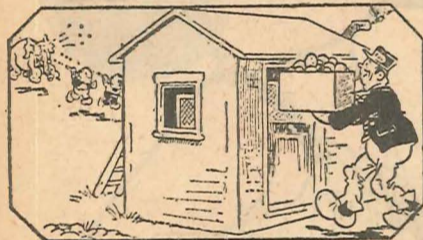
„Kys-mig-straks!” utbrøt Denham lystig. „Jeg har ikke den mindste anelse om hvor vi befinner os.”

„Det gjør ingenting, Toby,” svarte Jenny likesaa muntert, „for jeg vet det.”

Toget for frem mot det ukjendte, frem i regnet, frem mot — paradiset!

— o — o — o —

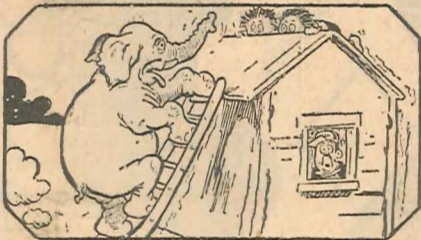
Av en dyrepassers interessante dagbok.

1. Forleden dag da jeg var paa vei til havens utrugningsanstalt med en portion egg hørte jeg høie hyl fra mine to søstersønner, blandet med Jumbos bekjendte taktfaste galoptramp.

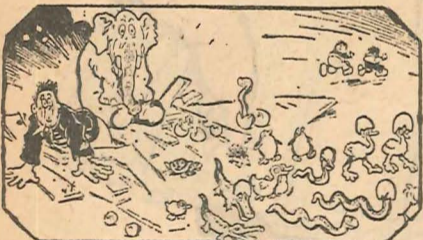
2. Jeg tok ikke større notis av saken men gik ind i huset med de kostbare egg, hvoriblandt der var baade slange-egg, krokodille-egg, o.s.v. Uten at jeg merket det flyttet guttene op paa taket.

3. Den fortørnede Jumbo fulgte efter — det var tydelig at guttene hadde ertet Jumbo og at han nu vilde ha fat i dem for at gi dem en time i god tone og opførsel.

4. Men huset var bare av træ. Guttene kunde det nok bære men en kolos som Jumbo var det for svakt til at bære paa taket, og med et brak styrtet hele bygningen sammen.

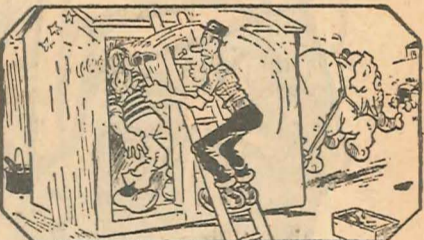
5. Jeg skal ikke dvæle ved at jeg fikk nogen stygge kuler. Værre var det at en mængde eggeskal blev knækket for tidlig, saa at en hel del slanger, krokodiller o.s.v. kom for tidlig frem.

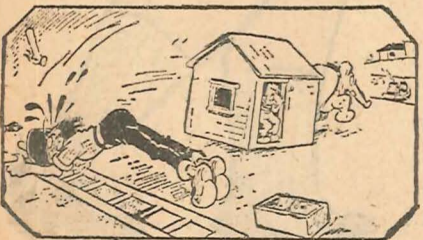
6. Da vi ikke kunde være uten utrugningsanstalt maatte jeg øieblikkelig gaa igang med at bygge et nyt hus. For at hindre Jumbo i ogsaa at knuse dette for mig bandt jeg ham til væggen.

7. Min gode ven brandmanden var saa snil at tilby sin assistance ved opførelsen av huset og — mine kjære søstersønner var saa venlige at gjenopta erlingen av Jumbo — uten mit vidende!

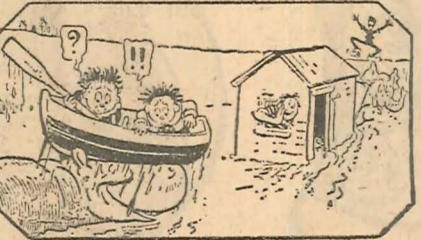
8. Følgen var at da Jumbo hadde faat de to uskikkelige fyrene paa nogenlunde nært hold satte han efter oem i fuldt firsprang, idet han tok hele huset med sig paa sin vilde jakt gjennom haven.

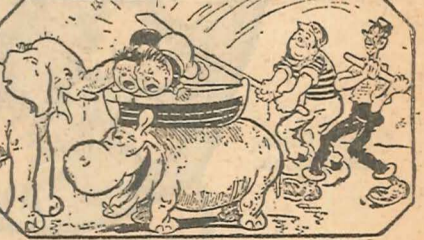
9. Ræst nuset gled tilside kom brandmanden til at ramme mig med et slag som var tiltænkt en spiker. Og det neste som skedde var at stigen veltet da Jumbo hadde trukket huset helt bort fra den.

10. Da skoierguttene var naadd helt ned til sjøen og kommet ut i baaten trodde de øiensynlig at de var i sikkerhet. Men Jumbo ga ikke tapt; med huset efter sig svømte han ut efter guttene.

11. Kanskje det endda hadde knepet med at fange fyrene, men nu kom flodhesten os tilhjelpe; den tok ganske enkelt baaten paa sit brede hode og løftet den op i veiret.

12. Og saa kom efterspillet som ikke var særlig opmuntrende for guttene. Vi forenet vore krefter for at opnaa bedst mulig virkning, baade Jumbo og flodhesten, brandmanden og jeg (se billedet!)

Dukke-Lise og Dukke-Mosse faar nye kostymer.

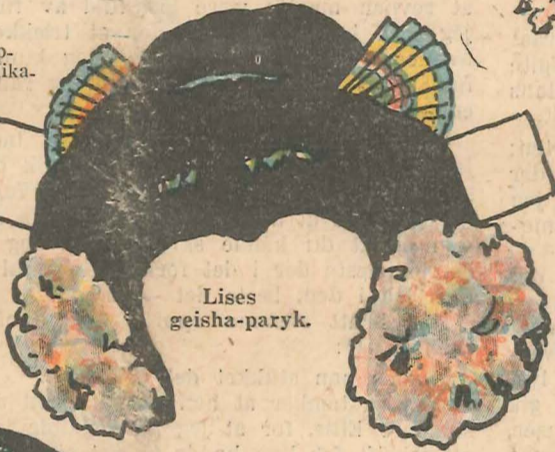
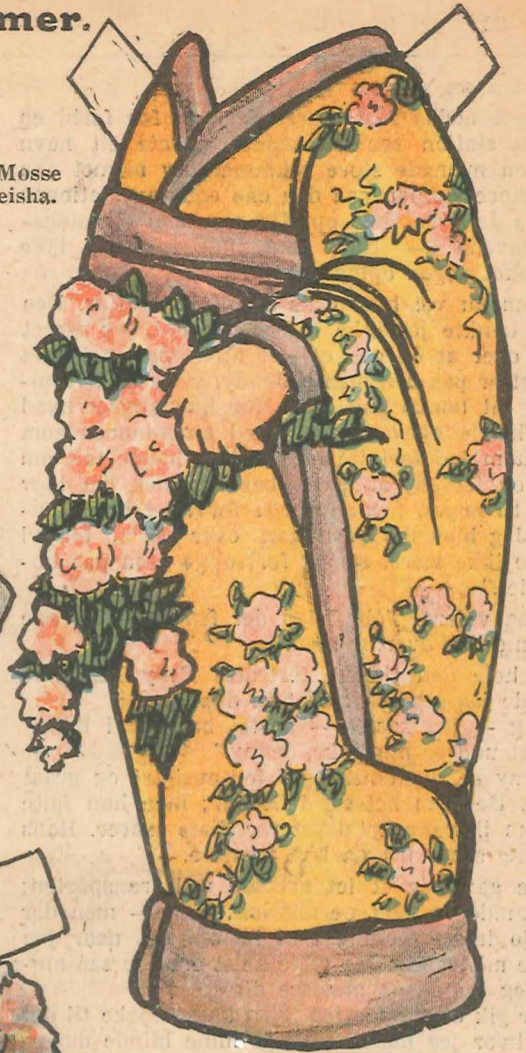
Dukke-Lise.

Dukke-Lises kammerjomfru-drugt.

Den nette kammerjomfru-drugt med pynteforklæ er Dukke-Lises, mens det skindbræmede selskapsstollette til hører hendes ventende Mosse. Begge har faat et geisha-kostyme som de har paa naar de optræder i operetten „Mikadon"; det klær dem aller bedst. — Klæb siden paa kardeduspapir, klip nøiagtig ut de forskellige dele og se hvor fikse dukkene tar sig ut i de nye, vakre kostymer.

Dukke-Mosse som geisha.

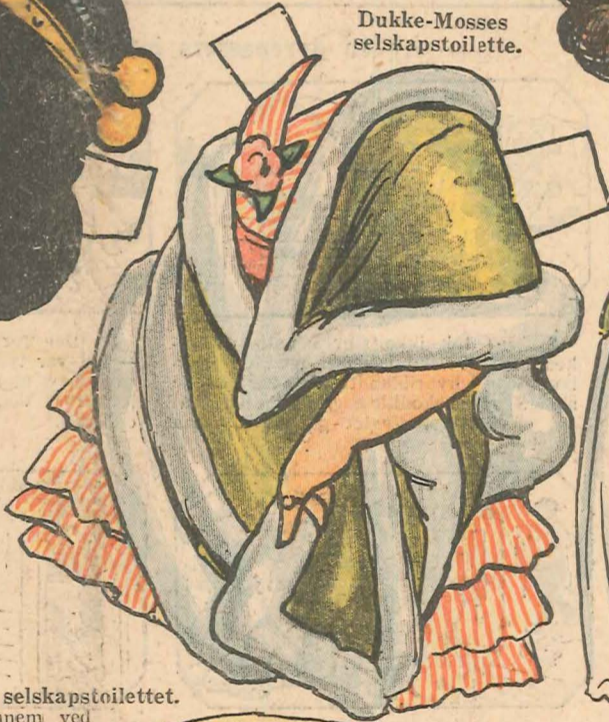

Lises geisha-paryk.

Mosses geisha-paryk.

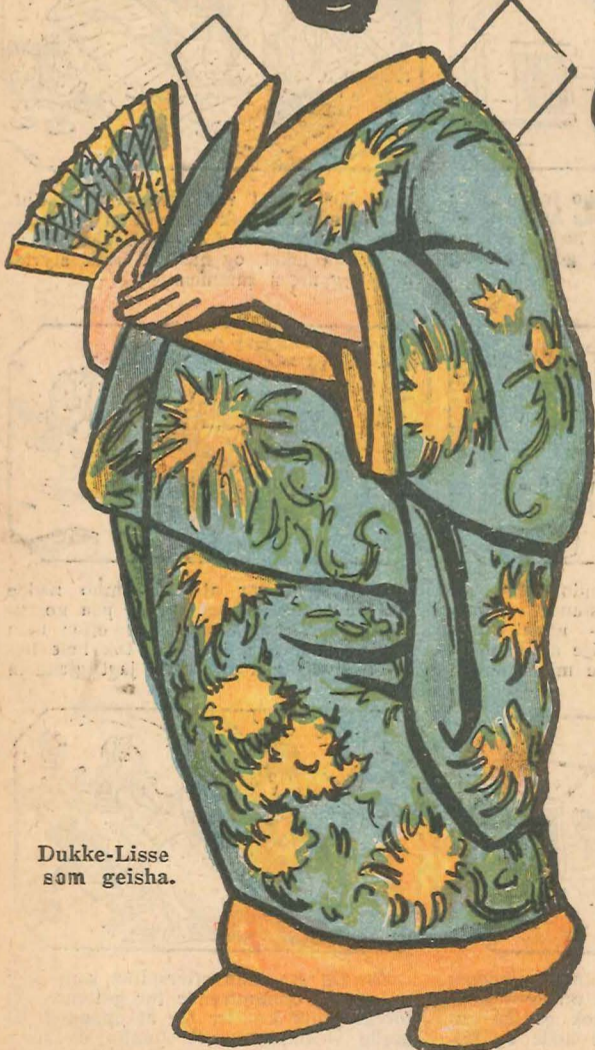
Dukke-Mosses selskapsstollette.

Hatten til selskapsstolletten. Skjær igjennem ved den punkterte linje

Dukke-Mosse.

Dukke-Lisse som geisha.

